

Maria Cozmescu

DE CE NU CÂNTĂ
CUCUVEAUA

- REQUIEM -

2014

Tehnoredactare computerizată: Eliza Comşa

Ilustrația copertei și grafică: Dan Cozmescu

Oare chiar totul stă sub un mare semn de întrebare la mine? De ce o fi trecut atâta timp și n-am găsit răspunsuri? N-am vrut să le gălesc? Le-am găsit și nu am vrut să le recunosc?

Poate n-am vrut să mă limpezesc de teama celor ce vor ieși din jocul ăsta de-a întrebarea și răspunsul pe care-l trăiesc de-atâta amar de vreme!

Un țipăt ascuțit în noapte...Undeva, într-un colț de lume se sfâșie respirația vătuită a nopții...Stau ghemuită sub cascada timpurilor ce curg suvoi peste mine și nu le mai înțeleg cântecul...

Nu mai aud decât tictacul metalic al protezei pe care-l urmăresc cu îngrijorare: anapest, anapest, dactil, iamb! amfibrah... ha! coriamb! Numai așteptatul, doinitul troheu al inimii nu se mai așează.

Dar ce treabă am eu cu cântecul cucuvelei? De ce nu cântă cucuveaua? E obsedanta întrebare. A trecut atâta timp și nu m-a părăsit gândul.

Poate-mi voi găsi aleanul așternându-mi pe hârtie sufletul... Să fie și-asta o artă de a trăi în stil camilpetrescian, sau...poate ceea ce trăiesc acum e o artă a CUIVA care șlefuieste, șlefuieste mereu și se miră de ce nu strălucește...lucrătura...

-Aaa! Vreți să scrieți, doamnă? Cuum! Despre noi? Dar ce v-am oferit noi, galaxia halatelor albe? Nici măcar atâtea bumbuște cât să ne fixați într-un insectar! De ce nu notați simplu ceea ce trăiți? Păi...dacă tot vă dau ghes drăcușorii, micuța doamnă!

Da, i-aud vocea doctorului ce se uită la mine țintă din, înălțimea-i intangibilă, pregătit parcă pentru un ritual de exorcizare:

-Viața dumneavoastră s-a schimbat cu totul! O luați în partea cealaltă! La 180 de grade. Ja? Doctorul “Sch” face un gest de rotire cu mâna

-Cum? De-acum trebuie să dau în mintea copiilor, domnule doctor?

Ochii doctorului de la Reanimare râd negri, iuți, c-o strălucire jucăușă. Râde tot cu un râs homeric. Acum poate. I-a trecut îngrijorarea. Știe că m-a pus pe picioare. M-am întors. Și-acum î se pare că spun ceva interesant. Sau... Poate doar mă-ncurajează! Poate că doar prin sugestie vrea să mă-nvețe să dau iar sens vieții din care tocmai ieșisem pentru scurt timp.

Dar mie-mi era atât de bine A.C.O.L.O., în lumea mea, caldă, cu lumina puternică, și învăluitoare, și bună și...

Nu-nțeleg pentru ce m-am întors. Și nici acum, după atâta vreme, tot nu înțeleg ce n-am isprăvit atunci.

Poate-aveam de dat un tribut vieții. Poate trebuia s-aud, ca-n fiecare dimineață, cântecul cucuvelei, atunci, sau să cânt și eu în nopți târzii de insomnie cântecul de lebădă pe care mereu l-am refuzat!

Cu siguranță că, citind cineva gândurile unui om jucăuș întru ale narațiunii, m-ar putea învinui de... oarece artificii retorice, cum e...prolepsa, dar eu, spunând cele ce urmeaza, știu că nu mint și c-am trăit un moment despre care nici mie nu-mi vine să cred că-i adevărat. D-apoi facă cine ce-o vrea!

E... 10 jumate? Cam așa! Sunt așa de grăbită că nu-mi văd capul de treburi. Tocănița fierbe de zor pe aragaz. Sper că se simte mirosul apetisant. Se pare că atrage și pe o femeie ce trece pe aleea din fața blocului. Soneria țârâie insistent și ies repede din baie cu prosopul în mână. Mă pregătesc să mă-mbrac pentru serviciu. Sună, sună insistent! Să fie ticu? Să fie vreo vecină?

Deschid.

Femeia pune piciorul pe prag, hotărâtă să intre. Ochii ei, de-un verde fascinant, fosforescenți, mă privesc fix:

-Lasă-mă, mamă dragă, să mă așăz, aici, pe scauăn. Dă-i la Măria o cană cu apă!

Mi-e jenă s-o reped și-i spun în glumă, în timp ce-i dau să bea apă:

-Acum toate sunteți Mării.

-Uite ce-i, dragă, îmi spune hotărâtă, io am vint să-ți spui ceva și mă stuchi pă mine-n gură, dacă-i vede că nu-i drept!

-Necazu-i că n-am acum timp să mă țin de prostii, trebuie să plec.

-Io-s de prin părțile Timișoarei și altădată nu mai viu. Dumneata îți faci treaba repede, că văz ca ești harnică, da' io-ți pot spune ce-am de zis.

Dumneata ai pe cineva, de parte bărbătească, bolnav tare, c-o durere mare la cap. Lucră mai departe! ia-n partea aia (îmi arată cu mâna spre răsărit).

-Fugi de-aici! N-am pe nimeni bolnav. Tatăl meu are probleme cu inima și-i deja în pensie. Încerc s-o descurajez și să mă debarsez de ea.

-Uite aici, să nu-mi spui mie Mărie, dacă nu-i așa, îmi zice revoltată, arătându-mi cărțile de ghicit întinse pe masă, în ciuda insistenței mele de-a mă lăsa-n pace.

-Văd că te ții ca scaiul de mine și nu mă lași nici să suflu. Îți dau 5 lei și să-ți vezi de drum! Tot nu cred.

-Nu-mi trăbă bani! Știu ca n-ai copii, știu că-ți dorești, da' să știi că n-ai să ai parte de ei, dacă nu mă crezi și nu faci ce-ți zâc io. Și bărbatu' ăla să știi că nu-i bine și-i avea mare năcaz!

Nu, mi-e imposibil să cred, acum, într-o asemenea profeție.

Revăd totul, așa cum s-au petrecut lucrurile, acum patru decenii, aproape cu lux de amănunte.

În bucătărie, forfotul tocăniței de pui, mirosul apetisant, femeia șezând încă liniștită pe scaunul de melamină albă, ochii mari, verzi, cu irizații luminoase care mă fascinau, eu trepidând pe-alături, mă schimbam de pe-un picior pe altul, neștiind cum să scap de acum din mrejele ei, că altfel, aș fi întârziat la serviciu.

-Lasă, zice, te văd cum faci tot. Acum ascultă aici!

Mă știu puternică, limpede, și-mi zic în gând că poate n-ar stricasă văd până unde merge impertinența femeii, ce vrea, și de ce ar fi în stare dacă ar gasi-o acasă numai pe Rodica, abia un copil, singură. De ce-o fi capabilă femeia asta? E! O experiență! Deși mă cam tem. Că...vezi, Doamne, deșteptul învață din pățania altuia și prostul pe seama lui!

Ce pot face? Mai am puțin timp dar nu trebuie să știe ea. Adun cratițele spălate și le pun în bufet. Între timp, femeia ia o farfurie de pe chiuvetă, o pune pe masă, scuipă-n ea și-i trânteste o palmă

cu toată puterea:

-Uite, broasca! Asta sare deodată cu Ăl Rău din casa dumitale!

Încremenesc! O explozie asurzitoare! Plesnet! Geamurile zăngăne! Țipăt de sticlă lovită, plesnită! Unde? În casă, afară?! Nimic! Ce Dumnezeu se întâmplă? Nu s-a spart geamul! N-a căzut nimic! Hipnoza?! Sugestie?! Sare ceva de pe farfurie în poala femeii! Îmi bate inima în gât!

Nu fac nicio mișcare! Înlemnesc. Înăuntrul meu simt că toată mă-mprăștiu. Norocul meu! Par de-un calm desăvârșit. O broască adevărată? O broască jucărie de tablă, menită să zăpăcească muierile slabe de înger? O frunza ce pare o broască în urma sugestiei? Să mă sperie! De ce? Ce urmărește în timp ce mă privește insistent?

-Ești tare dumneata! îmi zice pe-un ton admirativ. Pari slabă, da' nu ești. Când te duci acum la servicii, spală-te cu apa asta... Ăl Rău o plesnit! Ai văst și dumneata că s-o dus departe de casă. Ți l-am dat afară. Nu mă crez'? Ha! Ce-ai auzât o fost adevărat.

Ia farfuria de pe masă, ia și o cană și sfertul de pâine pe care-l vede.

-Uite, pentru demonstrația asta îți dau 5 lei, pe care ți i-am promis, dar acum lasă-mă, că n-am timp, îi spun înciudată că m-a făcut să mă prind în jocul ei. Pun mâna pe telefon ca să mă vadă. Hotărâtă.

-Bine, bine, pe dumneata nu te poate prosti nimenea. Da' ai să ai multe de tras, mult năcaz, chiar dacă nu mă crezi și nu uita ce-am zâs: Un om de parte bărbătească, ce-i foarte aproape, are mare năcaz la cap! Și cu copilu' fă ce Ț-am spus, că altfel...

Iese pe ușă cu un zâmbet ciudat.

Închid ușa în urma ei, bucuroasă c-am scăpat și mă reped să arunc din casă apa și cana pe care pusese mâna, să nu mai rămână sămânță din ea, îmi fac cruce și izbucnesc cu furie:

-Lua-te-ar scârba de femeie! Acum trebuia să-mi cazi și tu pe cap! Sting focul, mătur, las totul curat, iau poșeta și-o-ntind în fugă peste pasarelă, mai râzând de mine pe-nfundate, mai înfuriindu-mă, așa, ca maică-mea: „Irodu' tău de muiere!”

Mare blăstămăție! Mă gândesc cu ciuda la experiența cu care m-am procopsit, numai demnă de *Antropologia structurală* a lui Cl. Levi-Strauss ce-mi picase-n mână ceva mai înainte și-mi provocase curiozitatea. Mi se părea ceva curios la... Măria asta! Nu părea nici cortorăriță și nici... “țigancă de mătase” cum ziceam noi.

Dacă-mi face o farsă cineva? Ori că-i o actriță foarte bună, ori o fi un scenariu prea bine pus la punct. E adevărat, cam sinistru! Ce scenariu naibii să fi fost?! Al cui? Cu ce rost? Mă cam ținusem eu de farse pe la Bibliotecă, dar râdeam și...Las-o-ncolo, că asta-i prea de tot! De unde zicea că vine? De pe lângă Arad? Timișoara? Păi și ce să caute pe-aici?! Poate o fi zis așa, ca să se afle-n treabă! De ce-o fi arătat cu mâna spre Uzina de apă? Auzi acolo! Durere de cap! Și el îi sănătos tun!

Prea a venit direct la noi! O fi ademenit-o mirosul mâncării. Parcă m-aș juca și eu caragialește de-a...”hanul lui Mânjoală”. Ooo! și ce-i mai trăsnește prin cap! Auzi, mă!

-Bagă de seamă la blondă aia! Încearcă să te strâce cu bărbatu' dumitale! Ochi de șarpoaică!

Apăi...dacă-i pe-așa...frumoasă mai trebuie să fie! Ce bărbat nu s-ar da în vânt! Și-apoi ce, doar n-o fi un mutalău! Ce dacă s-ar mai uita... așa, nu prea mult, vorba mamei: Doar nu-i slănină să să gate!

Asta-i bună! Să mă “strâce” cu el! Strică pe naiba! Ce le poate capul mărilor ăstora!

Mai pune și câte-o picanterie-șablon, pe friptură, și dacă ești fraier, o-nghiți și-o mesteci pe-o parte și pe alta până te pune pe gânduri. Bine că n-a șterpelit ceva de prin casă!

*

* *

Ce ciudate-mi sunt drumurile! Parcă-aș fi un pulsariu...Un pas...o amintire...altul... o-ncărcare...o amintire... o trăire... amintire... inspir... expir...fug prin amintiri de parcă aș vrea să fug de viața mea pe care n-o pot crede că-mi aparține. Cine-i acolo? Cine mi-o trăiește? Nici drumurile parcă nu-mi mai sunt ale mele...De unde vin? Încotro mă poartă?

S-a desprins un fulg de pe-un cer de cenușă. Mă privește lung din înălțimi, aleargă spre mine. Stă. Se-ntoarce, se lasă alene să alunece nostalgic ca o frântură din *Balada* lui Ciprian Porumbescu.

Trec printre rânduri. Elevii au terminat de analizat pronumele. Aș trece-n joacă spre ora de literatură. Tot am de comentat o poezie lirică...

-Dacă EU este pronume, adică înlocuiește un NUME, n-ar putea primi consistență? substanță? Să-l aruncăm în apă... ar face... ce credeți?

-Valuri, valuri, s-ar înconjura de cercuri, până departe...departe...
-Și dacă acel Nume ar trăi o experiență atât de puternică, încât n-ar mai putea rămâne închis „în sine însuși” cum zice Cioran, ar...
-Simți nevoia de “risipire” a sentimentului ce-l copleșește, ar iradia în jur valuri de metafore menite să-l salveze...completează Sabina.

-Și-n mijlocul valurilor l-am putea recunoaște? E... mi se pare EUL! Spune-mi tu, Simona, ce semn distinctiv l-a marcat?

-Articolul hotărât, care parcă l-a închis într-un fel de cocon și acesta-l înăbușe!

În mijlocul valurilor !... Telefonul ! Aseară “Guernica” ! Picasso-mi vine acum ca o mănușă.

Sună. Elevii ies în recreație. Privesc pe geam. Nu ajung să-l deschid . Sub ochii mei străduța neasfaltată din dosul școlii aleargă spre deal, spre Gloria. Văd. Până departe.

O femeie aplecată spre pământ, împinge pășind rar și mare un vagonet cu cărămizi până când dispare în hăul întunecat...Știu unde se duce-la Fabrica de cărămizi...am fost în vizită...

În bănci, scârțâit! Gata cu visul! Nu sunt colegii mei. Sunt elevii! Cum să le spun lor că prezentul ăsta e numai al meu? Un prezent ... trecut.

Ninge.

Îmi ninge peste amintiri...

Pe străduța îngustă, înfundată într-o poartă de tablă gri a întreprinderii de alături, din spatele școlii, ninge.

Asfaltul șoselei se învâluie în zăbranicul alb, pufos, dispare ca o dără de fum. Nu mă găsesc pe mine sub mormanul de amintiri... din vremea liceului...Și totuși...

-Legăți-vă cozile sub batic să nu vă prindeți părul la mașină că e păcat de cap! zice unu'.

Pe lângă mine trec câțiva tineri în halat. Discută. Ne aruncă, așa într-o doară, câte-o ironie (suntem în practică la „Baghelită”) Mă uit la muncitorul care îmi ia din mână întrerupătorul și mă privește ironic, ca pe noi cele de la liceu. Îmi ridic ochii. Pe lângă zidul școlii, crengile negre ale copacilor desenează arabescuri ciudate pe cerul cenușiu, lăptos.

Un vânt subțire șuieră nepăsător dinspre pădure. Fulgii iuți, săgeți albe se înfig în crengile care țipă sub înțepături.

Amintirile îmi țin de urât pe strada pustie. Se lasă întunericul. Știu că de aici până acasă mai am vreo 300 de pași...mi-e cam frică. E o beznă...de scos ochii! O ceață neagră, densă, s-o tai cu cuțitul! Am ca punct de reper fântâna de pe stânga și casa micuță, curată, cocheta din fundul grădinii, zugrăvită alb. Când trec pe-aici, uit de toate necazurile...mai am doar un hop, colțul întunecat, podețul care scârțâie jalnic, amenințător, valea, pustietatea din pragul miezului de noapte...Ce să fac? Am avut ore la Seral! Până seara la unșpe jumate. De-o oră vin aproape pe jos, din centru până acasă. Autobuzele nu circulă iar, din lipsă de benzină.

-Cveau ! Cveau !

O cucuvea-și zvârle blestemele peste un acoperiș.

Din economie, cum zice..."Șefu' ăl mare". Mi-e teamă. Nu știu ce mă așteaptă acasă...

L-am lăsat dormind, dar...fără supraveghere! L-aș putea găsi căzut pe coridor sau în baie. Dar mai bine să nu mă gândesc!

Să-ncerc să nu-mi mai număr pașii ca aseară.

Rememorez! De ce nu?

-Să nu te mai văd cu țigara-n mână! Îi spun.

-O țin în gură!

-Știu. N-am decât să închid ochii.

Ei! Cu chiu cu vai...am trecut de pod. Mai am o cotitură. Îmi amintesc! Din pragul ușii înainte de a pleca:

-Mașina merge mai repede decât o parașută?

-Dacă-i la răsturnat, da!

Nevinovatele noastre exerciții de verificare nu reușesc să mă aducă până acasă.

Pentru cine cântă cântă cucuveaua ?...

Să-ncerc să mă joc pe titluri de cărți.

Mi se încheagă scenariile pe care le-am trăit mult prea dureros: Internată-n *Absenții* lui Buzura ca să cunosc *Fețele tăcerii*, că doar spuseseam prea răspicat Secretarului de Partid din comună, Vasile Jalea:

-Nu, într-o asemenea porcărie nu mă bag! Refuzând intrarea în PCR

-Cuum? Refuzați! Și sunteți profesoară și pe deasupra Comandant de Unitate!

-Nu eu m-am pus!

-Mai vedem noi!

Și... din prea multe *Orgolii* m-am trezit zburând *Deasupra unui cuib de cuci*, până când...Ruysling mi-a deschis porțile *Rezervației*...

Experiențe stranii cu lungi monologuri canettiene de sinolog ce din *Orbire* dă-ntr-un *Castel* kafkian, de unde nu mai am altceva de făcut decât să privesc cu pupilele dilatate niște eroi stranii cu urechi ciulite la...*Vocile nopții* care dau fiori..."Nu gândi Galilei, te-aud șerpui"! Și pornesc așa cu Octavian Paler de mână în *Apărarea lui Galilei*.

Și-acum stai neputincioasă și asști la tot teatrul ăsta al absurdului montat de un regizor genial în propria-ți viață!

Cam...scârțâie...*Scaunele*...Ooo ! biată *Cântăreață cheală!*
Uite...Eugen Ionesco nici n-are idee unde ești! Și dacă-ar ști? Ar da din umeri! Ei! Asta-i viața! Și-aici, și-acolo..

Trăiesc într-un fel de teamă a tuturor și a mea. Mi-e teamă și să mă tem. Știi că teama mi-e legată de gânduri. Atunci nu mai am voie nici să gândesc! Doar nu degeaba se spune că de ce te temi nu scapi!

M-am împrăștiat !! un gând, un pas... O piatră-n călcâi ! Urechea cu cântecul cucuvelei...

O-ntrebare... o obsesie...

Cum, necum, an ajuns acasă.

Ieri-8 martie. Mașina aștepta în poartă, întoarsă spre plecare. Pusă pe dus...Îmi spun și senzația nelămurită de sfârșeală din stomac nu știu de unde vine. De la oboseală? de la... discuția din clasă?

Doar mă sculasem cu noaptea-n cap! Trebuia neapărat să îi dau lapte. Laptele era doar pe cartelă. Pentru sugari. Restul? Bolnavii?...

Noaptea. Ora 4 jumate. Strada cufundată-n beznă. Magazinul de la pod, de la vechea vamă a orașului, luminat doar de-un bec chior. Plasele cu sticlele de lapte țineau locul oamenilor veniți pe rând la coadă și... care-cum! aciuaiți pe unde puteau, să se mai încălzească.

Orele trec, vânzătoarea vine, dă câteva sticle pe sub mână. Oamenii se enervează, vociferează scandalizați. Trec două ore, în frig.

E ora 6 și un sfert. Trebuie să plec.

-Nu mai avem lapte! N-auziți? Nu mai stați degeaba!

-Da', ăl de sub tejghea ce-i?, se revoltă un bărbat de vreo 60 de ani.

-E pentru cei care au cartele. Plecați!

N-am voie nici să mă revolt:

„Cuum? Tocmai dumneavoastră, tovaaraășa! Care trebuie să fiți model!“

Să mă plâng? Cui?

Mă-ntorc spre casă, târându-mi după mine gândurile, și am senzația că aud lanțurile zbârnâind...Ooo! De ce n-aș întoarce-o pe joacă?!

Nu-s decât conectorii, prepoziții, conjuncții, locuțiuni... altfel e... prea... macabru!

Ajung acasă cu plasa goală. Sper să-mi pot masca îngrijorarea.

-Lasă, îmi spune, mai este puțin lapte praf de ieri. Ne descurcăm azi. Eu mă descurc și cu ceai și cu puțină pâine cu magiun.

-Poate Bucureștiu-i mai bine aprovizionat și o să ne meargă ceva mai bine, zic, încercând ca de obicei, să privesc partea plină a paharului.

Plec la școală, rugându-mă în gând să dea Dumnezeu un somn liniștit și lung pe-acasă, să n-am parte la întoarcere de-aceeași scenă de coșmar ca ieri:

Zăcea întins pe parchet. Nu se putuse ridica singur. Cu mâna dreaptă încerca în zadar să se prindă de ceva. Pe jos, împrăștiate, sticlele vitrinei pe care o lovise în cădere.

-Vezi, în tot rău-i și-un bine, îmi spusese cu seninătate. Bine că am spart vitrina, altfel îmi spărgeam capul, și nu mai aveau medicii ce să spargă, în caz că trebuie să fiu operat. Da' să lăsăm asta! Ești necăjită. Doar văd!

-Da, predam pronumele nehotărât. Știi, la genitiv/dativ face „tuturor”. Unul, mă corectează: Tov. Ceaușescu spune „tuturor”. Așa-i corect. Așa a zis tata!

-Și dacă nu știe gramatică, noi care știm, nu trebuie să vorbim corect? Întreb.

-Daaa', el îi șefu! îmi zice țanțoș copilul.

Acum cine știe cu ce m-oi alege iar! Îmi fac eu griji.

Ce lungi sunt drumurile de la liceu până acasă, pustii, întunecate!

Fiecare zi începe cu un drum și fiecare drum cu un gând: *încotro* ?
Ce va fi la capătul drumului?

De ce mă mai întreb când știu că tot nu găsesc un răspuns? Oare întrebarea nu-i numai un exercițiu cu care m-am obișnuit din cauza permanentei programări?

Ce-ar fi să pășesc în timp, să mușc din el ca dintr-o felie de pâine, fără să mai întreb ceva? Timpul curge și fără întrebările mele, se lățește, se prelinge pe fața mea, pe mâini, pe picioare, pe întregul trup ca un limax lăsând dăre de care mi-e silă...

E seară, mă-ntorc apatică pe străzile cufundate-n beznă-
Paradoxul epocii lumină.

Mi se pune un nod în stomac. De unde? Aaah!

Privirea aceea lăbărțată, mustățile, zâmbetul acela deșănțat al elevului din prima bancă... Tipul, de vreo 25-26 de ani, cu caietul de teză în față, cu fițuicile pe bancă, manevrându-le placid, așa...ca la Seral!

-Dăm teză acum. Nu vreți să corectați și dumneavoastră în clasă, între timp *Tezele din aprilie*?

Încearcă să fie spiritual:

-Știți bancul cu profesorul de Română dat afară din partid pentru că a îndrăznit să corecteze *Tezele din aprilie*?

-Simt că ar vrea să îmi câștige îngăduința, văzându-mă serioasă și cam acră. Râd. Râde și clasa.

-Bun! Lăsăm glumele pentru mai târziu când sună, spun serioasă.

Mă deranjează impertinența elevului mustăcios, cu figura lui constipată.

-Vedeți, mergeți ceva mai în spate, fac colegii gălăgie și mă deranjează.

Fierb. Dar mă stăpânesc.

-Nu puteți copia în liniște și mă credeți pe mine un hibrid între milițian și profesor? Stimați elevi, faceți liniște, că-i mare păcat de materia cenușie consumată de colegul dumneavoastră pe două fronturi: copiat și scris. Întâi să îi asigurăm condiții optime de concentrare.

La seral poate mai prinde câte-o ironie:

-Nu, nu mă voi duce de lângă dumneavoastră, fiți liniștit! Mă fascinați!

Elevul mă privește țintă, înghite ironia și nu se poate hotărî totuși să scoată încă o dată caietul pe bancă și să copieze. Mă pregătesc să îi semnez teza și să îl invit afară. Habar n-are de materia parcursă. Culmea! Îi trebuie și drum liber la bacalaureat! N-o fac eu? O fac alții, îmi spune în pauză. Mie-mi poate da foc la casă, sau...

El are nevoie de diplomă! Ce? Să stea în cârciumă, să își cheltuie energia vitală în mod nesocialist într-o societate multilateral dezvoltată!

Multi... lati... fundiar dezvoltată. Glumeam noi...

Mai am ceva drum până acasă. Sunt doar la casa cu fântână.
Gânduri pilverizate...

Frânturi...

-Știi că un economist de la Copșa l-a înfruntat pe Șefu ăl Mare?

-O fi adevărat? C-așa am auzit și eu. Zic unii că în ședința cu poluarea...

-Vor să facă demersuri pe la Organizația Mondială a Sănătății...

Țandări... din discuția din timpul pauzei...

-Așteaptă atunci să rezolve alții, de ce-mi spui mie? Zice că ar fi zis Nicu.

-Se eschivează. Țandăra nu sare departe de copac!

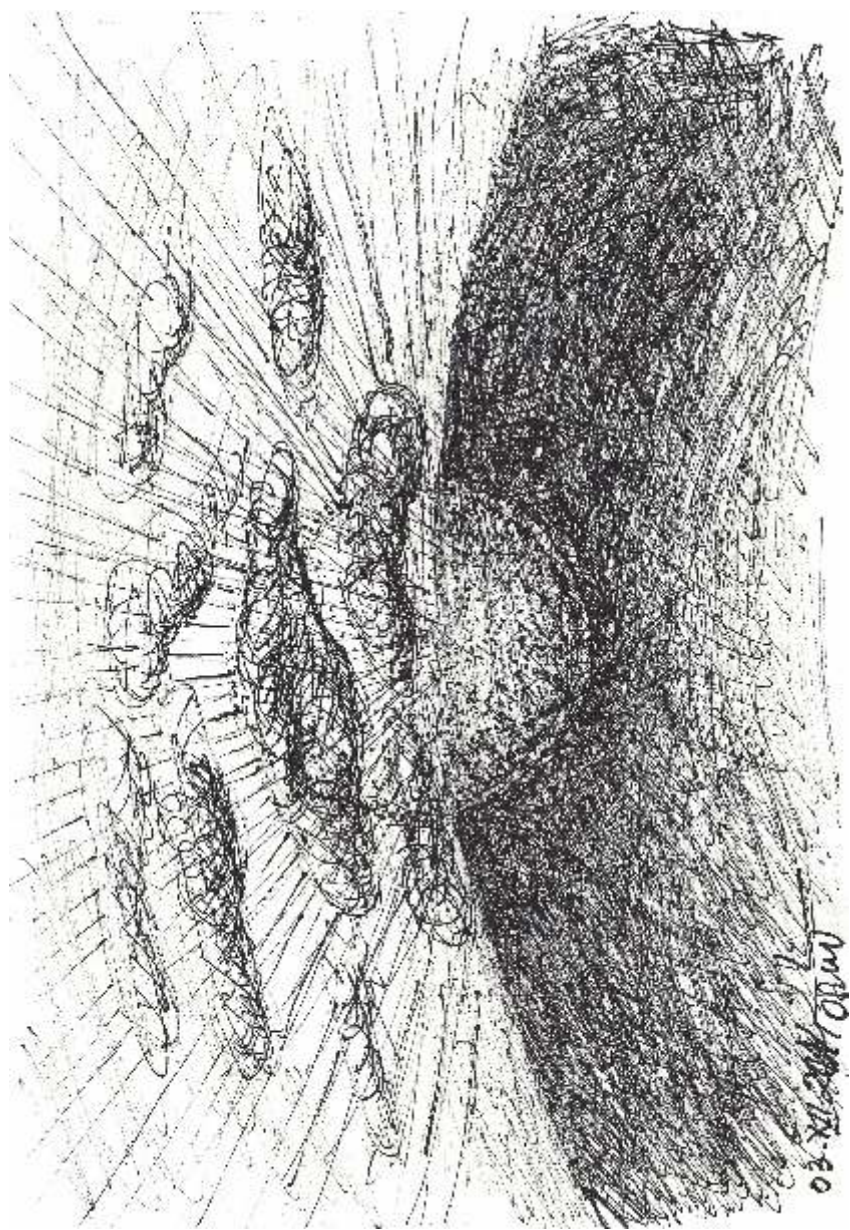
Mă trezesc în fața porții pe care mai mult o dibui decât o văd.

Norocul meu.

Doamne, ce-o fi mâine...

Ce-ar mai putea fi?! Dacă n-ar fi o întrebare retorică? E înăutul meu răspunsul? Stă pitit, undeva, în mine, ca la un sfârșit de frază și mă frământă, dospind insinuantă teama. E o teamă nelămurită de un sfârșit ce stă sub semnul exclamării. De unde vine? Poate de la telefonul medicului din Alba. Mi-a împrăștiat în mine atâtea puncte de suspensie că nu reușesc să-mi adun gândurile într-un discurs coerent. Măcar de nu ne-am dezumaniza...!

Între un început ce stă sub semnul întrebării și un sfârșit exclamativ, punctele de suspensie mai lasă speranța că nu ne-am chircit în simple pastile de viață... că dincolo de TOT mai pulsează doinitul troheu al inimii.

Grafiică

Dan Cozmescu

E timpul să plecăm la București. În mine-i un frig că nu mă pot opri să nu dărdâi. Un tremur, un frig interior, pe care nici măcar un gând duios nu-l mai poate alunga. Încerc în fel și chip să mă-ncurajez. Ne-am mutat de curând în cartier. Nu cunosc aproape pe nimeni. Am mereu impresia de capăt de lume, aici, la capătul orașului. Poate de-asta am senzația de părăsire, de fugă de pe marginea unei prăpăstii ce cască să mă-nghită...

M-am întors de la liceu. N-am avut azi de predat decât la două clase încă de la primele ore. Dacă plecăm repede, am destul timp să mă și întorc la ore.

La seral.

Nici măcar zâmbetul cald cu care mă-ntâmpină domnul Olai nu mă poate scăpa de sentimentul prăpastiei:

-Uitați, ce tânăr e-acum, după ce l-am bărbierit, soțul dumneavoastră, flăcău frumos, nu glumă! Nu-i așa?

Dă un pas înapoi și privește admirativ.

Glumește, cum îi e obiceiul și-și trece mâna, mângâindu-l patern pe obrazul ras. Reușește să ne dea puțin curaj, stăpânindu-și tremurul vocii. Simt asta și mă grăbesc să-i țin isonul:

Ne copilărim.

-Numai bun de-nsurătoare, zic.

Măcutremură gândul:

Dumnezeu meu, Doamne, mioritică? mă fulgeră prin minte.

Mă scutur! Domnul Olai, electricianul Uzinei de Apă, venise împreună cu inginerul-șef, să ne-ajute, cum se mai putea, să-l mai vadă încă o dată, înainte de plecare, poate chiar să ne dea puțin curaj:

-Pe mâine sunteți acasă, cu analizele la zi și sănătos-tun, nu? Îi spune inginerul-șef, privindu-l deschis.

O spune cu-atâta siguranță-n glas că nu pot decât să-l cred pe cuvânt. Pentru mine-i un balsam încurajarea celor doi bărbați și mi-au mai atenuat puțin frisoanele.

Îl privesc pe domnul Olai cum șterge meticolos briciul și-l împachetează așezându-l în trusă

-Îmi amintesc ziua când l-am cunoscut: Abia își instalase el la Uzină toate dosarele, toate eprubetele, toate chichițele de care-avea nevoie pentru analizele apei, în laborator și ieșise să controleze șicanele și decantoarele, să ia probe de apă. Deodată, agitație mare la un decantor.

Domnul Sanislav și cu Olai săriseră-n apă să-l scoată pe...Setilă, care se cam aventurase pe scară deși știa că nu putea-nota...

-Păi, dl... chimist? dl...biolog sau... inginer? cum să vă zicem? chiar aveți de gând să-nghițiți toată apa? Ați început cam devreme la 25 de ani abia.

- Ziceți-mi cum vreți, ziceți-mi... manevrant-laborator! că tot eu sunt, mai ales acum după ce-am primit și botezul apei, o-ntorsese pe glumă, novicele, storcându-și hainele.

-Ce-ați căutat pe... fundul decantorului?

-Așa am învățat eu înotul la noi, pe Valea Rațalor.

Dl. Olai venise cu el acasă să se asigure că-i sănătos și pe mâini bune.

Acum îl pregătea de plecare...Oare când s-or mai vedea?

Mașina ronțăie din șosea și lasă-n urmă pădurea Buzdului care fuge-n dreapta drumului, alături de noi și i-o ia înainte, sticlindu-i roțile pe lângă calea ferată din stânga. Înainte spre Brateiu.

Amintirile se cațără pe mine ca lichenii.

-Da, de aici, de la cotitură-ncolo, era covorul de flori în 1967.

De fapt, cui răspund? Unei voci abia auzite, sau vocilor azvârlite de timp în mine ca-ntr-un butoi spart:

-Ce măgărie! Auzi no, c-acum trăbă să aducem și flori, mă, Helmi! Te lasă mumă-ta s-aduci trandahiri de-acasă, ori bujori, ori ce-o da Sfântu'?

Băieții dintr-a VII își târâie pașii pe șosea.

-Nu mai avem decât urzâci. Merg și cer de la vecina...

-Meri la Schustăroaie? Poate te pălește cu mătura-n cap, de visezi, apăi tot flori, cât îi trăi ! N-ai văst ce ochi făcea pe după pălan, ieri? De-aseară muierile stau cu poarta-ncuiată. Ce fac cu atâtea flori la Sfat?

-N-ai auzât? Vine Ceaușescu la Mediaș, la sărbătoare. Zăce că tră să treacă peste un covor de flori. Vezi, Doamne, numa' așa-i suferă. O fost ședinț-asar' la Partid pân' târzâu. O vint tata acasă obosât, de-acolo...

-Ș-apăi...buruienile nu-s bune? Îs mai moi...La vite le place și fânu', zice Helmi și alungă cu piciorul o piatră.

Încerc să-mi alung amintirile, dar dialogul copiilor e lipicios. Ce zile! Irosite de pomană! Muncă pe brânci. Înjurături.

Contre:

Secretarul: Nu și nu! Trăbă covor de flori!

Sătenii: Da' de unde-acum? Nu pot să mergă ca tot omu' citav pe drum?! Le trăbă schinii de la trandahiri să le puște roțile pe șosea. O șoaptă foșnește pe sub bancă insinuant.

Secretarul: Pe echipe: Copiii de la școală și cadrele didactice mătură

șoseaua pân' la Mediaș!

-Da's copii! 7 km. Cine-i lasă?

Secretarul: Ia să nu-i lase careva! Ȑilalț' fac covoru'. Așa-s instrucțiunile!

Instrucțiuni ! Instrucțiuni ! Dar oamenii unde-s ?

Și măturile...și praful...și copii nemâncăți...și noi, cadrele didactice..Ce eram noi? Mai contam? Ne târam pe șoseaua lungită ca o reptilă...

Morți de oboseală, înainte de apusul soarelui.

Mai știam de casă, de copii, de familie, de lecturi, de corectat, de soți? Tălpile umflate-n pantofi. Labele picioarelor-perne pe care călcam fără să mai simțim.

Pentru cine conta ce mai simțeam noi ?

După copii măcar au trimis mașina C.A.P.ului! Noi?...Mai contam? Pe jos, drumul înapoi spre Mediaș. Navetiștii! Fericiții repartițiilor!

A doua zi: Tovarășa comandantă de Unitate! De ce-ați trimis copiii acasă?

În privesc încrunțată... pe Secretarul.

-Nu-i vedeți? Dârdâie numai în uniforme de pionieri! Cravata o pot pune pe de-asupra! Se-mbolnăvesc. Ce facem cu ei? Stau toată ziua-n ploaie în cămășile lor albe!

-Ordin de sus! Nu stricăm rândurile până nu trece mașina!

-Niciun ordin, tov. Secretar! Nu îmbolnăvim copiii! Răspundeți dumneavoastră?

-Sunteți și obraznică, după ce că nici nu vreți să fiți membră de partid.

-Mai bine cumpărăm 8 perechi de chiloți tetra, decât să cotizăm, nu?

Îmi sare-n ajutor doamna Rusu, profesoara de Istorie, amintind de-o discuție aprinsă cu câteva luni mai înainte.

Trecem prin Bratei, spre Sighișoara și de-acolo mai departe. Peste două scaune am întins o pătură mai groasă, o pernă și-un pled. El e culcat comod, să reziste la drum lung. Doctorul G.D. a avut grijă să ne sfătuiască-n amănunt ce să facem ca nu cumva să avem surprize neplăcute pe drum. Acum conduce Ion. Dacă obosește-l schimbă Alexandru. Drumul l-a mai făcut în aproape aceleași condiții în iarna lui '80.

Acum simt în mine un fel de prăpastie care se cascadează și degeaba-i scrutez adâncurile. Ce să-i fac premoniției?

Uneori mi-e bine , mă pune-n gardă și mă pregătesc sufletește pentru orice. Binele nu doboară pe nimeni, răul se face mai suportabil, dacă ești prevenit. Dar, ce-l tot iau în brațe! Mai bine mă uit pe geam.

Pe stânga-i aleea ce duce spre școala de la Cămin care era cândva o clasă.

S-o fi însurat Pătru, năzdrăvanul dintr-a VI-a, care, urcat în copac, știind că îmi place ninsoarea, mi-a scuturat crengile pline de zăpadă-n cap, prefăcându-mă-ntr-o statuie de zăpadă, cu catalog cu tot?

Noroc că era-nvelit! Ce s-ar mai fi ales de note?!

De partea dreaptă a șoselei mai văd, întorcându-mi puțin privirea, casa săsească, mare, poate acum locuită, poate părăsită, unde era cealaltă parte a școlii, cu Cancelaria, celelalte clase și...restul.

Îmi pare că văd...omul...oare mai trăiește?

Abia terminasem Facultatea de filologie. Trebuia să mă prezint la post. Repartiția, destul de bună. Se putea face naveta cu autobuzul când circula, când nu, pe jos. Venisem pe orele de Română, pe care, însă, le ocupase un pensionar cu relații serioase la Secția de învățământ:

-Mai stai mata pe Franceză, pe Caligrafie, pe Desen!

-Sunt de Româna! Comentez și sunt repezită: Ai destul cu 4 ore!

-La Franceză viu să văd ce faci cu ăștia – îmi spune Secretarul Vasile Jalea.

-Mă pot verifica numai cei de la Învățământ. Inspectorii.Nu sunteți...

Am mai pus încă paie pe foc după refuzul categoric, al meu de-a intra în Partid! Și venise...!

-Ce clasă sânteu!, mă! A VII-a? No, bine!

Și se-așează-ntr-o bancă, dând un cot fetei care se uită la el cam chiorăș, îi trage cartea de sub nas și silabisește destul de sonor, încât copiii-l urmăresc curioși cu privirea, când pe el, când pe mine.

Ascultă cum citește unul și nu se mai poate stăpâni:

-Tu nu vezi mă, că acolo scrie m.a.i.s.o.n? Ce citești tu acolo, mă! Ma m.e.r.e. mă, tu nu știi ce-s merele, mă?

Eu, ce pot face, decât să zâmbesc. Copiii pufnesc în răs cu nasu-n bănci. Se roșește, se face foc, tușește amenințator!

V-ați înțeleș să vă bateți joc de mine! Hai?!

Să mă-ntreb oare dacă omul meu mai trăiește?

Trăiește, nu trăiește, să-i fie de bine !

Important e c-a trăit, c-a făcut ce-a făcut, ce i-o fi dictat conștiința, dacă o fi avut așa ceva, sau doar a executat vreo indicație venită sigur de sus, că de la el...

-Ia, mai pune-o la punct pe tovărășica asta! Ce se crede, buricu'pământului? Tot refuză? Incondeiaz-o! O notă, acolo, la dosar. Ce ți-i și cu tineriiăștia-ngâmfați! Își ia examenul când mi-oi vedea eu ceafa!

Ei, cu ce m-am ales? Cu-amenințarea secretarului de partid, cu amintirea insistenței prof. Iacob de-a demonstra c-am avut una dintre cele mai bune lucrări la gramatică. Mă mai încălzește cu ceva?

Anii fără serviciu... catedra nesigură, azi aici, mâine dincolo... A mai rămas ascunsă, printre elementii caloriferului din cancelaria liceului, interogația abia șoptită a Inspectorului Zbârcea.

Se întreba și el nedumerit:

-Ce s-a putut întâmpla? Doar ați avut la inspecția special 10 cu felicitări! De ce nu s-a ținut cont? Pe colega dumneavoastră ar fi trebuit să nu o las să intre în examen. La clasă...lamentabilă, lucrarea de asemenea. Acum, e acolo unde e. N-aș fi crezut. Ce ciudată-i viața cu toate cotiturile ei! Voiam să vă spun...știți că s-a primit o notă informativă la Inspectorat?...

Profesorul Zbârcea se opri privind circumspect. Suntem în cancelaria liceului. Suntem în pauză. Sună. Își ia catalogul și...

Mi se păru dintr-o dată altfel, uman, cald, frământat. Prin-ntr-o simplă discuție în cancelarie își dezvăluise cu totul altă față. De ce era preocupat de soarta mea?

Era uluit de-o nedreptate?

Rămăsese rezemat de calorifer și expresia feței redeveni rece, încremenită, cu buzele strânse a tăcere, când se deschisese ușa...

-Colega e tot la catedră?

Tot!

Să spun că nu înțeleg? Îmi șopti trecând pe lângă mine cu catalogul sub braț...

Eu chiar că nu înțelegeam.

Îmi aminteam doar privirile ei sticlind pe sub pleoape, viclene, râsul ei unsuros, al colegei.

Molâie, planturoasă, insistentă: „Stau în spatele tău la examen. Sunt pe dinafară. Lasă-mă să copiez de la tine, dă-te mai la o parte să văd.“

Apoi, ieșind de la examenul scris...

Mă trage de-oparte, pe coridor, șoptindu-mi:

-Dă-mi împrumut 200 de lei până ne-ntoarcem acasă. Trebuie să-mi aranjez ceva...Mai dă-mi încă două și pentru tine.

-Ce?

-Vezi tu.

Și după examene, la Brașov încă:

-Uite-aici, 200. Acasă ți le dau și pe celelalte. Am aranjat numai pentru mine. Știi tu, colegul meu de grupă, ăla mic...lucrează la... se...

-Habar n-am !

-Cum nu știi? Adică, da, pe tine nu te-a interesat niciodată...Eu... am ținut legătura cu colegii de grupă.

Mi-e lehamite să-mi amintesc acum de toate și mă-ntreb dacă mai are rost. Păcat doar că n-am mai putut continua discuția cu colegul de catedră. La două săptămâni domnul Zbârcea sfârșit atât de tragic, dusese cu el în mormânt secretul pe care nu reușise încă să mi-l destăinuie. Am rămas doar cu privirile verzi, viclene, râsul insinuant: mi-am atins scopul, vezi?

II.

Am ajuns la București. Cum, necum? Nu știu, gândurile mele sunt după cât se pare mai lungi decât drumul...dar...!!

Ce mi-e dat, mi-e dat și pace! Nu s-o fi spus degeaba că ce ți-e scris în frunte ți-e pus!

Defetistă?...Poate!

De ce nu cântă cucuveaua? Acum...? A cântat toată noaptea...
Doar...

Ce cântec mai vrei când e zloată de martie...și noi, atâtea însoțitoare am fost obligate să ieșim în curte, la rezezeală, ca să nu ne găsească prin saloane, marea vizită a Tovarășului Dincă de la Partid (doar ne-ngrijeam soții, frații, copiii, etc.)

Pavilionul s-a desprins din lumea spitalului Arsene (?). Aici, așa se spune.

-Șeful n-a mai acceptat să stea sub papucul ăștia după ce-a făcut furori 11 ani în America. Și-a luat un pavilion, l-a amenajat pe propria-i cheltuială: o sală de operații pe creier, modernă, dotată cu microscop de ultimă generație, o mână de chirurghi tineri, tot unu' și unu'... "și cu laser" îmi șoptește cineva.

Abia s-a crăpat de ziuă și ei sunt aici. Asta fac în fiecare zi. Și doctorul Blându și Popescu și asistenta șefă și celelalte.

E frig. E zloată. Parcă abia s-a crăpat de ziuă. Fulgii s-au ascuțit. Ne taie obrazul și vântul ne aduce în față rafale de ploaie și de fulgi de gheață. Doctorul Eleon e sus. Nu știe nici cu spatele ce se întâmplă în curte. Vine de obicei la spital cu noaptea-n cap și începe treaba...

E frig al naibii! Pot să și număr câțiva fulgi...Unu-mi cade pe-o unghie mare de la picior și se topește. De ce? Doar și piciorul mi-e înghețat ca și fulgul jucăuș, de când am ieșit, repezite, pe ușa din dos a pavilionului.

-Ca să nu afle ăștia că nu avem personal de-ajuns! Să vadă că bolnavii sunt îngrijiți, spune femeia de serviciu. Vin azi toți sfinții și ai de la Sănătate și de la CeCe! Femeia-i cu ochii bulbucați, e roșie foc! Da. Ea nu mai face nicio diferență. Suntem toate-o apă și-un pământ! E egala noastră. Ba, ne e oarecum, șefă! Mătura...fețele de pernă...și...sunt pe mâinile ei. Noi trebuie s-o rugăm ceva mai...consistent. Când...Doamne-fereste! ...se udă cearceaful...

Doamna de lângă mine zâmbește...e cel mai bun medic chirurg de la Oftalmologie din Focșani (îmi șoptise ieri cineva) Dar, ce mai contează?

-Am venit cu el, spune doamna. Nu-l pot lăsa singur. Femeile astea-s niște brute! Trântesc gălețile, strigă la bolnavi...soțul meu e grav...mi-am luat concediu neplătit ca să stau cu el...știți, după comoții cerebrale, după câte suferințe se adună, ei mai au și schimbări de comportament, îmi spune parcă jenată.

Zâmbetul ușor cu care-mi spune totul șterge din mintea mea impresia neplăcută pe care mi-o făcuse cuplul din camera de alături:

-Toanto, tâmpito! Unde ești? Nu vezi, idioato, că mi-e rău? Nu mă lăsa singur. Vino aici!

Femeia de lângă mine, micuță, blondă, cu ochii vioi, limpezi, verzi cu scânteii iuți în privire, parcă-mi citea gândurile, deși mă

străduiam din răspuțeri să le ascund (cum putea, Doamne, un cadru universitar, profesor de filosofie să-și apostrofeze soția într-un mod atât de vulgar.) Fusese obligată ca și mine, de o infirmieră, să iese-n curte, cu toate însoțitoarele din saloanele de la etaj.

-N-a fost așa, încerca să se scuze, urmărindu-mi privirea neliniștită.

Încep să tremur... Bate-un vânt subțire, tăios, și lapovița-mi biciuiește picioarele goale în papucii de casă, pe care am reușit totuși, să-i încălț în fugă...dar halatul subțire, de pânză nu-mi poate ascunde, deși-l luasem peste cămașa de noapte, tremurul...

Încep să-mi număr bataile inimii. Poate uit c-o am! Da' de unde! 200,201. Văd ca prin ceață. Mi-e teamă să nu cad. N-am leșinat niciodată!

Femeia se apropie delicat...Mă ține-n brațe. Corpu-i e cald...

Îmi dă energie. Mă înviorează încet-încet.

-Doamne, câtă barbarie! Nu mai pleacă ăștia odată!

-Cine? Încerc să-mi revin.

-Ăia din C.C. Sunt în vizită la cel din rezervă. Ministrul! Ce-o fi?

- Doamnă Breloc! Micuță doamnă! M-aud strigată. Puteți intra. Au plecat ăștia. Ne cheamă ofițerul cel tânăr, cu trepanația.

Nu ne vine a crede.

Intrăm.

Privesc îngrijorată spre patul lui.

-Fiți liniștită, încă nu s-a trezit, sau...se face că doarme. N-a răspuns niciunei întrebări. Nu, Ceaușescu n-a fost. Doar...căței!

Mă uit pe jos. Urmele de pe dalele albe, urmele pantofilor lor rănesc ochiul. Al meu parcă doarme liniștit. Bine că n-a căzut din pat, cum mă temeam. Te-aștepți la orice!

Îl privesc...O lacrimă i s-a uscat într-o dâră fină la coada ochiului. Iau găleata și mopul din oficiu. Știu că n-o să mai vină nimeni să șteargă. Până se trezește el, îmi spun, fac curat în salon. Am timp să-i dau și de mâncare (cu lingurița) până la vizită.

În patul de lângă geam, doctorul chirurg din Slobozia, se chinuie să-și acopere picioarele cu pătura. E lung, parcă mai lung decât patul. Trec pe lângă el și-l ajut.

Își acoperise dosarul pe care-l văd și simte nevoia să mi se destăinuie:

-Am fugit cu dosarul sub braț, din secția lui Arsene, și-am venit aici. Acolo m-au dus alții. Căzusem tocmai când mă pregăteam să-mi deschid pacientul. M-am trezit internat. În doctorul Eleon am încredere. Mi-e greu să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi început operația.

-Dumneata, doamnă, da, da, infirmiera! Auzi? Da, da, dumneata. Ei! Hai și la noi! Ne-au lăsat ăștia o murdărie...

Mă-ntorc să văd cine-i în spatele meu. În ușa salonului alăturat, o femeie-n pijama, cu halatul zvârlit în grabă pe umeri, stă rezemată-n ușa și-mi face semne cu mâna. Cu o ținută dreaptă, parcă de gimnastă, nu-mi pare a fi pacienta spitalului de neurochirurgie. Da', mai știi? Părul șaten spre blond, sprâncenele fine, ochii senini, luminoși, cu o cută adâncă între sprâncene, trădând suferința, se uită puțin descumpănită la privirea mea mirată.

Spirit subțire, rafinat. Adulmec puțin. Are ceva din severitatea pedagogului, și-mi pare că nu mă-nșel. Ceva din atitudinea ușor arogantă-i dispăre privindu-mi zâmbetul.

-Vin, vin imediat și acolo, îi spun intrându-mi în rolul dat. Știu că-i neplăcut, chiar acum, înainte de vizita mare, dar..ne descurcăm noi, zic. Oricum, eu mă mai pot ține pe picioare...cât?...necât? Poate că halatul meu alb, cam scrobrit, a făcut-o să se jeneze, poate...poate altceva.

-Vă rog să mă scuzați, am impresi ac-am greșit, îmi spune. Aș fi luat eu instrumentele, dar...mă tem să nu cad.

Intrăm în salonul mic, de două paturi, se așează pe dunga patului, dând la o parte câteva extemporale, subliniate cu roșu.

-Le-am adus cu mine și-am corectat pe mașină. Am venit doar la un control. Medicii din Sibiu mi-au spus că-i un caz deosebit, care merită a fi cercetat. Au constatat existența unei tumori de vreo 11 cm fără să afecteze vreun centru.

Nu-i spun că sunt și eu profesoară, de-aceeași materie, că suntem

din aceeași regiune, dar prietenia se-nfiripă atât de repede că nici nu mai era nevoie de destăinuiri.

–Înseamnă că v-au căutat colegele, iar eu credeam că-i vorba de mine. V-au găsit? Culmea-i că numele meu înainte de căsătorie e cel pe care îl aveți dvs. după...

–Sunt Felicia.

–Și eu, Maria.

–Soțul meu e arhitect.

–Al meu chimist-biolog. Am venit doar la un control și-a trebuit să rămân. Am rugat-o pe-o colegă să intre la ore până mă-ntorc, mă bucur măcar c-am reușit să trec în catalog tezele.

Am vrut să mă-ntorc cu mașina cu care-am venit la București, cu un coleg de-al lui și cu fratele meu, și ajungând înapoi să intru direct la clasă. E greu acum și pentru colegii noștri, e obositor. Am rugat-o pe Claudia, o prietenă, să mă-nlocuiască dacă nu ajung acasă. Și...uite!

Afară-i zloată bacoviană. Mă bucur că sunt înăuntru. Mi-e cald și-mi vine și mie să moșăi pe scaun, dar bărbatul din patul dealături are încredere-n mine că-i supraveghez perfuzia până la întoarcerea fiicei lui. Nea Mielu, din Brăila, a adormit cu zâmbetul pe buze de parc-ar zice bancul cu Ceaușescu și-ar repeta poanta: „ăsta nu stă decât împușcat!” Se amuză și-n somn: aici pot să spun orice!

Sunt singură trează-n salon.Moment prea potrivit pentru o alunecare-n amintiri... pentru un interludiu... E atât de cald în amintiri! Cu capul plecat pe cotul rezemat de speteaza scaunului, numărând picăturile de lichid ce se scurge pe perfuzie îi urmăresc lui mișcările ușoare ale globilor oculari sub pleoape...

Un martie de Cluj...Îmi port agale șoșonii albi prin zăpada topită de pe trotuar spre Biblioteca Universitară...vin de la cantină, de la „Racoviță”. Nu știu de ce n-a venit. Nu! Nu m-a făcut s-aștept niciodată. Am ore de literatură universală de la 3. N-am timp să urc pe Miko și, pe drum niciun coleg de-al lui...nici Li...
–Sunt chiar așa o cantitate neglijabilă, domnișoară? aud în spatele meu. Tresar. O umbră se prelinge ținându-se de perete. Subțire, înalt... Paltonul parcă îi lungește mai tare silueta...Mi-e teamă să nu-i calc pe umbră...și sar puțin pe-alături. Râdem.

–Uite, e 8 martie. Ți-am făcut o căsuță și curte...Îi râd ochii oboșiți. Scoate din buzunar o căsuță-artizanat - o nucă, două ferestre mici, galbene cu obloanele deschise, acoperiș de carton, o pasăre minusculă pe-un băț de chibrit imaginând hornul și-n fața casei, o curticică verde împrejmuată cu o închipuire de gard de nuiele.

–Vezi, ți-am făcut curte și nici nu m-ai băgat în seamă! De-o oră mă chinuiesc să bat drumul astăzi și n-am reușit s-ajung nici până la ușa bibliotecii !

Mă uit la el. Își târăște piciorul umflat ca o bute cu grimase de durere dar cu un zâmbet ușor care nu-l părăsește nici în cele mai dramatice momente. Îl prind de braț să-l ajut în timp ce se sprijină de mine și mă simt mândră că pot fi și eu de ajutor cuiva.

-Ai fost la medic?

-Da, ieri după căzătură. A pus șoferul brusc frână. În mașină, înghesuială, nebuie! Noroc că-s elastic. Am făcut un flik-flak de olimpiadă! Bine că nu mi-am spart capul! e doar... tendonul lui Ahile. Îl surprind deschizând un ochi, șmecherește. Suntem pe aceeași lungime de undă a gândului:

-Acum...călcâiul lui Ahile mi s-a urcat la cap! Mai știi, atunci, mai demult te „sprijineai” de-un șchiop, acum...vezi? Ce-i cu instrumentele alea de „telectuali”...”stilău” și „gumă” din oficiu? Poate se-mpiedică medicul de ele.

Ochii mari, verzi i se umplu de lumină, privindu-mă.

-Profesoara din salonul alăturat, internată de curând, m-a luat drept femeie de serviciu și m-a chemat să fac mai repede curățenie și la ele. Am fost. Acum m-am oprit să văd de perfuzie, că-i pe gata, și să anunț asistenta. Mi-arunc ochii în jur să văd dacă totu-i curat.

Bolnavul din stânga, un ofițer tânăr, s-a trezit și mă privește dus pe gânduri... Îl întreb din priviri.

-Doamnă Breloc, fiu-meu încă n-are 5 ani. Ne mai jucăm alergându-ne pe lângă fotolii, pe sub masă... Mă pot lovi oricând. Corpul meu nu primește nimic străin, nici os natural, dacă nu-i al meu, nici placă de argint, nici placă de platină! Ha! Îi trebuie chelului tichie de mărgăritar! Creierul meu e mereu expus, doar pielea și păru-l acoperă. Nu știu nici eu cum s-a ajuns la asta. Eram sănătos tun, doamnă, vă dați seama! Am ajuns să mă ocrotească familia pe mine, să mă mângâie copilul, să-mi spună micuțul: Atenție, tata!

Tânărul își acoperă fața cu palmele. Îi simt încordarea și mă fac că nu observ că i s-au umezit ochii. Capul îi e bandajat cu un soi de turban alb, care îi scoate în evidență fața bronzată, ochii mari, negri.

-A la turca, bre! glumește. Un ban, zece bani, un ban, zece bani... Face câțiva pași, dându-se jos din pat, spre chiuvetă, pe ritmuri orientale. Știm că încearcă să își alunge gândurile sumbre. Costel, celălalt tânăr din patul de lângă geam, încearcă să-i țină isonul, dar renunță imediat c-o grimasă și-un geamăt jalnic:

-Nu-i de tine, nene, nu-i de tine, Costele, își zice, așezându-se pe dunga patului.

Urmează să fie operat la coloană.

Râde strâmb:

-M-a-ntâlnit medicul Blându pe culoar, mergeam și eu cum mergeam,și....el :

-Ce te miști, mă, ca un șalău?! Mă-ntreb ce-ar zice-acum să mă vadă? Zeama de cuțit îi de tine, nea Costele! Ce dacă te-ai însurat abia acum! Mai așteaptă și nevasta!

Al meu tace îngândurat. Știu că s-a prefăcut doar că doarme. Foaia de observație e la picioare, pe pătură. O fi ajuns la ea! Acum! În timp ce eram afară? Și-o fi aflat diagnosticul?! (Astrocitom gr.I) Cât va ști din ceea ce-i adevărat? E biolog. Îl privesc cum stă liniștit. Întins.

-?!

-E-n regulă tot!..Mă-ncurajează. Zâmbește ușor. Abia perceptibil.

Se-ncurajează?

-Mi se pare că ne mințim unul pe altul. O experiență nouă pentru noi. Nu prea ne iese.

-Eu știu. Tu nu. Mai bine că nu știi!

-Cine? Eeeuu? Ei!

-Tu!

Priviri mute. Tăceri care vorbesc și ce nu trebuie. Tăcerea nu mai e de aur! E... de tablă zincată!Nici eu nu știu cât mai rezist. O cucuvea strigă cerului: Îl vreau! Îl vreau! Scap găleata de plastic din mână, sau poate mă prefac c-o scap ca să acopăr țipătul cucuvelei. E de rău augur.

-Nu-i nimic! Bine că nu era apă-n ea că aveai treabă! Îmi zice medicul Ștefan, chirurgul, cel cu tumorile-n frunte. Un copil mare, uriaș, cât patul. Neliniștit de parcă l-ar aștepta un..."talk show" cu Procust! Ei! Nu chiar cât patul! Ceva, ceva mai lung.

Mai ieșeau ceva falange printre grătele. A-ndrăznit să treacăpe lângă Eleusis! Îi simt teama mereu reținută după tomograf. Are-n mână dosarul și gestul e menit mai mult să umple un gol:

-Mi-am șterpelit dosarul. Știu ce m-ar fi așteptat! Îmi spusese ceva mai-nainte, pe când îi pregăteam ceaiul și compresele. Mă gândeam la dumneavoastră, micuță doamnă, ne îngrijiți pe toți șase de-aici și păreți neobosită. Mă întrebam și eu cum mai rezistați, când nopțile stați ghemuită la picioarele patului și ațiți iepurește sau întinsă pe marginea metalică doar! Într-o noapte m-am apropiat și v-am acoperit pe amândoi cu pătura mea de rezervă și nici n-ați mișcat de oboseală.

Știu cât e de bun, dar acum, lipsit de curaj și...singur! Foarte singur! Revoltător de singur !- câți o fi scăpat de la moarte?! Pe câți i-o fi însoțit! Poate n-a vrut să spună nimănui nimic până după... Fiind medic își va fi dat seama de degradarea inerentă bolii. Eh! Ce ți-e și cu demnitatea asta!

Al meu doarme sau se face că! Pleoapele-i sunt închise peste gânduri...

-Terminația „citom” nu-ți spune nimic? mă-ntreabă zâmbind.

-?!

Am ridicat din umeri...

-Ce importanță are?!

-Da. N-are.

Știam eu că nu doarme. Are...sau își face chef de joacă, de mă provoacă iar.

-Oare cuvintele-nfloresc și dau rod?

-Se pare că-mporumbesc! Altfel cum s-ar spune că ți-a ieșit un porumbel din gură?

-Îmi place joaca asta de-a... cuvântelnița.

-Un fel de...moară de vorbe?

-Păi...cam așa.

-Azi, mi s-a-mpuiat capul cu sufixoide și mi-am lăsat cuvintele s-alerge la-ntâmplare...

-Vezi să nu-ți cadă din cuvântariu!

-De unde?

-Din clocitoarea aia unde-ntorci cuvintele pe toate părțile și le ții la cald până scot puii.

-Vezi, asta nu știam eu! Cum reușesc femeile să ne-mpuie capul cu vorbe.

-Da și bărbații înghit, săracii, și tac, că uite-așa le stau vorbele-n gât, pe lângă mărul lui Adam!

-Și ce ziceai? Cuvintele au rădăcini și frunze și-nfloresc și-s copaci...

-Dar că dau și rod nu mă-ndoiesc! Dacă le lași așa cum sunt ele...rod și rod..din limbă până ajung în gânduri și rod mai departe...și gândurile se molipsesc și ele și să știi că și gândurile rod!

-Și dacă le-ntorci pe dos, dor!

Cum ne-am depărta, oare, de propriile noastre îndoieli? Oricum o-ntorc, între o vibrantă și o dentală, vocala se rostogolește, uleioasă, alunecă până-și pierde asperitățile cu care-ar mai antrena poate dendritele și mi-ar mai scutura gândurile de zgură...

Mai dai câte-o raită printre cuvinte și te mai răcorești.

-A, știi ce mi-a zis ultima dată Schuster? Analizam morfologic: „De pe vârful șurii noastre/Smulge-n zbor câte-o șindrila“ din Goga.

-Ce-i șindrila?

-Substantiv, sare Melita.

-Atunci și șura noastră-i acoperită cu substantive! Și trage cu ochiul colegului.

-Le umblă mintea...

Și nouă? A tras o draperie peste gânduri până adoarme, și, eu, deocamdată mă bucur că mai am unde mă refugia...

În amintiri...

Merită.

*
* * *

Sala mare de Ședințe de la Sfatul Popular. Ședință de urgență. Nici n-am avut timp să anunțăm cumva acasă că poate venim cu ultimul autobuz.

Colega mea pășește hotărâtă peste prag și țintește o bancă.

-Hai să ne-așezăm mai în spate. Eu mai am de corectat. Și tu?

-Îhî!

Ne-așezăm, așa, mai cu...modestie...lucrată, spre fundul sălii. În față, personalitățile!

-Corectez de zor. Păi, nu-s consfăturile din 29 I '84?!

Iau un cot în coastă.

-Auzi, să nu cumva să-i dai la Madam Morfină vreo carte din biblioteca ta că, vezi, ai de-a face cu mine!

-De ce nu? Dac-o pot ajuta !... Are examene. I-am promis niște cursuri.

-Știam eu c-o să vină să-ți ceară! Da' vezi, să nu cumva...Auzi ce zice asta?

-Aș putea să vă spui că-n '83 s-au obținut...ăăă! Cea mai mare producție la grâu din istoria noastră!

Lectorul se-nfoaie în fața microfonului. Gras, pătrat, c-o gură-buzunar de sacoșă.

-Îhî, de-asta ne-a mers așa bine! O voce se face undeva mică.

-De-asta: porție la făină, cartele la pâine...Consumul de glucide poate ucide! Iar...irațional...duce la obezitate!

-Cine-i ăsta care cuvântă?

-Ce știi?! cineva, parcă Munteanu...Nici măcar n-a fost prezentat prezidiului, nici programul n-a fost anunțat, nimic! Ce, nu ți-e destul că are grijă Partidul să nu te-ncurci prea tare-n gânduri? A-nceput direct, fără s-anunțe nimic. Oare cât ține? Om prinde ultima mașină?

Privesc în jur. Stilourile continuau cumiți un soi de ronțăială uniformă, hipnogenă...

Notează lumea! Ce? A! Păi ăsta tot a conspectat lucrările Congresului!

-Din fondurile statului, un număr de 93 de apartamente, în mediul rural! -Da, ca la noi, fără încălzire, fără lumină, fără apă! Ce, ăla de la noi nu stă de trei ani gol și nici dracu' nu-l vrea! vociferează cineva.

-Crește suprafața arabilă, tovarăși! Încearcă cineva să acopere vocea.

-Unde, pe terasele blocurilor?

-Taci, mă, n-auzi că se fac grădini suspendate...sus pe bloc? Așa! Un om își cultivă chelia...cel puțin parcela asta...poate da ceva... mișcători...

-Și, știți că între barză și supra-supra-suprastructură, știți. Ai! Nu văz bine! Omu' se bagă cu capu-n foaie și-și ridică fața radioasă!

-Se vor construi săli de clasă, școli noi. Tovarăși, revin sarcini noi școlii: tră' să pregătească forța de muncă, tră' să țâie pasu' cu comanda socială.

-N-auziți că tră' să faceți copii, că de nu, de unde forță de muncă, glumește cineva din sală.

-Cum? Aici și acum! Tovarăși! Hă, hă! râde cineva grosolan.

Mi se-nchid ochii de oboseală. Dar, gândurile bat din aripi și se așează unde vor.

Viața-mi pare acum o frază, ce-i drept cam stufoasă și gândurile-și caută regentele printre atâtea propoziții subordonate și... atâtea... incidentale !

*
* *

În clasă e frig. Maia își pune mănușile și încearcă să scrie fraza de pe tablă pe care-o analizăm. Se uită la mine rugător fiindu-i parcă teamă să să n-o cert că-i prea înceată.

I-am văzut mâinile roșii, înghețate de frig, ca ale tuturor și mi-a părut rău că n-am avut la paltonul de blană atâtea buzunare câte-mi trebuiau pentru toți să le-ncălzesc mâinile pe rând. Picioarele și le mai dezmorțeau când îi făceam preț de câteva minute să sară. Ușa se deschide brutal.

În clasă Directorul intră ca o furtuna:

-Ce faceți, dumneavoastră, aici?

-Pregătire cu clasa a VIII-a pentru examen.

-Dați-le drumul acasă! Stingem gazu! Prea cald! Facem economie!
“Facem economie și la puf de păpădie!”

-Ce zici măi, Moldovan? Ia vezi, că...!

-Am dat citat din Marin Sorescu *Tovarășu* Director! Tocmai analizam o frază și...am rămas în urmă, îi dă replica elevul din banca de lângă ușă. Îmi vine să râd. Mă abțin cu greu. Și totuși reușesc. Directorul închide furios ușa. Cuvintele-i rămân plutind parcă fumurii prin aerul înghețat din clasă.

Elevii-l privesc speriați.

-Hagi Tudose...se aude undeva o șoaptă.

Mă-ntorc spre ei. Oare-o fi citit nuvela lui Delavrancea? Scriu serioși cu mutrițele ascunse-n caiete.

-Daaa! Ce-au nevoie de pregătire! izbucnește copilul, cu un gest a lehamite.

Deschid geamul să intre puțin aer proaspăt. Năvălește de undeva

de peste drum cântecul lui Julio Iglesias și se-mpletește ciudat ca-ntr-un dialog al tinereții veșnice peste spații cu vocea Angelei Similea de la radioul din Secretariat:

Tangoul...n-are rival pe lumee...se revarsă valurile melodioase. N-avem ce face! Terminăm măcar textul.

Rămân la urmă. Până-și adună elevii caietele mai privesc pe stradă. Sub geam, doi băieței și-au încrucișat spadele...de lemn, poate pentru...aleasa inimii...o blondină cârlionțată de 3, 4 ani. Îi privește cu pumnii strânși, cu degetul mare în gură...

O țarcă se-oprește o clipă, îmi fură gândul, și-l atârnă de o creangă uscată.

Ceașescu,

Pingelescu și copiii, i, i!

-gelescu, u, uuuu....se-auzi ecoul altistelor din rîndul doi.

Rumoare.

Ici o vocală răzleață, colo câte-o consoană crocantă. Cântecul se sfârșeamă de pereții clasei și zdrențe, zdrențe, melodia se lipește de cercevelele ferestrelor.

Profesorul intră iute, lovește diapazonul de colțul unei bănci și-și asmute auzul la instrument: îm....îm...îmmm...luă tonul: Laaa!

-N-a fost bine - de la început! Hai! Înc-odată, copii!

Semicercul mișcător devine un castron de silabe asincrone. Le lipsește maioneza care să lege textul.

Ușa se deschide brusc.

-Nenorociților! Ticăloșilor! Fii, mă, atent aici! Unde te trezești, mă, la mă-ta-n poală?

Țipetele încetează pe moment și...EA intră total în clasa îmbâcsită de praf, transpirație, bănci răsturnate una peste alta, copii în picioare rezemați de perete - Clasa pregătită pentru repetițiile de cor.

-Cântați, măi, cântați! Ce, v-ați tâmpit?

Profesorul de muzică rămâne înmărmurit. Ea continuă neagră de furie:

-Cine nu cântă azi, nu cântă nici mâine, nici poimâine, mă, nu cântă nici la Congres, mă. Știți voi ce-nseamnă asta, mă?

Înseamnă că nu sunteți de acord cu politica Partidului și dacă nu sunteți de acord ce căutați voi în școală? La școala de corecție cu voi, mă! Asta vă paște, mă, și pe voi și pe părinții voștri, închisoarea-i mânâncă! Știți voi, închisoarea, ce-i aia?!

Profesorul de muzică ridică brusc mâna.

-...scu și copiii!

Cu un semiton mai sus, copiii izbucniră în ultima secvență muzicală. Madam Morfină, mai rămâne pe de lături nebăgată-n seamă, cu buzele vinete, se-ntoarce pe călcăie și iese. Profesorul rămâne cu o mână dusă spre frunte, uluit de izbucnirea cântecului, pe care n-o provocase.

Zâmbește subtil. Își aduce aminte de picăturile de transpirație de pe frunte și-și alunecă discret doar degetul pe obraz.

Colegul se uită la mine serios, pare îngrijorat: Cine s-o fi trimis pe Madam Morfină aici? O fi auzit porecla? Nu spun nimic. Nu spune nici el, dar cred că stim ce-ar putea ieși din asta.

În salonul de alături femeii...bandajate, unele, altele, cu comprese
– Felicia, colega mea din Sibiu, mă-ntâmpină amuzată:

-Așa, v-am făcut femeie de serviciu!

-Păi, noi, femeile, facem de toate și acasă și aici. Ieri, pe când măntorceam de la piața de-alături, dezamăgită că nu găsisem nici măcar un ou să-l fierb și să-l dau soțului, eram îngândurată, aud în urmă-mi: „Doamnă Doctor! Doamnă doctor! spuneți-mi, scapă nevastă-mea?”Nu credeam că mi se adresează mie, dar m-am întors nedumerită, privindu-l.

–Da, dumneavoastră! V-am văzut ieri, în salon. V-ați ocupat de ea.

–O, Doamne! Ajutam o asistentă. Era singură și nu mai răzbea. Vorbeam, vorbeam amândouă poate cu gândurile duse, poate prezente...Dar acopeream un gol, sau acopeream tumultul din noi. Ar fi trebuit să fim la catedră. Nu se putea să nu mă chinuie gândul: Cine-o fi intrat la clasă în locul meu?

–Claudia! Dar nu o poate face tot timpul. Obosește, cum or fi reacționat elevii? Ștergeam. Ștergeam dușumelele cu gesturi automate...

–Stați puțin! mi se adresează doamna Felicia. Tot suntem colege. Luați vă rog ouăle astea două. Sunt gata fierte. Mi le-a adus mai-nainte soțul. Eu mâncasem deja! El s-a dus acum la hotel și se-ntoarce. O să vă cunoașteți. Poate vă mai ajutați. Nu o refuz. E atâta naturalețe-n gestul ei, că o simt aproape, ca o soră. Ajutorul e de preț. Prin piață bate vântul. Ouăle sunt pe cartelă, laptele pe cartelă, pâinea cu rația. Cine poate renunța la porție de dragul unui străin venit de pe unde și-a pierdut dracul papucii?! Un bolnav trebuie hrănit bine ca să reziste la operație.Cu mâncarea de-aici, nicio speranță...Să cumperi! Dar de unde? Bate vântul peste tot! Prin piețe, prin magazine, prin sacoșe, prin buzunarele golite de achiziții la suprapreț! Eu...Mie mi-e destul că respir, că mai am putere să mă țin pe picioare ca să ne putem plimba pe coridor...A uitat să umble...

Mă-ntorc în salon la noi cu trofeul pe farfurioară.
–Hai, ușurel...pune picioru-aici...ține-te de mine, așa, și...de chiuvetă. Bun. Te spăl eu.

Rîde copilărește stropindu-mă. Oare voi reuși să-mi maschez îngrijorarea? Și-a pierdut echilibrul! Norocul că patul e aproape. Îl așez pe pat în șezut, cu fața de masă pe genunchi, pâinea, ouăle, un ardei pe care-l adusese ieri doamna Călinescu. Ceaiul îl primim de aici.

–Hai, deschide gura! E ca un rândunel. Mă bucur că nu-mi refuză mâncarea! Trebuie. Ieri a refuzat. Și-acum?...

–Stai! îmi spune. Una eu, una tu. Nu mai înghit până mânânci și tu.

–Dar eu am mâncat! Îl mint și-mi simte minciuna. Ușor, ușor se lasă pe spate, se dezechilibrează, cade pe spate. În joacă? Nu. Nu se mai poate controla. E pe spate de-a latul patului.

Îl ridic și-l leg de mine cu cordonul. Stau în fața lui, în picioare, rezemându-mă de dunga patului de fier. Așa nu mai poate să cadă. Mânâncă. Zicem că ne amuzăm. Eu mă bucur că sunt cu el, că-i amintesc că trebuie să-nghită bucătura pe care i-am dat-o, altfel o ține la..."depozit".

Doamne, Dumnezeule, sigur n-aș vrea să păcătuiesc, dar e ceva ce-mi depășește puterile! Mă bucur că în sfârșit e numai al meu, că-l pot hrăni, că nu mai stau chinuită cu gândul că n-are timp să mânânce, că...iar: „Azi luăm micul dejun la... varice, așa...ca să ne amintim de studenție” și mâncăm la repezeală la colțul bufetului din bucătărie și-o luăm la fugă care-ncotro, la serviciu.

Oare chiar am ajuns să mă bucur că-i numai al meu? Sunt posesivă? NU. Ideea posesiunii mă revoltă. Ce drepturi ar fi avut cineva asupra altui om? Într-o căsătorie ar trebui să fie de-ajuns cuvântul dat în fața lui Dumnezeu.

„Ce, mai are importanță ce mânc? Să fie ceva în stomac!”

-Iar mi-a dat telefon! E-un defect pe conductă... Las' mânânc când vin acasă

-O... breșă...Nu bate timpul să-mi închidă ușa...

În bucătărie, draperiile trase. E miezul nopții. Abia întors de la Uzina de Apă. Șade pe scaun cu capul plecat. Obosit. Nu mai mișcă un deget. Îi desfac ghetetele. Sunt în genunchi, lângă scaun. Își lasă moale mâna pe capul meu. Îl privesc întrebătoare.

-Nu mai pot! Eu nu mai pot să sap

-Ce să sapi?

-La canal.

-Stai puțin! Tu de unde vii? Cum să sapi tu la canal? Ai băut ceva?

-Nu. Ce-am zis? O! Sunt atât de obosit! Iartă-mă!

Îi privesc fața tumefiată. Sigur, nu-i băut! O spun ochii oboșiți și durerea reținută din ei. Ooof! Ședințele astea! Lua-le-ar...

-Să le ia! Călca-i-ar să-i calce cu partidul lor cu tot! Ce Dumnezeu, nu mai poți scăpa nici acum, după comoție, de porcăria de secretar de...?

-Ce, numai tu poți fi? De ce nu te schimbă? Doar au văzut certificatul! Fă și tu o prostie, spune ceva, acolo, să scapi, zic.

-Vrei s-ajung la-nchisoare?

-Stai, am o idee! Mă duc la...știi tu cine! Le spun că te-ai încurcat cu...una! Zi-mi și tu cu care te-ai putea înțelege să nu-i pese? Te schimbă și gata După ce-ai scăpat de corvoadă, mă duc și le râd în nas! O să le spun eu!

-Nu merge. Las-o baltă! Să-i fac cuiva necaz? Știi tu, de intri-n gura lumii, nu te mai spală toată apa din Târnăvă! Hai la culcare! Poate reușesc s-adorm puțin.

În cameră-i liniște...respiră adânc...A adormit. Doamne, ajută-l! Mă framânt. Scăpase ceva...ce-o fi căutat la Miliție?

La ce camer-o fi fost? Și de ce? De ce-a venit așa terminat, acasă?
Nu pot scoate de la el nimic. Ce treabă are el c-a plecat ăla în
Germania? Ce dacă nu s-a mai întors? Și ce dacă i-a semnat el?
Ce, poate fi făcut responsabil el că unul și-a luat lumea-n cap și s-a
dus... unde-o fi dus mutu' iapa?! Îi major, vaccinat! Treaba lui!
Ce, era să meargă să-l pârască?!

Și gândurile se destramă ușor, ușor...ca respirația liniștită...

-ZBRRRRR! ZBRRRR!

-O, lua-te-ar circu' de telefon! E abia doi și un sfert! Abia a ațipit.

-Alo! E-un defect mare pe strada Aurel Vlaicu la Nr. 21. Pe stradă
curge apă și-o mașină s-a-nvârtit pe loc și...

Închid telefonul. Am ore de dimineață și-mi plesnește și mie
capul! Încerc s-adorm.

-ZBRRR! ZBRRRR! Iar telefonul! Abia a ațipit!

-Alo! Cine? De la partid? Da! Acum în toiul nopții! Ia mai dați-
o dracului! Și ce-i dacă? Procurorul șef! Tros.

Pleosc! Nu? Secretarul? Acum i-a apucat spălatul în miez de
noapte! Păi a fost deja o echipă în cartierul ăla.

Frânturi...frânturi...frânturi...

Acum stă întins pe pat, cu ochii închiși, pare mulțumit.
Se-ntuneacă.

-Ce voia? Iar! Telefonul...să mă frece, că n-a fost destul toată
ziua! Defect! Auzi, pe aia a apucat-o acum spălatul, noaptea! Ziua
doarme și n-are bunul simț să nu-i trezească pe alții care-abia au
ațipit!

Și tu nu poți minți măcar o dată că nu-s acasă! Ca să-mi pot reveni.
Mă uimește coincidența. Să fi intrat pe pe-aceeași lungime de
undă a gândului?

Răspunsul meu a fost prea dur. Și-acum când mi-l amintesc mă doare ca și atunci: „Nu-s secretara ta. De unde să știu eu când e o situație urgentă și când i-o aiureală de-a nebunilor ăstora!

Nu mai puteam niciunul, nici celălalt. Mă umilea gândul că nu vedea că nici nu-mi pusesem măcar capul pe pernă. Aveam ore de la 7. E toiul nopții și abia am apucat să pun note pe ultima teză. Lucrările elevilor stăteau teancuri în fața mea, triate, pentru a putea comenta notele și tratarea subiectelor, a doua zi la clasă. Mă frământam: Ce se schimbase la el? Ceva în comportamentul lui ocrotitor. Își arăta colții, spiritul de autoconservare. Și la unul și la altul. Îl văd cum se ridică, se-mbracă clătinându-se. Se-oprește-n ușă. Mă privește trist. Pleacă necăjit. Îl înghite noaptea de afară. Rămân și plâng încet, îngrijorată. Abia-și revenise cât de cât din comoția cerebrală...Aveam cum să-l apăr împotriva firii lui conștiincioase? Dacă n-ar fi mers? Dacă eu le-aș fi spus că n-a ajuns acasă și l-aș fi lăsat să doarmă liniștit până dimineața? Și dacă defectul ar fi cu adevărat atât de mare și o nenorocire...Nu șeful Uzinei de Apă ar fi fost vinovat? Nu-l amenințau mereu cu demiterea? Cu închisoarea? („Dacă-ajung cumva după gratii, îmi trimiți o țigară cu praștia?”) Ba cu una, ba cu alta...!

Cât să fi trecut din noapte? La geam băteau ușor zorii zilei. Altă noapte fără somn!

Se deschide ușa. E obosit. Ud. Își trece mâinile peste față și-și dă cu pumnul drept în palma stângă, cu ciudă, în loc de-njurătură!

Ei!

-Ți-am spus eu! Nimic! Iar au avut chef să ne strice noaptea! Mai dormi dacă poți! Și să mai fii și limpede la slujbă! Nu?

Doamne, bine că s-a terminat! Suntem amândoi aici, în spital, pe mâna medicilor. Cum mai e și viața asta?

Tristețea vieții, bucuria morții! Structură oximoronică! Marea figură de stil al lui Dumnezeu!?

Doamne, dă-mi puterea și înțelepciunea să-ți înțeleg stilul, să pot parcurge până la sfârșit toată cartea vieții fără să ne dezumanizăm.

MARIA COZMESCU

*Coperta cărții
Dan Cozmescu*

Fug. Profit de faptul c-a adormit. Sper că mă-ntorc peste vreo oră, două...cu „mâncarea-n straiță”.

Afară-i martie și Bucureștiul se scutură ușor de lapovița care țâraie peste crengile ce-și întind către cer brațele după muguri de lumină. Cu gândurile aiurea mă preling pe lângă poarta spitalului, spre gura de metrou. Sunt cam...aeriană. Pașii mei pot fi șterși de orice vânt. Trebuie numai să fiu atentă să nu cad.

Metroul șterge-n fugă zidurile cenușii, luminile fugare...

Să nu alunec sub metrou! Doamne, ai milă de mine! De mine? De el! Trebuie să am putere! Să-mi iau pulsul! Slab. Nu pot număra decât până la 40. Nu-mi vine să mă ridic de pe scaun. Aud ca-n vissss...

-Pieptănari! Piața Unirii!

Forfotă. Mii de pași se lipesc de treptele ieșirii.

Un copil cu mâțșori. Palid. Cu obrazii înghețați. Îmi întinde rămurelele cu o mână tremurânda. Vocea slabă:

-Ia, tanti! Privirea-i e moale ca și rugăciunea mea pentru el . Îl plătesc. Mă privește lung cu ochii înlăcrimați. De ce?

Crenguțele firave îmi mângâie obrazul. Le duc doamnei Călinescu.

Bulevardul Cantemir...nr...? ...Doamne, blocurile astea...Tot unul și unul. Numai să fiu atentă să nu intru aiurea! Nu m-ar mira.

Sun la ușă. Apare. Bucuroasă. Spontană. Caldă. Mă ia-n brațe. Simte nevoia să mă-nvăluie cu bunătatea ei, să mă ocrotească parcă de frica din mine.

-Ce face el? A aflat?

-Ce să afle, diagnosticul?

-Păăi...rezultatul de la tomograf. Sunt totuși 3 săptămâni. Nu știu ce să spun. Domnul doctor se ferește.

-Azi l-am oprit pe coridor și l-am întrebat dacă are puțin timp. M-a privit lung apoi mi-a zis repede:

-Știți ce doamnă, luați-vă de mână soțul și plimbați-vă cât mai mult. Plimbați-vă pe coridor: călcâi, talpă, vârful...Vedeți, v-am auzit spunându-i cum trebuie să pășească. Și pentru mine era atât de odihnitor! Mă bucur nespun văzându-vă trecând încet, încet pe sub geamul cabinetului meu, amândoi.

Asta mi-a spus și-a plecat la repezeală. Am impresia că mă evită. De ce?

-Vrei să mă duc eu? Ești soția lui. Ori așa, ori așa. Trebuie să știi! Pari plăpândă dar ești foarte rezistentă. E medic. Își dă seama doar.

Uite, pune tu stufatul de miel în crăticioară c-am reușit să fac rost de carne de dimineață. Să faci bine să mânânci și tu cu el să te mai întremezi nițel, că te bate vântul de pe picioare. Și vezi, să-l întreb pe domnul doctor limpede.

Ies. Ochii doamnei Călinescu mă urmăresc pe când cobor pe scara blocului. Mă străduiesc să nu mă clatin. Am impresia că plutesc și mi-e teamă să nu alunec. De câteva zile nu mai am siguranță în mine.

Am ajuns la gura de metrou. Simt că mi-e gâtul strâns într-o menghină. Încerc să înghit cristalele de aer, parcă solidificat, ce reușisem să-l înghit. Mă rezem de pereți și cineva mă susține:

-Vă e rău, doamnă?

-Mulțumesc! Nu! Am călcat strâmb. N-am observat denivelarea din asfalt.

De fapt mint puțin, de jenă. Mă tem să nu-ncurc lumea din jur.

Am noroc. Poarta spitalului e deschisă. Portarul nu mă bagă-n seamă. Nu mai trebuie să stau să cotrobăi prin poșetă după legitimație, sau...

Alea duce spre pavilionul nostru.

Îl văd în geam, cu părul blond auriu. Mă vede. Simt că-l inundă bucuria. Iradiază. O lumină caldă, învăluitoare. Îmi face cu mâna.

-Cine te-a ajutat să ajungi la geam? îl întreb îngrijorată.

-Nimeni. M-am simțit mai bine. M-am ținut de paturi. Am știut că-ți fac o bucurie că mă pot ridica singur.

Se-ntoarce brusc când intru-n salon și se dezechilibrează. Noroc

că-i patul medicului Ștefan aproape. Se răstoarnă la picioarele chirurgului bolnav.

-Văd că v-a adus o supă de cartofi. O-mbunătățim puțin.

Mergem la baie ținându-ne strâns să nu cădem.

-Ține Tanda pe Manda, zice. Puțin haz de necaz tot putem face.

Vrem să evităm o privire compătimitoare a celor din salon. De privirea ageră a chirurgului, însă, nu ne putem ascunde. Mănâncă liniștit și ne privește în tăcere. Ne rezemăm de ușă. El își mișcă degetele-n sus și-n jos pe ușorul ușii, exercițiul zilnic care-l ajută la mobilizarea mâinii paralizate, e însă departe de țintă.

Nu vrea să ia nicio înghițitură din stufat, deși e foarte bun, până nu mânânc și eu.

Uneori chiar cred cu adevărat că pot trăi fără mâncare.

Mi-ajunge energia venită de undeva dinăuntru meu, energie din energie consumată doar se transformă! Cum să se piardă?!

Doar nimic nu se pierde, totul se transformă!

Ca și iubirea!

Iubire din iubire se aprinde și Dumnezeu e iubire. Acum știu că se poate trăi numai din iubire, pentru că-i DUMNEZEU și acum noi trăim în EL. Mă simt inundată de speranță, de bucuria de-a fi cu el, chiar și aici!

.....

.....

-Și eu sunt Ana Cucui, îmi spusese femeia întinzându-mi mâna pe când urcam scările metroului.

Cu o mână tremurătoare, agitată, cotrobăie prin poșeta neagră cu breteaua atârnată de umăr.

Mă privește direct și dă din umăr dezamăgită spunându-mi:

-Atât mai aveam la mine, i-a furat pe toți 400 de lei. Cine? Când? Nu știu. Mă dusesem să cumpăr niște scutece să-l pot schimba, când îl operează pe al meu, să nu mai apelez la femeile astea de la infirmerie. De fiecare dată când trebuie să schimb traversele, scoți și banii...și m-am gândit că-mi va fi mai ușor așa, chiar dacă va trebui să spăl zi și noapte. Îl va opera mâine și eu așteptam să-mi sosească fata de la Tîrgoviște cu salariul...E informatician. Fata cea mai mare nu are decât 16 ani, dar colegii mei o cunosc. Sper să-i dea ei...Și uite!

Ana-i frumoasă, parcă mai frumoasă cu ochii ei mari, înlăcrimați. Suferința sau teama au înfrumusețat-o. I-o spusese și soțul ei și ea se mira ce l-o fi apucat, acum așa, deodată?

Doar aveau trei copii și cel mai mic de vreo șase ani!

-I-am lăsat pe toți trei acasă, singuri. Cea mare-i la liceu. Am rugat și vecinii să-i mai supravegheze, să-i mai dea un sfat fetei la mâncare...

Îmi spunea toate acestea parcă descărcându-și sufletul și mie nu-mi vine să cred că cineva poate să aibă în mine atâta încredere.

-Uitați, doamnă, eu am la mine 1000 de lei. Îi împărțim și ne descurcăm cumva amândouă.

-Bine dar n-o să vă certe soțul?

-Sigur nu. Doar trebuie să ne ajutăm.

-Nici al meu. Dar mai sunt și de-ăștia. Prudenți.

Ne simțim dintr-o dată ca două surori, deși ne mai văzuserăm pe coridoare de vreo două ori, fără să ne vorbim.

-M-am bucurat că l-am putut interna aici. Aud că-i cel mai bun neurochirurg. Spunea ieri cineva că l-a operat și pe Kim Ir Sen.

-Vai, ce l-aș mai fi operat și eu!

-A! Ați fost cumva aici când a fost internat în rezervă unul, de la Partid? Dumnezeu știe cine, un mare mahăr.

Când și-a anunțat vizita Ceaușescu și cu Dincă, femeile de serviciu s-au făcut luntre și punte să-i pună la intrare covor persan, în holul acela, unde erau și toaletele bărbaților. Până să vină Dincă și șleahța, un bolnav, făcând pe prostul, sau poate, nu, că nu știe unde e, a și urinat pe covor. Norocul c-a văzut una dintre femei, a scos covorul, a șters urmele și...

-Și medicii au aflat?

-Nu știi care. Spuneau femeile că s-au amuzat copios.

-Să te culci până mă-ntorc, îi spun învelindu-l, până sub bărbie. Mă joc cu degetele pe pleoapele închise și deschise alternativ.

-Acum de-a ce ne jucăm, mă-ntreabă, privindu-mă „șmecherește” c-un ochi.

Afară un țipăt ciudat sfâșie aerul: Cveau! Cveau!

Mă simt obosită, sfârșită, încărcată ca o mașină plină cu moloz.

Amintirile mi-au încărunțit pe tâmpile...

Clujul. Ne-am întors din vacanță...

Ninge.

Aleile parcului se pierd în albul pufos. Se cerne o lumină galbenă printre crengi. Un vâl alb-auriu fâlfâie peste aripile îngerilor.

Silueta lui...Înalt...Paltonul îi sublinează talia. Basca, (măcar are o bască), așezată parcă-n joacă-ntr-o parte, nu reușește să-i acopere părul blond, mătăsos, pe care s-au așezat fulgii. Alerg spre el. Mă prinde-n brațe, înainte de-a aluneca pe gheața acoperită cu zăpadă.

-În sfârșit! îi spun. Tot mai bine-i cu o bască decât cu capul gol. Să știi că după vacanță-ți aduc căciula lui moșu'. O caut eu, prin pod, pe undeva. O să-i păgubesc pe șoareci de-un prânz, dar cel puțin te știu apărat de frig.

-Lasă, râde, îmi apăr eu mintea de-ngheț! Nu purta tu de grijă de banii bisericii!

Stăm, fiecare cu gândurile lui. Cu pleoapele trase pe gânduri.

Oare câți fulgi s-au rătăcit prin circumvoluțiunile alea?

Îi mângâi tâmplele ușor pudrate de vreme. Cei 46 de ani încă se mai zbârlesc prin firele de păr cârlionțat.

-Nici n-ai ajuns să-ți dai jos pardesiul. Ți-a fost teamă că rămân flămând.

-Nu, m-am temut că-mi mânânci și urechile, după ce mă-ntorc. Acum mă duc să vorbesc cu doctorul.

-Dă drumul la ștergătoarele de parbriz. Mai vezi ceva prin ochelari? Am să adorm bucuros până te-ntorci.

Se așează, vezi Doamne, să doarmă. Știu că se ferește. De ce? De ce mă feresc și eu?

Să nu mi se vadă gândurile.

Jos, la parter, femeile-au spălat coridorul larg. Mirosul de clor înțepă și ochii poate-mi sunt umeziți de...

-Bună ziua! Domnule doctor, aveți puțin timp pentru noi? Abia întreb. Sunt pierită. Inima-mi bate puternic în urechi și aproape nu-mi aud vocea și nu-i aud răspunsul la salut:

-Sărut mâna, doamnă, cu ce-aș putea să vă ajut?

Îndrăznesc cu obrăznicia specifică timidului care-ncearcă să se depășească. Pentru un moment pot să-l privesc drept în ochii „ca două patimi fără saț/ Și pline de-ntuneric” (Ce să-mi fac, mă eminesc!)

Cu privirea-i aruncată pe deasupra-mi, nu-l pot vedea altfel decât ca pe-un Hyper-eon pe-acest domn El-eon.

Îmi deschide ușa cabinetului și pe masă zăresc dosarul.

Se-așează lângă fereastră, scuzându-și oboseala acumulată de cele șase ore de operație, pe-un scaun de spital.

-A fost o operație dificilă, spune cu tristețe și-și trece palmele amândouă peste față, câteva clipe, iar apoi mă privește direct, prinzându-mi amândouă mâinile ce-mi atârnă abandonate pe lângă pardesiul de lână, alb, pe care nici nu ajunseseam să-l dau jos.

Un moment, ochii se joacă pe modelul tricotului.

-Bănuiesc că dumneavoastră l-ați lucrat, îmi spune.

Îmi dau seama că nu știe cum să înceapă. Îmi ține mâinile în palmele lui.

De n-aș ști că în felul ăsta, disimulat, îmi ia pulsul, mai, mai c-aș crede altceva...

Că, de pildă, sunt copilul lui și că ar trebui să-mi spună că nu mă mai duce și pe mine la teatru...că...nu-i...potrivit!

-Da, am aici rezultatul de la tomograf, hm! Își drege glasul.

-Spuneți-mi direct, domnule doctor, sunt singurul om căruia îi puteți spune franc, tot ce e în relație cu starea lui. Mi s-a părut că ocoliți...

-Astrocitom gr. I, doamnă.

-Nu prea-mi spune nimic. N-am avut tangență.

-Vedeți, dumneavoastră, e o tumoare-n creierul mic. E prea adânc în creier, și cuprinde toți centrul vitali. Vedeți aici și-aici, și-aici...și

Mută mereu creionul dintr-o parte-ntr-alta, marcând punctele sensibile.

-Dacă-l operez, moare!

-Și dacă nu?

-Moare.

-Doamne, Dumnezeule! N-am auzit de nimeni care să se fi născut și să nu fi murit.

M-ar tenta s-o-ntorc pe glumă, să iau în vedere partea plină a paharului.

-Totul e când și cum! Nici nu mai știu dacă-s cuvintele mele sau ale doctorului. Cred că n-am prins cuvintele doctorului până-n sensuri. Alunecă pe lângă mine tot felul de sunete moi, dure, vibrante, o semivocală se bălăcește lălăie-n diftongul ei: m-m-m oa-re? Oare, OARE!?

-NU!

-E-!

Nu știu ce mai aude doctorul. Știu că mă joc cu verbul A FI la prezent.

În mintea mea nu mai are valoare copulativă. Nu mai înseamnă decât E! Ca certitudine a existenței lui.

Nu ce E! Nu cum E! Nu cine E!

Nu vreau să știu nici de ce va fi!

Nici acum după atâta vreme ,verbul acela A FI al timpului spus atunci, nu poate avea vreo altă valoare. E un indicativ atât de real, atât de prezent, că chiar intrând în trecut, la ușă, ștergătoarea nu mai are praful trecerii spre FIINȚĂ.

Din ce m-aș mai putea naște încă o dată?...ca...*trebuie să fiu* !?

Din hăurile care bolborosesc în mine ca o magmă care așteaptă să se-mprăștie în cer?

-Doamne măcar ajută-mă să pot închide-n mine vulcanul!

Nici o undă de foc să nu poată ieși la lumină, nicio frântură de timp să nu-mi lase-n privire semnele trecerii CLIPEI peste mine!

Stau încă în picioare și nu știu dacă medicul mai vede cum...dendritele sunetelor se mai zbatperate să mai prindă sensul cuvintelor.

E...plutește-n derivă. Se desfac sinapsele...

În sfârșit, reușesc să mă prind de-o paradigmă...să mă conjug. Să mă înjug la...un jug a lui A FI, pe care-l refuz, pentru că nu-l mai cunosc. Îmi e frică de tot ce mi-e necunoscut de-acum!

Tălpile pantofilor se lipesc de fiecare treaptă pe care-o urc și mă apuc să conjug, că tot n-am ce face cu verbul care mă chinuie.

Nu mai aud decât târșăitul pașilor mei pe coridor pe scara spre etaj.

-Eu *sunt* încă

-Tu *ești* încă

-Noi *suntem* cât om mai fi!

Cu restul...*fie ce-o fi*!

Poate c-așa o fi fost să fie! Și n-am prins mai devreme prezumtivul ăsta...*să fi fiind și pentru noi asta* !???

Deschid larg ușa salonului.

-Ei, ce-a zis?

-Ooo! E bine! Ne putem plimba și prin oraș!

-Vezi? Știam eu! Dar am impresia că mai rămânem în spital.

Nu știi cum aș fugi de mine, de gândurile mele...Împrejurul meu se ridică mereu ziduri. Nu le pot escalada. Încerc să găsec o asperitate, un gând, un cuvânt abraziv, de care să mă agăț, să mă sprijin. Dar alunec. Pe-o coajă de banană? Mă uit în jur. Poate văd și alte coji. Să mai alunec ceva dintr-un gând în altul...și de-aici...într-o neagră disperare.

O singură amintire acum îmi revine chinuitor în minte.

Coaja... pe care alunec...

Noaptea de Crăciun. Sunt singură. N-aud nicio colindă. Le-a absorbit cerul? Pământul? La etaj nu se mai aude nimic altceva decât plânsul stins al doamnei Stancu, întoarsă singură din cimitir. Doctorul fusese înmormântat. Nu mă dusesem la înmormântare. Mă uitam înmărmurită de pe geamul bucătăriei la lumea cernită din fața blocului și nu-mi puteam reveni. Nu mai aveam putere să mă țin pe picioare. Negru, atât de mult negru că se mi albiseră irișii ochilor cred și mintea nu-mi toca alt gând: Nu, aici n-a fost lucru curat! Nu. N-a fost lucru curat!

De ce nu m-am putut lămuri atunci? Doamnei parcă-i fusese frică de ceva când am încercat să-i vorbesc. Apoi, mutarea. A noastră și-alor. Apoi vestea c-au murit și mamă și fiu. Ce să mai aflu? Mie mi-a rămas doar semnul de-ntrebare.

Cu cine a vorbit medicul în noaptea aceea de decembrie dacă se spunea c-a fost singur? Doamna și fiul fuseseră plecați la Craiova și nu se întorseseră. Și eu am auzit voci de bărbați! Dialogau și eu eram în apartamentul de sub ei.

O fi adevărată personanță? Inconștientul. Ce-mi spune? Cine-mi spune că doctorul era omul total?

Sindicatul libere se-nchegaseră și la noi. Era prins și doctorul și al meu? Ai dovezi? N-ai !

Cum oare-n aceeași seară de 22 decembrie '79 fac amândoi comoție

cerebrală-n aceeași parte, poate-n același fel, unul la etaj, altul la parter.

Cearța de sus, de la etaj, (deși familia-i era plecată la Craiova)! Cuvintele medicului care-ncerca să scape de-un bărbat. Sigur. Vocea cealaltă era a unui bărbat! Doar doctorul nu vorbea singur! Da. S-a constatat doar că doctorul avea și diabet, că mai și băuse, cum spuneau unii, doar că eu în ziua aceea-l văzusesm foarte limpede, venind și plecând la serviciu, treaz, amabil, ca de obicei. Urcând scările, urca pentru ultima dată! Cât de repede s-a descotorosit lumea de-un medic psihiatru de valoare! Moarte naturală!

Anchetă? Oooo! Oroare- Ce dacă soția era surprinsă la sosire! Al meu? Internat în spital la Sibiu la neuro-psihiatrie (Mă duc să le spun că-s Napoleon, glumise). Direct de la serviciu, de colegi. Și eu aflu de-asta doar când mă-ntorc de la școală, epuizată de ședința interminabilă.

Aud ceasul din turn. Bate scurt, sec, sferturile de ceas. Prin geamul deschis, bătaia e uscată, tușește, sughiță. Aerul e gros, ceața densă, lăptoasă.

Trebuie să închid repede pentru că vine un val înecăcios din spre Copșa și mă pișcă în gât. Nu mai pot respira. În gură am un gust acru de cocleală. Acidul pișcă. Se-aude, undeva, plânsul unui copil cerând „mama, lapte, mama...”

Cineva s-a oprit în scara blocului. Nu pot distinge figurile, deși s-a oprit la doi pași de geamul meu, din cauza poluării. Aud doar:

-Nici moartea nu vine cu dreptate.

-Nu. Vine cu coasa!

-Ce zici de ceața asta?

-A trebuit să fug pe drum. N-am mai putut respira. Ai auzit copilul ăla: tată, nu pot înghiți aerul, are spini, mă zgârie-n gât!

-Suntem oameni în toată firea. Lucrurile nu mai pot continua așa. Ne mor copiii cu zile.

-Doamne nu mă lăsa! Ce poți face? Ușor ajungi la zdup! Aștepți?

-Moartea? Da. Moartea sare pârleazul...Vezi...Vorbele se sting încet.

O bătaie discretă. Deschid, deși cu oarecare teamă.

-Primiți colindul? Auziți:

„ Ce vedere minunată

Din spre Scornicești s-arată

Ceașescu și cu Lina

Ne-a vândut toată benzina

Și acum umblăm pe jos

Ca pe vremea lui Cristos

Știi că la Teleajeni Leana

S-o vârat și ea sprânceana

s-o dublat producția

provocând explozia

Florile dalbe,

Mâța noastră n-are labe...”

Îmi vine să râd. Mă abțin. Nu știu dacă nu-i o provocare. E una din vecinele de la parter care-mi urmărește orice mișcare, cine vine, cine pleacă, am surprins-o ascultând cu ușa întredeschisă discuțiile din scara blocului.

Norocul cu vecina de-alături care vine cu o căniță-n mână, în cămașa de noapte, necăjită, speriată:

-N-ai puțin lapte? Copila plânge și-mi cere. Ea nu-nțelege că numai bebelușii mai au dreptul, zice că și ea-i bebeluș și că-i e dor.

-N-am lapte, dar am puțină smântână pe care mi-a trimis-o sora mea, care a reușit să facă rost, nu știu cum, să-i duc lui la spital.

-Ți-o dau. Spune-i că-i lapte de stele și n-are s-o doară gâtul. Încerc să ațipesc. Măcar o jumătate de oră!

Sunt trează. Ce noapte! Ce s-o fi apucat femeia aia să mă sune?

Da, da era o voce de femeie, zicea ea, de la blocul din față:

-Stingeți, doamnă, focul de la bucătărie. Apoi pace și liniște și-un frig de-ți îngheață limba-n gură! Nici nu mai am replică!

Ce-o fi cu...bufnița aia, de n-are somn și sună în miezul nopții pe

cine-apucă?

Draperiile-s trase și chiar dacă ar fi fost așa, tot n-ar fi putut să vadă la mine-n apartament.

Ce noapte de coșmar! Fără pic de somn. Și-un frig de-ți pâraie oasele! Și-n casă, și-afară. Și-n sufletul meu, chinuit de-ndoieli și de așteptări. Trebuie să mă-mbrac, să plec la gară. Caloriferele-s reci. Trag draperiile vișinii de la camera mare, poate intră c-o rază de lumină și-o undă de căldură de-afară. Da' de unde! E-o ceață umedă, cu gust acid, de la Copșa!

Mi-e groază să intru-n baia înghețată. Nu mai știu cum să mă apăr de umezeală și frig. Bine măcar că nu mi s-a luat curentul! Poate-l ia la noapte. A! Sună cineva la ușă! Deschid.

-Poftiți! Bună dimineața! Răspund femeii tinere din coridorul întunecat.

E-n umbră.O invit să intre măcar în hol, doar n-o să stea la ușă! Deschid.

O femeie tânără, cu pantalon și canadiană. Pufoaică? De..tovarășă!

Să tot aibă vreo 25 ani...E bine făcută! Cu mușchi! Ce mai! Doar se vede după fălcile puternice și barba lată, proeminentă. E hotărâtă!

-Știți ce? Am venit să văd apartamentul.

-Poftiți! Cum să nu? Vă interesează starea apartamentului?

-Frumos. Știți că n-aveți dreptul să locuiți aici? (E tare indignată!)

-Chiar? Nu știam! De ce? O întreb mirată, sincer.

-Păi, aveți spațiu excedentar! Sunteți numai amândoi. N-aveți copii.

-Dar noi am plătit chiria corect și la timp, totdeauna. Și-apoi cu...copiii...s-a-ntâmpnat o nenorocire la naștere! N-am nicio vină!

-Aici mă mut eu.

-Acum soțul meu e-n spital cu comoție cerebrală. Nu pot să...

-Nu mă interesează pe mine astea.

Mă vede dezolată. Nu știu ce gândește. O fi trimisă de cineva?

Vine din proprie inițiativă? Cum să-i spun lui? În starea în care-i numai așa ceva-i lipsește! Ei! Acum n-am timp. Mă mai gândesc pe drum ce pot face.

Poate mă trezesc din nou cu locuință-n comun ca la-nceput:

-Cu atât mai bine că ești profesoară că și-așa trebuie educați ăștia veniți de pe sate! Nu vezi că-și țin porcii în vana din baie?

Cuvintele Președintelui Sfatului Popular îmi dau fiori și transpirații reci. Nu pot să nu-mi amintesc de ele într-un asemenea context.

3 noaptea. Telefonul jos, pe covor. Eu în fotoliu, la măsuța joasă. Încă mă chinui să găsesc soluția problemei de matematică din fața mea.

Nu, nu pot scăpa de imaginea sicriului din curtea blocului. Dacă... Doamne ferește! Un sicriu de sticlă...Eu trebuie să-l văd! Să-l țin cu mine, până la moartea mea, să fie o dovadă că existăm. C-am existat. Ce-mi pasă că pare doar o nebunie. Sfidez legile firii, dar pot spune: Am fost! Am putut trăi într-o permanentă poezie a firii! Oare de ce-mi trebuie matematica?

Mă puteam folosi de texte gramaticale încâlcite. Schemele, raporturile din fraze m-ar fi limpezit poate mai bine, mi-ar fi limpezit gândirea și sufletul.

E nevoie de ceva necunoscut. O preocupare care să-mi dea certitudinea că n-am luat-o razna.

Aștept s-adorm

La ceasul de vecernii

Cu ochiu-ntors

Spre zăriștea din mine.

Îmi dă ghes un textuleț.

Ce-ar zice, oare, Titus Andronic?

Îmi plăcea să ne confruntăm, acolo, la Radioficare, într-o pauză de schimbare a benzii de magnetofon:

-Citiți-mi, doamnă!

-Și dumneavoastră?

-După.

Am nevoie de-o confruntare c-o minte limpede, dar e noapte-adâncă, lumea doarme, el e la spital, la Sibiu, și eu...într-o vacanță de iarnă. Ce-aștept la telefon? M-apucă groaza amintindu-mi de femeia de la coadă, la pâine, ce-mi spusese plângând:

-Da, atât mi-au spus: Tovarășa, veniți să vă ridicăți cadavrul. E la morgă. Da, m-auziți, să-l identificați! Atât! Ați înțeles?

Privesc telefonul, așezat pe jos lângă mine, pe covor. Nu mai vibrează. Nu zbârâie. Trăiește! Aștept zorile la geamul înghețat s-o iau iar, în fugă, prin zăpezi, peste pasarelă, la gară, iar la Sibiu? Peste linii, și..așteptarea la poarta spitalului, umilită, cu mâncarea-n sacoșă, cu inima-n gât, în mâini, în unghii...Sunt toată numai inimă și aritmii!

E ianuarie. Iarnă, zăpadă, ger cumplit. Pașii scârțâie, scrâșnesc, gem. Trenul fulgeră copacii. Gara din Sibiu se uită la mine urât, cu ostilitate: -Iar? Și azi! Ce mai vrei?

Off! Gerul tăios. Și ce necaz cu șinele-astea? Ce-s așa de lungi?! Ce-s așa de paralele?! Ce treabă au să lucească așa?!

Ciudat. Ies în piața din fața gării și simt că pământul îmi alunecă de sub picioare, ca și timpul. Am coborât în secolul XVI, într-o iarnă din Pieter Breughel. E aici, acum, în Sibiu, un alb de-o răceală ce-mi pătrunde până-n suflet. Caut măcar un fulg dintr-o..."Iarnă (a noastră) pe uliță" ca să mă simt acasă, să nu mă simt atât de străină în cuibul meu.

Sunt la poarta Spitalului Nr. 3.

Cerberul uită pe moment de-mpărăția lui Hades și-a Persefonei și c-un cap se repede la mine, iar cu altul e-atent la vizita de dimineață care parcă nu se mai termină. E frig și nu-mi mai simt tălpile care par de sticlă.

Știu cum pot să-l împlânzesc pe fratele Hidrei din Lerna și să pășesc ca Orfeu în lumea umbrelor. Și dacă n-aș ști, tot aș putea deduce după felul în care cu un cap se-ntoarce după medicul ce trece-n viteză pe lângă noi și cu altul aproape că se vâra în poșeta mea.

Aștept încă la intrare cu mai multă lume, venită ca și mine, de prin alte părți. Îmi croncăne-n minte gândurile-ciori: Ce fac? Dacă-i ca ieri.

N-am făcut niciodată ceva de capul meu. Acum trebuie să fiu hotărâtă.

Sfatul medicului G.D îmi dă curaj:

-Dacă vedeți că lucrurile nu merg spre bine, nu-l mai lăsați pe domnul acolo niciun moment, micuță doamnă, ja? Luați-l acasă, și cum ajungeți îmi dați un telefon, ja? O.K! Vă voi spune ce aveți de făcut. Va trebui transportat de urgență la Mureș, la neurochirurgie, la dl. doctor Pascu. E cel mai bun, acum.

În sfârșit. Lumea dă năvală spre saloane.

Leontina, vară-mea, îmi spusese că ce-a văzut nu i s-a părut în regulă. Dar ce-o fi, o fi !...fusesse la spital în vizită. Nu i-a plăcut ce vede și mi-a telefonat.

Deschid îngrijorată ușa salonului.

Stă întins pe pat, palid, epuizat de frisoane, zgâlțâit de icnete de vomă. Mi se spusese la telefon c-a fost lăsat pe mâini bune! Fără grijă!

Patul, izolat de celelalte, tras sub geam, geamul deschis, deasupra capului care-i fierbinte de mă sperie.

El mă privește cu un fel de rugămintă de mă cutremur.

-Ce-i cu geamul ăsta deschis? întreb

-Îl deschide mereu, îmi spune c-o voce slabă. Nu poate continua. Vomează. Nu suportă lumina. Îmi trece prin minte: meningită! Și medicul ăsta nu vede? "Stai liniștită, e pe mâini bune, mi-e prieten. Ne cunoaștem de multă vreme", îmi răsună-n minte vocea de la telefon, parcă bătându-se cu vocea medicului G.D: Nu-l lăsați acolo!

Îl liniștesc, încerc să-i dau să mănânce. Degeaba! Îl sun pe Alexandru:

-Poți veni după noi? Îi fac acum actele de ieșire. Oricum!

Merg la medicul de salon și-i spun c-o voce atât de categorică de nu mă recunosc:

-Îl iau acasă.

-Nu-l putem lăsa așa. Semnați pe răspunderea dumneavoastră, da?

În sfârșit, acasă! M-am mai liniștit într-un fel. Spun „într-un fel” pentru că știu ce responsabilitate mi-am asumat, dar nu știu câtă putere și câtă pricepere am. Mă bazez pe forța doctorului G.D care mă sfătuiește.

Mă uit îngrijorată spre canapeaua pe care-i el întins, palid cu ochii închiși. Nemișcat. Nu reacționează nici la zbârnâitul telefonului. Mă trec fiori reci pe spate. La ce să mă mai aștept de-acum?

-Alo, ați ajuns acasă, micuță doamnă? Scuzăți-mă, nu m-am prezentat...

-Vă recunosc vocea, domnule doctor. Mulțumesc că vă interesați. Mă tem puțin că l-am găsit într-o stare ...

-Știu. Acum aveți curaj. Ja? acum faceți cum vă spun! Culcați-l în camera mică, ferit de curent, cu draperiile trase, liniște totală, fără emoții, fără vizite, medicamentele știți cum trebuie să i le administrați, ja? O.K! Dacă intervine ceva, mă sunați, la orice oră. Sunați până mă găsiți.

-Dar, mi-e jenă să vă deranjez.

-Nu! Acum lăsăm astea. Nu vă faceți probleme. Trebuie să-l întărim pentru a putea suporta transportul la spitalul din Mureș. Până atunci faceți ce vă spun și să aveți curaj, așa cum știm. O să fie bine! Să nu uitați să vă luați și dumneavoastră medicamentele!

-Mulțumesc din tot sufletul, domnule doctor! La revedere!

Vocea doctorului G.D e învăluitoare, caldă, sigură, atât de sigură că nu mă mai îndoiesc nicio clipă că va fi bine.

Cuvântul doctorului e cuvântul ziditor și eu pot clădi, ca Sf. Toma, Castelul în cer, din toate cuvintele lui de-ncurajare, adevărate nestemate, din sufletul unui doctor de la Terapie Intensivă, confruntat tot timpul cu momente limită.

Întorcă-se înmiiit harul de la Dumnezeu, în cer și pe pământ, oriunde ar fi!

Și eu, acum, nu pot face altceva decât să sper că vreodată gândurile mele vor fi o punte de pioasă recunoștință a unei paciente, scoasă la mal dintr-o moarte clinică, și-un medic anestezist, mare cât o ușă de salon de spital, care tuna și fulgera, cu-o falcă-n...tavan și una-n podea!

Și... de fapt ce a mai rămas? Amintirea agitației personalului medical a celor nouă zile de la Reanimare, a asistenților Sanda și Petrică, și mângâierea blândă, ca o rugăciune, a mâinii doctorului pe fruntea-ndurerată de pierderea unui copil așteptat 12 ani.

Undeva, în dunga unui gând... Enikö.

Ochii-i sunt închiși a somn, cred eu. Pășesc pisicește să n-o trezesc și dau să ies din salon dar mă oprește:

-Știți la ce m-am gândit de când sunt aici ? Eu am lucrat cu statistici, cu cifre și am ajuns la o concluzie. Trei tipuri de meserii, de ocupații, de profesii... cum e mai bine ? Trei, spun, sunt cele în care trebuie să ai har: preot, profesor și medic.

Doamnă, aici dacă n-ai chermare n-ai ce căuta.

O spune șoptit cantr-o mărturisire de credință.

Stau cu foile-astea îngălbenite de vreme în mână învârtindu-le pe-o parte, pe alta...Toamna lui...1966...Hmm! Le-am luat cu mine la repezeală, împreună cu lucrările elevilor pe care-mi propusesem să le corectez. Oare cum de nu le-am ars și pe astea atunci....?

„Am ore de la 1 la 3 apoi pauză! Asta nu mai e pauză! Asta nu mai e fereastră...e...glaswand! La 6 (18) atenție! ȘEDINȚĂ de PARTID lărgită! Lua-o-ar dracu' s-o ia! Trebuie să particip deși nu-s membră de partid.

Ce mă fac? Am frisoane. Cred c-am luat gripă de la careva din autobuz sau poate din clasă. E prea frig în școală. Au luat iar lemnele să le ducă la Sfat, unde se ține ședința, așa că...e o dărdâială-n toată legea! Doar cancelaria-i mai dezmoțită și Secretariatul.

Pia, profesoară de Istorie, se uită la mine zbârlită:

-Ce faci? Încă n-ai plecat!? Uită-te-n oglindă ce aprinsă ești la față!

-Unde să plece? O repede oțătită directoarea cu buzele-adunate pungă după veninul scuipat în interogație, privindu-mă încruntată.

Trebuie să prezinte Darea de seamă.

Știu că-i furioasă pe mine că-i luasem apărarea colegei mele, gravidă-n luna a VII , pe care o pusese să niveleze groapa de nisip de pe terenul de sport. Nu suporta un afront!

O las să fiarbă-n suc propriu.

-O citesc eu! Dă-mi aici Darea de seamă și du-te acasă! Nu vedeți că are gripă? Ne-mbolnăvim și noi. Are temperatură 39. De se-ntâmplă ceva, răspundeți!

-Răspund, o repede directoarea. Nu se-ntâmplă nimic! E rezistentă. Și nu vă mai băgați, doamna Rusu!

-Dă-o dracului de ședință! Mă duc eu și-o duc acasă. Hai!

-Nu! Merg singură. E de-ajuns dacă mă conduci numai până la mașină.

Autobuzul întoarce pe terenul din fața Căminului Cultural. Rezist. Cum-necum, ajung în Mediaș. Ce mai știu? Nimic!

Nu știu cine m-a adus acasă. Stau la bloc, în comun c-o familie tânără, cu doi copii mici. Cum oi fi ajuns în patul meu, acoperită cu plapuma groasă, până sub bărbie?

Nu știu cine e în cameră. Aud doar șoapte:

-Să așteptăm să vină soțul doamnei de la serviciu, șoptește cineva.

-Nu-i nici un telefon? Temperatura a trecut de 40, mult!

Aud ca prin vis. Îmi dau seama că e vorba de mine. Dar cine-i în jur? Am impresia că mi se desprinde capul. Mă chinuie o durere ascuțită la ceafă. Mi-e frig.

-Eu fug după doctor, spune careva. Spuneți-i doamnei să-și vadă de copii, să nu mai urle, măcar acum! Ce tâmpenie cu locuințele astea-n comun! N-ai liniște nici când mori! ridică tonul vecina Jiga, a cărei voce o recunosc.

Deschid ochii, dar în fața mea joacă doar niște fantome.

-Tăceți, mă, lua-v-ar dracu'! Doamne, iartă-mă! Ce v-o apucat acum să zgheraț' așa? Că-i rău cu doamna!

Pe coridor s-aud strigătele obișnuite ale femeii cu care stăm în comun în apartament. Norocul cu țipetele! În tot rău-i și-un bine! Cum aș fi acum trează? Mă ține ceva pe linia de plutire. O, de-ar veni el de la uzină! S-o fi dus și la Stația de epurare, altfel ar fi fost deja acasă! Ce fac dacă mă duc la spital? Vine, nu mă găsește și se sperie, îmi zic neliniștită în gând, încercând să disting pe cineva din figurile care-mi joacă înaintea.

Simt ca prin vis c-a intrat cineva în cameră și-a pus pe masă o cutie adresându-i-se unui necunoscut (pentru mine).

Îl recunosc totuși pe domnul Friendel, de la etajul IV. E cel care a adus medicamentele. Din ce bani? Omul ăsta-i numai suflet!

Vreau să vorbesc, dar nu-mi ies cuvintele! Cine o fi celălalt? Necunoscutul, un bărbat brunet, înalt, parcă între două vârste... Ce ochi ciudați, verzi, albaștri? Văd eu numai ochi verzi pe pereți! Se apleacă asupra mea.

-Dați repede prosopul acela, e toată apă! Poate va rezista. Și e singură. Pe cine anunțăm?

-Cred că-i și cardiacă îi spune dl. Friendel, felcerul de la noi din bloc, care stă cu mâna pe puls, privindu-și ceasul îngrijorat.

Corpul meu e parcă al unui străin. Nu mă ascultă. Doar creierul macină! Nu știu ce tot fac. Înghit ceva și sunt așezată din nou pe pernă, asistată de bărbatul necunoscut, pe care-l aud:

-Eu nu mă mișc de lângă doamna până nu-și revine. Poate între timp se întoarce și soțul.

Hm! Îmi ia pulsul. E îngrijorat. De cât timp e aici? Nu știu. Cine-i? Nu știu! Cum a ajuns aici? Nici asta nu știu!

Îl aud vorbind categoric, pe-un ton serios, apăsător:

-Măcar atât puteți face, să scoateți copiii la plimbare, până-și revine. Asta-i culmea! Dacă nici eu, ca medic, nu pot suporta gălăgia asta, cum să-și poată reveni un om atât de grav bolnav!

Se face, în sfârșit liniște.

Simt compresele mereu schimbate. Mă simt în siguranță. Nu mai am senzația ciudată că alunec undeva, într-un hău, adânc, adânc, fără margini și fără fund... fără margini! Fără ceva de care să te agăți!

Și chiar dacă aș striga, nici strigătul n-ar avea de ce să se agațe!
Aa! În sfârșit! Acum, da! Îl prind pe medic de mână, chiar când...!Nu-l cunosc, deși mă tot chinuiesc să-i deslușesc chipul. Simte că mișc. Zâmbește. Recad și din nou îmi revin. Simt o ușoară adiere, la deschiderea ușii.

-Bună seara, domnule doctor!

-Bună seara! Bănuiesc că sunteți soțul doamnei. Eu sunt doctorul Harhoi. A venit după mine dl. Frendel, anunțându-mi un caz grav. Știți că și dânsul are Medicina, dar n-a terminat-o din cauza războiului.

Harhoi...Harhoi...Știu numele Aha! De-acasă! Harhoi...și Folbert!

Aud bine numele...După nume-l cunosc! În casă se vorbea mult de ei.

-Doamna a făcut o formă gravă de gripă. E și cardiacă. Aveți norocul că-i foarte rezistentă. Altfel o pierdeți azi. Am preferat să stau s-o supraveghez eu până scade temperatura.

Își scoate cu gesturi liniștite batista și-o trece încet peste fruntea pe care mai văd câteva broboane de sudoare.

Văd. Spun bine. Medicamentul administrat a început să-și facă efectul! E caz de internare?

-Deocamdată e mai bine să stea liniștită. Aveți aici rețeta. Continuați tratamentul. Dacă intervine ceva, mă anunțați, indiferent la ce oră. Vă las adresa. Stau aproape. Trebuie să fiți mai categoric cu vecinii. Altfel..

-Onorariul, domnule doctor? Și vă mulțumim.

-60 de lei. Aici intră și consultația, rețeta și încă am să mai vin de două ori. Am să vin până e în afara pericolului. Pofțiți chitanța.

În plicul strecurat timid în buzunarul doctorului el a pus 100 de lei dar medicul o scoate:

-Nu! Doar 60! Atât! Își pune tacticos chitanțierul în buzunar. Zâmbește politico, abia perceptibil și iese salutându-ne cu căldură.

Un medic de modă veche, s-ar zice acum, dar, eu, revenindu-mi, după îngrijirile medicului timp de-o săptămână, mă gândeam la

doctorul Cunningham din *Orgolii* de L. Douglas, sau..la Ben Carsen sau...

Oare-ar trebui să caut eroi din cărți când în viață e mereu...
“MEDICUL?”

Stau acum. Aici. Nu e decât dunga grotei. Poate a gândului. Până aici, puțină echilibristică...pe bârne, pe funii, pe scări...

De ce n-aș recunoaște că m-am cam tras pe sfoară? Că m-am cățarat pe bârnele din ochii mei!? Pe scări? Pe..scara lui Climax! I-au lipsit doar câțiva fuștei.

Poate de asta-s, acum, așa...într-o dungă, și-mi spun acum că... m-a apucat într-o doară, o frenezie de autocunoaștere, un soi de...dor.

Poate c-a fost prea mult dor c-am început să mă tem și... să mă doară!

Dar de ce-mi era, de fapt, teamă?

De coborâre?

Doar nu trebuia decât să alunec pe stâncile netede, care, oricum, nu mă duceam mai departe decât în grota de la picioarele mele.

Doar aici trebuia s-ajung! Și-atunci?...!

Dacă trebuia să urc pe-același drum?

Acolo, jos, nu mă aștepta decât răcoarea muntelui și cântecul apelor încărcate de tainele adâncurilor. Dar sus?

Am rămas cu sufletul la gură s-ascult chemarea sirenelor înfășurate în pânzele freactice întunecate, misterioase...să fac un pas?

Să mă cufund în abis ca să pot urca în adâncul din timp, înălțându-mă.

Sufletul meu, diluat în materie, aștepta spiritul spre tridimensionalizare-mi.

Acolo jos, la picioarele mele, se năștea timpul. Prezentul diluat în

veșnicie. Nimic nu era să mai fi fost, nimic din ce va fi să fie.

E doar un clocot de ESTE.

De ce-am rămas în dunga gândului? Să mă pot îndoi până și de mine? O, ce „divină comedie”! Câte bolgii n-am cunoscut împreună cu Dante coborând în infernul din mine! Și-acum în bolgiile timpului!

De ce mă tem că voi urca înapoi spre ce-am fost când ceea ce am fost nu mai puteam fi? Sau, poate chiar de aia!

De ce mă tem să merg spre ce-aș putea fi, când n-aș mai fi decât ceea ce sunt? Mă tem de mine de acum? Și dacă tot sunt ceea ce sunt, de ce mă mai tem?

De teama de-a nu mă mai teme de nimic!

Și cum aș numi teama de-a nu te teme?

Curaj-prin negarea negației și lipsa lui, prin afirmarea unei negații!

Am rămas, așteptând, în dunga gândului, s-aud „dați-mi un pumn și voi răsturna lumea”!

Și mi-am întins mâna, cu pumnul închis peste toate clipele prezente, ținând în el, ca-ntr-o cutie a Pandorei o fărâmă de veșnicie și-am coborât prin pietrișul umed din spatele grotei. Doamne, acolo se nășteau toate basmele noastre, cu Răul și cu Binele cel învingător, cu dreptatea Divină, cu moartea nemoarte-un etos uranian cutreierat de sentimentul veșniciei și-al infinitului tempo-spațial...

Acum, aici, aplecată peste dunga Grotei, nu mai știu decât că orbecăiesc prind adâncul unei nopți fără zori, nu mai știu decât s-aud cântecul apelor freactice, chemarea sirenelor spre-abis, alunecarea-n vis și lupta cu el și chemarea sorbului și fuga prin adâncuri și bura fină aurind izbucul la ieșirea din vis și aripile efemeridelor solare gata să se încenușeze la cea mai subtilă atingere a curgerii din afara mea a sentimentului grotei...

Și cui să strig: Cât sublim în grotesc!?

Doamne, lasă-mi tunelul să-mi învăluie singurătatea, întunericul lui să-mi întoarcă vorbele-n lumină!

Trimite-mi, Doamne, îngeri c-o rugă de tunel!

Pune-mă, Doamne punte între un imperfect și-un perfect simplu!
Sunt unul dintre cele trei puncte de suspensie.

Stau cuminte, suspendată între unul și altul dintre puncte. Nu știu cum voi trece pragul.

O poartă se vaieră prelung în urmă-mi.

Hallo-ul

O pânză de păianjen să prind clipa s-o sorb.

Apoi să-i privesc găoacea atârnată ca o sfidare a veșniciei...poate doar atunci voi simți ce-i înțelepciunea de-a privi, de la înălțimea clipei, caravana cu obositele cămile înaintând cu pas egal prin pustiu. Mai pot să nu mă-ntreb cum e să privești cu ochi goi toată curgerea și vântul să te ocolească numai pentru că nu mai are ce-ți smulge...

Stau, față-n față, cu Borges: *Cărțile și noaptea*.

Poate-acum, în prag, când citesc din *Legenda prințului Siddhartha* „că din cele șase destine care sunt permise oamenilor (...), cel mai dificil destin este acela de om, dar trebuie să folosim această posibilitate pentru a ajunge la Nirvana budistă”, poate-acum, îmi zic, ar trebui să hotărâsc ce vreau să fiu: „din șase unul” OM!

Mă-ntorc, iarăși mă-ntorc, la imaginea omului-păianjen.

Îmi Țes propria-mi existență viitoare: karma

Să iau totul de la capăt. Aș proceda oare la fel?

Cum să mă-mpac cu groaza aceluiași destin?!

Mi-a obosit spiritul. Mă-nspăimânt și...totuși...

Nu mi l-am ales cât să-l pot duce!? Nu mi l-am Țesut potrivit puterilor mele?!

De ce nu mi l-am Țesut perfect? De ce n-am Țesut în el și pustiul?...

Și să mă-ntorc la ideea pustiului.

Suntem aici, față-n față...

Am o clepsidră...Nu știu când am întors-o. Oare nu s-a întors singură

ca un...Hopa Mitică?

Ce-i pasă pustiului de câteva fire de nisip care-l măsoară?

Între un imperfect nedeterminat și-un...perfect simplu-i doar alunecarea...

Un pas...numai atât! Și totul ar deveni *pur și simplu perfect!*

Atât de simplu că nici măcar hallo-ul n-ar mai avea puterea să-i ducă mai departe terminația...Abia așa aș ajunge și eu să pun punctul pe i și să privesc măcar c-un ochi în spate.

Poarta a rămas deschisă.

Curg, toate acțiunile mele neperfectate și toate I-urile fără puncte, pe care le-aș putea găsi doar în clepsidră împreună cu avalanșa de verbe fără terminații...

halucinant!

E curent.

Trage-a Nirvana.

Trage-a dimineți fără zâmbet de Giocondă...

Aș lua o greblă s-adun toate stelele de pe răzoarele nopții.

Razele au miros de lumină cosită...

Să-mi ții un vis pentru o altă dată!

Că m-am născut pentru a îmbăta veșnicia!

Atât a mai rămas în cutia Pandorei.

-Hai să ne noicim, îmi spune el, și-ntinde mâna spre noptieră.

-Ce-i aia? Întreb

-Să ne cuminecăm a la Noica. Vrei? Pentru mine-i o verificare.

Iau volumul lui Constantin Noica, pe care-abia-l cumpărasem de-acasă și nu ajunseseam să-l parcurg *Cuvânt împreună despre rostirea românească*.

Nu știam că-n timp ce eu mergeam să-i fac de mâncare la doamna Călinescu și să-i aduc ce-i trebuie, el citea de zor, savura frumusețea și bogăția rostirii, se salva, prin cuvânt, de la cădere:

!-Uite-aici: „Mă paște gândul” ce zice: „Te pot paște mai multe decât gândurile: dar toate pasc din intimitatea ta. Ce straniu sună,

când gramaticile ne spun aici că verbul a paște se poate construi cu un „abstract”: nu numai cu gând, dar și cu primejdie, păcat, noroc, moarte, dor...

-Și dacă te pasc cuvintele?

-Păi...ne-odihnim în cuvinte.

Citește încet, abia șoptit, de pe foaia de titlu:

“Să ne odihnim în cuvinte.

Codrii

Întind tainițele

Rostirilor

Spre cuminecare...

În mireasma

Codrilor-cuvinte

Să ne petrecem

Spre odihnă.”

-Nu mi-ai citit-o pân-acum. Se uită la mine c-o undă de reproș.

Am scris pe drum ce mi-a trecut prin cap. Nu vezi? Nici n-am avut hârtie.

-Așa simți tu: cuvinte-codri. Păi, da! E mediul tău! Ce frumos știi tu să vorbești!

Oare nu-i o umbră de ironie în observația lui? Mă-ntreb și eu așa...ca să ma aflu-n treabă.

-Te-i pomeni că ești invidios! Ce-i dacă m-am trezit că simt frumos?

-Ferice de tine, cu cuvintele tale...cu cântecele tale...Cu astea nicio suferință nu te poate doborî. Pe mine mă pustiește. O suferință adâncă-mi deschide hăuri în care mă pot prăbuși, mă pot pierde.

Tu ești oricând în codru și nu vei fi niciodată singură. Nu-i codrul frate cu românul?

Aș zice c-o aduce bine din condei!

-Așa-i când îți cresc în cap păduri de cuvinte, te mai bate și gândul, ba...te mai bate și Al de Sus!

-„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu.

Și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la-nceput la Dumnezeu”,

parc-așa începe Evanghelia lui Ioan, spun.

Mă privește serios o vreme. Se-nfoaie deodată și izbucnește imitând un important personaj dintr-o... comedie de partid

-Cuuu, tovaaaarășa pro-fe-soaară, așa faceți educație ateistă?!

-Așa. Aici nu mă părește nimeni că am în cap citate din Biblie.

-Da, tu ești aproape de Cuvânt, Cuvântul e Dumnezeu, deci Dumnezeu e cu tine. Tu n-o să rămâi niciodată singură. Ai auzit?

-Ce? Mă scutur ca de-un gând rău.

-Cucuveaua aia care-i numără pe cei duși..

-Îl duce pe profesorul de-alături la tomograf, mă fac preocupată de ce-i afară, uitându-mă pe fereastră ca să nu-mi vadă fața

-Știi, când ai avut tu moartea clinică...

-Lasă asta. Sunt aici. Trăiesc. Ce mai?!

-Da și ai grijă de mine. Eu nu știu când mă pot revanșa.

-Ce revanșă? Doamne ferește! Acum mi-a venit mie rândul să te îngrijesc. Atunci, dacă n-ai fi fost tu, nu m-aș mai fi întors. N-aveam pentru ce. Stăteai atât de pustiit în genunchi, lângă patul meu! Ți-am simțit lacrima fierbinte pe vârful degetelor. Vă vedeam în jurul meu. Mă vedeam. M-am rugat, acolo-n adâncurile luminii ce mă-nvăluiau: Doamne, mai dă-mi încă puțin! N-am terminat încă ce-aveam de făcut.

-Atunci m-am gândit mult la noi...În noaptea aia de singurătate...

Nu-i bine să rămână niciunul singur...dac-o fi...și-o fi!

-Ce-i ăsta? Legământ, promisiune...un gând așa...de-a gândul?

-Ei! Ia-o și tu cum vrei, oricum! N-am spus că ne jucăm de-a Noica? Hai, ia să descompunem noi cuvântul...astrocitom, îmi zice viori.

-Ce-i ăsta? Nu-l știu. Mă prefac că n-am auzit niciodată. (era diagnosticul)

-Păi, astro, de la...astre! Cine-l are, se face...astru...

-Adică star de cinema!

-Dacă are stele-n cap...și ...mai și vede stele verzi pe pereți!

-Apoi citos...celulă...și ce mai celulă! Mai deochiată-i terminația.

-Poate-i sufix OM, poate-i sufixoid. Încerc să-l scot din gândurile sinistre. Parcă la Mircea Eliade am găsit că OM e silaba sacră.

-Om! Pe-aici, pe hol, am auzit că terminația-i pentru ceva ce seamănă a...cancer, care mânâncă astrele...stelele-alea din creier, și rămân gândurile curate...și șade puțin pe gânduri, privindu-mă atent.

-Un creier curat de gânduri urâte, mă reped bucuroasă că pot găsi o porțiță deschisă spre-o respirație optimistă.

Mă privește c-o lumină-n ochi pe care, parcă, nu i-am mai văzut-o nemicând.

-La vizită, doctorul Blându, m-a privit așa...cum îi e numele.

-Aha! Te prinzi în jocul cuvintelor! Râd.

-A trecut pe lângă pat și s-a jucat cu degetele de la picioarele mele. Mi-erău descoperite. M-a prins de ele. Om în toată firea cum sunt, m-a bucurat gestul. Mi se părea rece, indiferent medicul. Doar e mai tânăr ca mine, poate chiar cu vreo 10 ani și...mi-am simțit ochii umeziți. Se pare că mă-nduioșez cam des...

-Totdeauna ai fost duios cu alții. De ce nu s-ar răsfrânge acum asupra ta ce-ai dăruit?

Încercam să ne acoperim cu cuvinte pașii rătăciți prin stuful gândurilor.

Cuvintele prindeau rădăcini în durere, un cuvânt da lăstar și lăstarul muguri, frunze și flori și iar...copaci și frunze și foșnet și doinare cu durere până când cuvintele-și făceau păduri...păduri de gânduri nerostite...de rosturi negândite...de taine, de tăceri tănuite...de reverii de pierderi pe..

-Doamnă, cum e posibil? Chiar dumneavoastră: Eu îl pansez pe domnul colonel și dumneavoastră...vă ștergeți pantofii?

Sunt... unde sunt? Pe ce cărări, pe ce drum am rătăcit, mă-ncalț, plec după mâncare...Cine-i cel...

Doctorul!

Nu-l văzusem. Când a apărut? Mă văd cu cărpa-n mână ștergându-mi lângă ușă un pantof pe care-l spălase în baie puțin înainte...

Chiar eu, care făceam tot timpul curățenie, care spălam tot timpul prin salon, rătăcisem pe cărările întortocheate ale gândurilor! De cât timp? Mi-e rușine! Nu știu decât că trebuie să merg la metrou și de-acolo niște km până la doamna Călinescu zilnic...

Cu mâncarea din spital am ajuns piele și os și el și eu! Norocul nostru! Nu mai puteam face decât două feluri de boli: de piele și de os!

-Știi ce rol are pielea? Mă-n trebase el ca, biolog!

-Nu!

-Să țină oasele să nu se-mprăștie!

-Sub pielea asta ar cam trebui și ceva țesut adipos, glumea medicul.

Ce știa el, ce nu?

Știa oare că-mi număram banii, bruma de bani din salariul de luna trecută și mă bucuram copilărește când găseam pe piața de-alături un litru de lapte vândut pe sub mână, o jumătate de kilogram de cartofi pe care, curățindu-i, îi vezi negri, stricați mai mult de jumătate, o margarină-ntărită și veche...cum să prindă puteri?

Cum va face față la o asemenea operație!

Ies rușinată pe coridor. Medicul avea dreptate! E universul lor. Cum să încap eu cu problemele mele în lumea asta a pansamentelor, eprubetelor, seringilor, blisterelor zvârlite pe noptiere, a perfuziilor... Ce mână ne-a aruncat aici, dintr-o lume a cărților, a fișelor, a tezelor, a ochilor curioși ce mă priveau din bănci...

Primăvara de-afară mă face să uit pe moment incidentul jenant și-mi dă putere să mă-ntorc în mine ca-ntr-un refugiu ocrotitor.

„Dar noptile-s de-un farmec sfânt

Ce nu-l mai pot pricepe”

-Oana, vrei să comentezi tu strofa? Văd că ai fișele pregătite.

Fata mă privește din prima bancă cu ochii ei mari, cafenii și fața ei creolă se luminează toată. Are o privire sfredelitoare.

-Aș vrea să dau un citat din Marin Mincu - o interpretae a „Luceafărului” ca poem al visului romantic „Existența nocturnă

amenință să-i invadeze (eroinei) trăirea diurnă. Starea sufletească este asemănătoare cu aceea din romanul *Hyperion* de Hölderlin, unde la tot pasul întâlnim senzația puținului realității și bogăția de trăiri a visării”.

Mă gândeam de unde vine visarea cu bogăția ei de trăiri? E din subconștient, e o personanță? Din...inconștientul colectiv? Sau...fiind noapte..

-Poate o vibrație la unison a celor două entități de aceeași sensibilitate, o vibrație pe aceeași coardă...?

-Ooof, sună! Alina dă dezamăgită din mână

-Nu-i nimic, putem discuta și la ora de literatură universală. Tot suntem la Romantism, spun, strângându-mi catalogul.

Am o fereastră. Sunt singură în cancelarie. Mă bucur că pot retrăi, ciudățenia unor momente...

A venit? Nu știu cum a venit. Mi s-a strecurat în vis? Nu știu dac-a venit, sau, simplu...

-Ai fost aici? Nu spune nimic! Ai fost cu mine! Așa trebuie să fi fost! Atunci de ce atâta pustietate? Cu ce s-alung?

Un pas de tango...la ureche șoapte: „Mai mândră decât orice stea/Iubita mea, iubita mea”

Și șoaptele se-nvăluie în căldura și moliciunea nopții...

Mi-e teamă să pipăi să nu se-mprăștie visul...visez în vis? Trăiesc oare același vis visat mai demult? Sau...e...un “Intermezzo” a la Marin Mincu...?!

Se pare că totuși visul e prea consistent. Nu mi-a intrat lectura în vis, ci realitatea Mea respiră adânc în somnul visului ce se vrea împlinit.

El e-aici!

-Dansăm?

-Ascult. Și potrivesc versuri, după pașii de dans:

N-ai dezmierda

De n-ai ști să blestemi

Surâd

numai acei care suspină
și n-ai zâmbi
de n-ar fi fost să gemi
de n-ai fi plâns
n-ai duce-n ochi lumină

Potrivesc prozodia poeziei după cum îmi convine.

Tot nu i-am găsit autorul. Nici titlul

O poezie orfană, rătăcită pe-un petec de hârtie, scrisă la repezeală de-o mână grăbită, parcă tremurândă, uitată pe-un colț de masă, la Ohaba, poate chiar de doctorul Brumarul...

Parcă-l văd dinaintea ochilor: dinamic, sangvin, chinuit de despărțirea prea dureroasă de EA, în curte, cu bagajul în mână.

-Apoi eu vă las cu bine, nană Ană! Poate ne-om mai vedea.

-Apăi, noi gândim că nu ni-ți uita de tot dom' doctor, îți mai vini pe la noi. Mergeți cu Dumnezeu și mai vedeți-vă de sănătate!

-Doamne-ajută! Și mama-l petrece până la poartă.

Și ochii-nlăcrimați îl conduc până departe, până când dispare pe culme. Se-ntoarce în șpaiț, după borcanul de murături, vorbind singură:

-D-apăi...ce haznă c-o făcut amândoi facultatea, că-s o familie, dacă de tineri se despart! Ce ți și cu repartițiile aștea...El aci, Ea-n alt colț de lume ș-apăi...tot prostu' știe că ochii care nu se văd se uită...și timpu' trece și tace...Ce să facă? Iaca se despart!

Și dacă n-a scris doctorul? Poate că i s-a potrivit...poate n-o fi doar o dramă erotică?!

Încerc să refac singură celelalte două strofe...Poate numai Lucian Blaga m-ar mai putea ajuta...cu magia cuvântului...

Și dacă singur rana

nu-ți legai

cu mâna ta, n-ai unge răni străine

și n-ai râvni după un strop de rai

de n-ai purta un strop de iad

în tine

Mă concentrez, să pot reface cuvintele de pe fundul cutiei Pandorei. Am nevoie de cuvintele-balsam, picurate, șoptite la ureche...și izul lor de tenebre, să mă joc de-a câmpurile semantice: ridica, pulbere, cazii, învii, viață/moarte, lacrima

Nu te ridici de jos

până nu cazii

cu fruntea grea în pulberea amară

și dacă-nvii în cântecul de azi

E c-ai murit în lacrima de-aseară-

Oare senzația ciudată că la picioarele mele se cască o prăpastie, tremurul, faptul că doctorul plecase cu soarele spre-apus și nu am mai știut nimic de el să fi fost ceva de natură premonitivă?

Duminică de primăvară. Mai. Dimineață plină de soare. Acum ies doar în curte. Atunci? Unde-am fi putut merge în altă parte decât la concert la Casa Universitarilor. Pe lângă biserică trecem și ne închinăm doar în gând.

M-am obișnuit cu Reli Luca. E tăcută ca și mine. În sală-i întuneric. Stăm vârate-n fotolii și trăim fiecare frază muzicală din *Pinii din Roma* a lui Respighi, cu toată puterea imaginației și a sensibilității zgândărite de profesor la cursul de Estetică. După *Trei dansuri românești* de Theodor Rogalski, lumea aplaudă frenetic. Încercăm să ne strecurăm cât mai discret spre ieșire. Eu cu un motiv în plus de discreție. Mi-e jenă de privirea insistentă a celui din orchestră. Dar ei nu-i scapă nimic:

-Stai, poate vrea să-ți spună ceva. Te-ai întâlnit cu el aseară?

-Nu! Doar i-am spus să nu mă aștepte pe pod, că nu merg. Am vrut să fiu corectă. Nu-mi place să-mi bat joc de nimeni. A zis că nu poate crede că voi refuza...

-Și, tu...Ce era dacă te-ntâlneai și tu...acolo...o oră, cu un coleg dela Conservator?

-Tu nu vezi diferența? E foarte-nalt și eu...El termină. Eu...?

Ș-apoi e prea-ncrezut și posesiv.

-Și tu? Dar, uite, pe cine-ntâlnim! Exclamă luminându-se la față - Colegul meu de clasă, de la Alba! Ești la Geologie? Nu? La Biologie!

Îmi ridic privirea. Ochii mari, verzi, au adunat în ei toată clorofila castanilor, de bucuria revederii.

-Am fost colegi de clasă, la liceu, spune EL, stingând țigara și aruncând-o în rigolă. Încotro?

-La masă la Iosza Bela, îi răspundem amândouă. Vii cu noi?

-Nu. Eu vin de la Hașdeu, de la cantină. Dar până terminați, iau o cafea la cofetăria de lângă librăria de la Universitate.

După masa de prânz, Reli se scuză oprindu-se cu niște colegi, acum studenți la Medicină.

Pe EL îl văd ieșind din cofetărie, într-un costum gri-petrol, o cămașă albă, impecabilă, o cravată-n dungii. Gulerul cămășii stă țeapăn. Balenele-i stau parcă-nfipte-n gât, iar manșetele duble, de-un alb ce-ți iau ochii, par a fi hârtie de calc, din cauza scrobeliilor.

-Ce faceți azi?

-Rele, cred, îi răspund amuzată, privindu-i manșetele.

-N-ați vrea să facem rele împreună?

-Ba da, dar ce?

-Păi...am putea tulbura apa lacului din parc. Dacă tot au pus bărcile...Rațele-alea tot stau degeaba pe mal...

Nici nu știu când am ajuns pe strada Racoviță și de-acolo pe Cetățuie.

Și, chiar mă amuz, gândindu-mă că știu și nu știu cum am ajuns pe deal.

Aveam rochița ușoară, ca voalul, de-un roz violaceu croită-n „cloche” foarte largă, numai bună să se-agațe-n tivul ei toți scaieții cărărilor, sandale albe, cu tocuri cui, scăpau printre crăpăturile lacome din asfalt, mai întâi, apoi printre pietrele prea lucioase, și, disperată, priveam cu ciudă cum mi se rostogolește poșeta mică, albă, pe jos, cum o ridică liniștit, o șterge de praf cu batista și mi-o dă serios.

Nimic nu s-a-ntâmplat. Ia totul atât de firesc, încât am impresiică-s cu fratele meu la o plimbare pe Hula Baznei. Privim Clujul de sus, mai aproape de cer, spre Cazinoul din parc, spre lacul cu...”galițele” ce “se tot caută pe sub braț”, pe mal.

Deschid poșeta să-mi iau batista și dau de invitațiile la spectacolul

de la Casa Studenților.

-Am două invitații la spectacolul dat de colegii mei de la Filologie. Cântă și-o colegă de grupă, Popa Camelia, muzică ușoară. Are o voce caldă, catifelată, reușesc să-ngăim ceva, acolo...

Am locurile 20 și 21.

!!

-Tocmai anii mei, spune dus pe gânduri, pe care-i împlinesc azi și pe care trec, de mâine.

-Aa. Acum înțeleg de ce trebuia să facem oarece rele! Păi să le facem. S-o luăm la fugă! E târziu!

-Ce să fac? Trebuie să mă descalf până jos, altfel îmi rup tocurile. Jos, la fântână, mă șterg cu batista, o arunc la coș, mă-ncalf și gata. Și-am fugit o Eu și un El, să ne ascundem, undeva...într-un început de poveste...

-E așa frumos afară! Îți scoate perfuzia, ne putem plimba prin București. Cumpărăm și-o pereche de pantofi de vară, sau sandale.

-Lasă, cumperi după...

-Nu. Azi împlinești 46 de ani. Și-apoi...cadoul Lidiei...

-Uite și țuica adusă de mama, trebuie dusă la doctorul Blându. Azi e de gardă.

-Mie mi-e jenă. Dacă mă refuză iar?

-O ducem și-l rugăm frumos să nu ne refuze. Să-nchine un păhărel când or vre, când le-or face plăcere...Pe-o mamă ca ea n-o poate refuza.

-Cveau, cveau! Țipă lung sub geamuri cucuveaua.

N-o pot ascunde cu glasul meu. Și-a făcut cuib sub geam, în copac.

-Îți amintești de Cluj? Împlineai 20 de ani. Era o zi ca asta, îi spun închizând geamul să nu se mai audă cântecul cucuvelei.

-Cuum nu?!

-Când te-ai aplecat, aveai o dungă roșie pe gât de la gulerul care-ți stătea prea țepăn.

-Păăi, parc-ar fi fost șmirgăl. Nelu mi-a zis că, dacă viu la-ntâlnire, să-mi apretez cămașa după clătire, că o călcăm amândoi ca să stea ca hârtia...ce-am făcut, ce nu amândoi, nu știu, dar a trebuit, până la urmă, s-o calce Karol, era așa de scrobită c-o puneam pe podea și stătea în picioare, ca la cătănie, când a luat-o Mircea de pe masa de călcat.

-Aaa! A trebuit să știe toată lumea c-ai tu întâlnire. Numai eu nu!

-Da. De-ți ceream, mă refuzai, așa că...ne-ntârneam din întâmplare...

E dus pe gânduri...întins pe pat, cu ochii la geam, continuă:

-Hoinari...hoinari atunci, prin Cluj, hoinari acum, prin București...Ce-o fi la anul?...hoinari pe...tărâmul celălalt?

-Adică-n lumea basmelor! Căutăm grota, gura peșterii, fântâna, iar cărarea o știm...azi ne plimbăm să vedem dacă mai știi să umbli.

Uite c-am găsit și grota, zic, băgându-mă sub pat până-n perete după...”papucii lui Mahmud”¹.

-Până la anul mai strângem niște bani și poate reușim să dăm curs invitației la Dusseldorf, la pictorul Ioan Iacob.

Doar știi de ele, de invitații.

-Credeam că nu vrei să mergem.

-Vreau, cum nu, dar nu pot accepta ajutorul elevului meu. Dacă ne puteam permite era altceva! Anii ăștia, cât n-am avut serviciu și nici salariu m-au sensibilizat și mai mult.

-De ce? Doar eu câștigam pentru amândoi și tu te-ai descurcat cum nu se putea mai bine și cu mâncarea și cu îmbrăcămintea. Cine și-ar fi închipuit că poți croșeta și rochiile și costume și lenjerie...

Până și palton!

Miercuri dimineață doctorul Eleon, cu trupa, o operează pe Felicia.

Ea parcă nu-și face probleme. E calmă. Sau poate se stăpânește. Nu mă mir. Fusese-n lotul de gimnastică al Sibiului, pe când era-n liceu (îmi spusese ea).

¹Aluzie la romanul *Papucii* lui Mahmud de Gala Galaction

Suntem aproape de-aceeași vârstă. Poate-am fost cândva în echipe adverse, pe vremuri, la concursurile de gimnastică între raioane.

Știu ce-nseamnă să-ți controlezi toate emoțiile, mimica, gesturile.

Trebuie să-și ocrotească fetița care-i în pragul examenelor de admitere, s-o-ncurajeze.

Tumora, deși-i foarte mare, cum se spune, nu i-a afectat centrii vitali. Se plimbă, doarme, e plină de umor, nu-și pierde echilibrul, e coerentă.

Avea doar mari dureri de cap.

-Doar cei care și-au pierdut capul n-au dureri. Cum să-i doară ce n-au?

Glumește, sigur, pe seama ei, că doar n-o face pe pielea altuia!

Viorel, soțul ei, râde, dar eu îi văd unda de tristețe, de-ngrijorare de pe față. Degeaba încearcă s-o mascheze.

Un...sobor de medici tot au studiat-o!

L-au studiat și pe profesorul de Filosofie din Focșani.

Două operații dificile ! Hm! Procentul...Oare unde cade linia dintre zerouri?

Ce s-ar face lumea fără semnul întrebării?

Ar pune poate puncte de suspensie, că...doar n-o să pună punct!

Prea ar urma după el tăcerea!

Iaca! Iese din salon cheală, lustruită, zâmbind. Se-ndreaptă spre sala de operații cu pas sigur.

Rămân cu bărbații să-i țin de vorbă. Orele trec greu. Ne trebuie sticle cu apă fierbinte de pus la picioare după operație și asta ne dă puțină bătaie de cap. Poate chiar ne prinde bine. Altfel, în tensiunea în care așteptăm...s-ar mai alege lumea cu ceva anevrisme.

Viorel e tăcut, palid, tensionat. Se stăpânește. Se roagă. Știu că se roagă după cum își duce mâinile împreunate în dreptul feței. Șade pe scaun cu coatele rezemate pe genunchi și palmele împreunate. Poate dacă m-aș putea concentra, acum, mai mult i-aș putea ghici și aura. E ca un sfânt.

Am putea urmări pe ecranul din fața noastră cum se desfășoară operația.

De câte ore stăm?

În sfârșit, se deschid ușile, Felicia-i pe targă. Cu tot soiul de butoane, de garouri, de seringi, perfuzie...Agitată, parcă furioasă, ar vrea să sară calul? Să umble pe bârnă?

-Semn bun! A reușit foarte bine operația.

E vocea asistentei-șefe, o blondă înaltă, spătoasă, dinamică.

Chirurgul iese din sală, mai privește o dată dacă toate îndrumările i-au fost respectate și se-ndreaptă epuizat, cred eu, de emoții, de oboseală spre cabinetul din capătul coridorului.

Afară-i lumină. Soare. Ciripit de păsări. Mai. Iarbă-naltă. Verde mult. Cer fără nori. Ședem afară pe butuci. Vântul spune ceva frunzelor. El pare liniștit. Contemplativ. Ca un copil care privește cerul și-ntreabă:

-Unde ți-e marginea? De ce să mă prind să nu cad? Cine-i dincolo?

-La ce te gândești? îl întreb

-Știi gluma: ciobanul stă-n bâță și se uită nicăieri: Ce faci bade, stai și cugeți ?

-Ba, numa stau. Îmi răspunde și ochii i se-ntorc întrebători spre cer.

-Mi s-a părut că tu...cugeți!

-Da, la nemurirea sufletului...mă gândeam și eu...acolo...că trece viațaa...căăă...de fapt e și trecută și-mi pare rău că n-am avut și eu, acolo...vreo aventură, una cât de mică, s-o povestesc și eu cuiva...

De-ai știi câte aventuri mai spun...unii

-Și tu, n-ai avut măcar una, așa, mai acătări, îi spun în glumă, ca să continuăm tonul ușor, sifonat, pe care-am început.

Tăcere.

Dar gândurile mele nu pot să tacă!

Mă frământ, mă frământ, și degeaba! Ce fel de aventură și-ar fi dorit?

Una, așa, de-a lui Scaramouche?

Dar, aventura cunoașterii prin mușchii striați la pește, cu domnul C. Wittenberger, dar...când m-a chemat din adâncurile-n care mă pierdeam pe cărările morții cu ani în urmă...Nu! nu puteam fi o aventură! Eu eram prea previzibilă! Nu-i puteam crea emoții! Nu puteam muri! N-aveam voie nici măcar un pic! Îl feream de orice îndoială, eram prea...liniară. Mi-am pus sufletul pe palme! Astă ofertă-ți fac! E limpede!

Sunt prea multe necazuri în viața asta, de ce să-ți mai fac și eu!? Și, totuși, mă doare, de ce mă doare? Mă doare că-l aud regretând poate că n-am făcut viața mai altfel cu...picanterii erotice!?

Gelozia nu era de noi! N-am coborât niciodată într-atât! Nu era de mine! Puteam trăi-ntr-un ținut al fascinației gândului într-o permanentă poezie a spiritului! Să n-o fi simțit-o?

Dar e sincer! Foarte sincer! Cred că nu mai vede-n mine soția ci...prietenu. Prietenia!

-Mulțumesc. Trebuie să-ți mulțumesc!

-Pentru ce?

-Pentru sinceritate.

Ne ridicăm. Pornim luându-ne de mână, prin pădurea amintirilor. Poate să-ntâlnim...vreo Babă Cloanță ori un lup...

-Ne-am putea aventura prin București să-ți cumperi o pereche de pantofi mai comozi sau sandale

-Și ce să fac? Să stau cu ele-ncălțat în pat? Banii? Lasă-i! E ziua mea. Ce dacă...Or prinde bine cândva...

-Dar, e cadoul Lidiei! Protestez eu..

-Lasă-l. E o rugămintă în tonul lui.

Trebuie să-l las în grija Georgiane. A venit să-l vadă și să mă nlocuiască o vreme până reușesc să rezolv ceva probleme financiare, lichidare, garanții, impozit, chitanțe, chirie etc. Nu-mi place. Dar trebuie.

-Stă Georgiana cu tine, câteva zile, îi spun. Mă-ntorc cât pot de repede. O lumină i se aprinde în privire și bucuria-i năpădește

sufletul, ținut mereu în frâu, pân-atunci.

E copilul pe care, poate, și l-ar fi dorit. Proaspătă, jucăușă, spontană, aducea cu ea energia, tinerețea, încrederea de care avea nevoie în viața călătoasă care ne-năbușea uneori, cu toată strădania noastră de-a ieși din monotonie, din îngrijorare.

E-o domnișoară, acum, puțin trecută de vârsta majoratului și-i poate puțin jenant pentru el, dar ea-i atât de naturală, atât de firească încât sunt sigură că-i va face bine dându-i încredere în el.

-Acum e la doamna Călinescu, dar vine până plec la gară.

Rămânem mână-n mână și timpul se joacă puțin cu noi...întorcând roata.

Georgiana-i mică, cu căciulița albă, pufoasă, pare un bulgăr de zăpadă.

O ține-n brațe după un plâns cu sughituri:

-Și ce-a zis, ăla?

-Că-s bondă, bondă, c-am ochii vezi...

-Ai, și-s frumoși, așa verzi cum sunt, încearcă să-i potolească plânsul

-Daaa, nu mint...

-Nu, nu totdeauna.

Îl bate cu amândouă palmele, ușor peste obraji: Hai, Fim, de-a lupu'...

Îndată se rostogolesc pe sub masă, în genunchi, un lup cu paltonul întors cu căptușeala-n afară. Cu părul blond, răvășit, și-o scufiță, ce are grijă să nu iese la lumină, de sub fața de masă...

-Lăbd! Țipă la el, bate din picior: Lăbd! Îi dă cu palma peste frunte.

-Îndărăpt, lupule! Ce, te faci că n-auzi? Trebuie să intervin, atunci când lupul, prea lung în picioare, depășește granițele și-și dezvăluie identitatea. Înapoi, în lumea basmului!

Aud povestea toată din bucătărie, o poveste ciudată, pe care fiecare mai croiește câte-o noutate, în timp ce pe sub geamuri se pierde

câte-un colț de colindă, și fetița iese de sub fața de masă, să privească fericită lumina multicoloră a globurilor de pe pomul de Crăciun.

-Goboli, vezi goboli, spune încântată, mângâind cu vârful degetelor globurile ce-atârnă pe lângă marginea măsuței rotunde din cameră.

Acuma, una cu tata furnicoilor, cere, cu capul pe pernă, aproape adormită.

...bine, și s-a dus o furnică, și-a mai luat o grăunță...și s-a dus și sora ei și-a mai luat o grăunță...și...și mama...și îl trage de gene...și...și s-a dus și tata furnicoilor și-a mai luat o grăunță...și somnul se-mpletește cu...grăunțele furnicilor...

-Hai, mai spune pe-aia cu...a fost o dată și înc-o dată și...

-De ce-a fost numa' o dată?

-A fost cândvaaa...

-Unde?

-Pe-un camp unde și-a pierdut dracu' papucii și oamenii mințile...

-De ce?

-De ce?

-De-aia! Așa! Că mințile au picioare și...le fuge mintea la...

-Nu somnori!

-Era cândva pe-un câmp cu tremurici, într-o primăvară pe trecute...

-De ce erau tremurici?

-Pentru că oamenilor le era frică și să mai gândească să nu cumva să li se audă gândurile, să le fugă mintea.

-S-a pus vântul să sufle, fluierând, printre lanuri și auzi deodată niște triluri care-ntreceau în măiestrie până și cântecele ce picurau din arcușul lui Stradivarius.

-Ăla de la televizor?

-Îhîm! Și-a tăcut curios, tot mirându-se în sinea lui: cine-ar putea să cânte-așa de minunat!

Văzu într-o tufă un moț cu pene, pe-o crenguță plină cu somn...

-Nu cu somn!

Smulse-o până și-ncepu s-o mângâie, crezând că va cânta mai departe,

dar pana tăcu și tăcu...

-Mai cântă, cântă cu mine măcar o dată, îi zise vântul, suflând peste ea. Dar pana tăcu, în timp ce trilurile în urma lui nu încetară deloc.

Se-ntoarse uimit:

-Înseamnă că nu smocul de pene cântă. Nuuu! Atunci cine?

-Eu sunt. Mă cheamă Alanda. Lasă-mă să cânt! Nu mă deranja!

O pasăre neastâmpărată își zbătea aripile cafenii lăsând să i se vadă sub ele rochița albă. Și mai trimise spre el un tril de s-au cutremurat pădurile de plăcere, iar când a mai ciripit încă o dată au amuțit munții și-au adormit poienile.

Vântul n-a mai putut să respire...

Atunci, Soarele, fratele Vântului, (era un vânt pe care-l chema, simplu, Vântu), o rugă pe cântăreață să-i cânte și lui la nuntă (că se-nsura atunci cu Luna). Și ea n-a stat pe gânduri. A dat din aripi, s-a înălțat în tăriile cerului și-a început să cânte, să fluiera lin, lin, lin că și apele s-au oprit din ropot. Și-a cântat așa, uitată, de dragul Lunii, pe care-o privi doar o clipă și-a fluierat așa, de uimire, că era frumoasă. Tocmai atunci, o cioară neagră ca...

-Bonifacius?

-Sigur. Ca cine vrei tu. Începu să croncăne de ciudă:

-Stăpâne, n-o asculta! S-a-nțeleș cu Luna s-o fure și s-o ducă Vântului

-Soarele, iute la mânie

-Soarele-i om?

-Soarele-i Soare!

-Ba-i om! Am auzit-o eu pe tanti Iuli c-a zis că-i soare cu dinți! Și-a mușcat-o, sigur, pe cioară!

-Nuuu. Soarele și-a alungat mireasa, undevaaa, pe unul din cerurile Noptii.

-Era un prost!

-Era un încrezut și i-a luat Dumnezeu mințile, c-a alungat Luna și-a suflat dogoritor asupra micuței cântărețe de i-a ars mantia și rochița albă ca puful de lebedă și ea căzu fulgerător ca arsă...

Piuitul i se auzi ca un suspin printre ierburi, chemând vântul în ajutor:

-Nu mai am pene. O să mor de frigul nopții din mine și de-afară...

-Nu-i nimic. Am să-ți fac eu altele și mai frumoase!

Și se porni suflând și cum sufla, păsării începură să-i crească altele, albastre, iar rochița a primit o nuanță de galben auriu și era și mai strălucitoare, pentru că era țesută din fire de aur, din raze de soare și de lună și din turcoaze de dor și de speranță.

De bucurie, trilurile s-au auzit apoi mai limpezi și atât de duioase că oamenii le-au simțit ca un balsam...

-Poate că toate cântecele s-au prefăcut în flori.

-Poate.

Dar, poate că nimeni nu știe de ce printre crenguțele verzi, spre seară se mai auzeau încet, încetișor Alanda, Alandaaa, Alanda...laaaa

Rămân eu să închei o legendă de-a...meloterapia...

Ora 5 dimineața. Cred c-a trecut o oră de când m-am trezit. Atunci ce treabă mai am eu ceasul?! De ce mi-e ciudă? Face si el ce-are de făcut! Mi-am zis rugăciunile rozarului și-acum încerc să-mi găsesc o cale mai lină să mă adâncesc în gândurile cele mai luminoase, numai...să n-alunec! Stau însă ca pe un dâmb cu noroi clisos...și...alunec...

O experiență prea dureroasă...Ce să-mi fac? Ce să-mi spun? Pot să nu regret faptul că n-am copii, când amândoi îi iubeam așa de mult?

Glasul doamnei Iraida mi se lipește de timpanul meu și acum, după atâta amar de vreme!

-Nu văd care-i rostul meu, doamnă, i-am spus, adâncindu-mă în fotoliu.

Acum cred că m-am încăpățânat, forțând nota, doar nu eram singura din lumea asta care are probleme cu inima și tot au copii! Plătesc!

Stă în fotoliul din fața mea, cu cotul rezemat pe genunchi și cu barba sprijinită-n palmă și mă privește cu seriozitate, poate identificându-se cu aceeași dramă a singurătății, nemărturisite din mândrie.

Are ceva...din Simone Signoret, părul blond, retezat la baza gâtului, fața lată, puternică, ochii inteligenți, căprui, vioi. Mă privește direct:

-Doamnă, rostul dumneavoastră nu e, poate, acesta. Copii poate face oricine. Aveți altă chemare. Doar sunteți înconjurată de sute de copii, care vă iubesc, vă respectă, sunt și-ai părinților și-ai dumneavoastră...și apoi...mai aveți și scrisul...Câți îl au? Dumnezeu ia c-o mână și dă cu două.

Mi-e teamă să nu-i stărnesc mila și încerc cu disperare să mă stăpânesc. Oare de câte ori nu mi s-a mai întâmplat să retrăiesc parcă același moment, același sentiment de teamă să nu stărnesc mila cuiva?

Oare numai mie mi se întâmplă să am impresia că timpul s-a pliat, că am aceleași emoții, aceleași temeri, că întâlnesc oameni pe care i-am cunoscut cândva?

Îmi pare că se deschide o carte sub ochii mei, o carte a unui timp care le cuprinde pe toate, trecut-prezent-viitor-într-un prezent continuu și dialogurile sunt aceleași, și personajele sunt aceleași și-mi vine să mă uit într-o oglindă să văd cum se suprapun contururile, îngroșându-mi chipul, făcându-mă să mă-ntreb dacă asta sunt cu adevărat eu, sau sunt un EU venit din cine știe ce adâncuri, trăiesc și retrăiesc aceeași dramă cu-a mea cea din toate timpurile prin care-am trecut, sau aceeași tragedie ca cea a tuturor femeilor ca mine de oricând și oriunde.

Nu! Nu-i nevoie de milă! Ce poți face cu ea?

Simplu. E nevoie de înțelegere din partea celorlalți și de mai multă înțelepciune din partea mea: asta-i situația și trebuie să iau lucrurile așa cum sunt!

Știi c-aș fi avut un scop pentru care să merite să trăiești, să te zbați, să acumulezi înțelepciune ca să ai cui da, să ai în cine să crești.

Mă vede îngrijorată, dusă pe gânduri, neliniștită.

-Doamne, cât te-am putut încurca! Măcar de ar fi bine, îmi spune
-O să fie. Doctorul Ștefan, s-a dus pe picioarele lui acasă, ofițerul
la fel, Felicia-i bine, deși era o operație atât de dificilă...și...

-Numai bătăranul ăsta din Maramureș cu operația de
polipi...Parcă nu mai vorbește, stă cam de multă vreme.

-L-au operat de polipi, pe-acolo, de pe unde-o fi. S-ar părea că-i
ceva mai complicat. Ziceau ai lui că l-a bătut Dumnezeu, că înjura
de mama focului și-și bătea nevasta și copiii de s-au săturat
vecinii.

-Eu că-s bărbat și m-am scârbit de ce-auzeam că scoate din gură.
De era pe mâinile mele...să fi fost în locul ei, l-aș fi lăsat demult!

-Erau copiii la mijloc. S-a gândit la ei. Era tatăl lor.

-Decât cu asemenea tată, mai bine fără! De când sunt aici mi s-au
deschis parcă altfel, ochii, asupra lumii.

-Cum?

-Păi, sunt mai multe femei care lasă totul și vin de-ngrijesc
bolnavi, bărbații, uite, doar Viorel, celălalt, un crai! Zice că-și
îngrijește soția și-i mereu cu ochii după asistenta-șefă...o tot
măsoară, o tot plictisește cu tot felul de atenții ca un cocoș.
Un...fustangiu.

-Plângea ieri, pe hol. Zicea că-i e frică să n-o piardă. E doctoriță
aici în București, la un dispensar și câștigă foarte bine, spunea el.
Spunea, afectat, că-i disperat că trebuie să facă tot ce n-a mai
făcut, că ea se pierde, nu mai poate face nimic, că uneori uită
și..cum o cheamă.

-Lacrimi de crocodil! Cum te-ai depărtat, cum te-a și măsurat și
eu mă distram pe seama lui. Parcă-și zicea: ce bucățică...!

-Ca-n bancul cu Sofia Loren și miriapodul.

-Ce picioare frumoase, zice unul

-Frumoase, frumoase, dar puține, zice miriapodul. Așa și-aici:
Bucățică, bucățică, dar pentru cine!

Râdem amândoi.

Mă opresc. Îmi trece prin minte un moment penibil din întoarcerea
mea acasă, pentru o zi, pentru probleme administrative.

Nu-i pot spune, așa cum făceam totdeauna. Nu-mi era greu să-i spun orice. Fără minciuni, fără ascunzișuri, fără suspiciuni. Și-acum, vreau nu vreau, trebuie să ascund. S-ar frământa inutil. Și-așa nu mă poate ajuta. Măcar de-aș putea fi mai dură. Poate mai obraznică. Totul mă doare, o privire, o vorbă aruncată aiurea, o aluzie, un banc mai...fără perdea. Abia acum simt că sunt singură, confruntându-mă cu bădărănia, dezmațul, cu libidinoșii. Singură, pentru că-mi lipsește privirea limpede, serioasă uneori, alteori glumeată, nonșalantă, oricum mângâietoare, ocrotitoare. Azi privesc în ieri, ca-ntr-un butoi cu smoală. Opac. Nu-mi ghicesc contururile și ca tot ce e nenorocit mă sperie.

Fac ultimele cumpărături de la complexul din colț. Sunt încărcată cu două sacoșe doldora. Vin pe jos, după cei peste doi kilometri, mai am de mers încă unul. Degeaba, avem mașină, o Dacia bine întreținută, pe care-o văd (doar cunosc numărul) trecând pe lângă mine, cu cineva la volan.

O lăsase la Intreprindere, eu nu știam să conduc!

Mă gândeam cu groază la drumul pe care-l am de făcut, în toiul nopții, până la gară, pe jos, pe-ntuneric „ca-n ghibol” cum ziceam când eram mici.

Îmi vine greu să-l trezesc iar pe Lulu, să-i stric iar noaptea, să vină cu mine.

Ce dacă mi-e nepot, ce dacă-i tânăr, ce dacă s-a oferit singur!

Dimineață are servicii.

Arâs de mine când i-am zis de pățania cu pisica. Am râs și eu.

Tot mă trec fiorii când îmi amintesc: noaptea, beznă, să-ți bagi degetele-n ochi de-ntuneric, poarta care nu se mai deschide odată! Aleea îngustă, întunecată, prin spatele casei, a bucătăriei și-a șopronului, nici tu lună, nici tu bec pe stradă, nici tu om, doar...fantome...mișcătoare pe zidurile din dosul caselor, și nucii scuturându-și crengile de ploaie.

E miezul nopții. În sfârșit cedează încuietoarea, deschid, fac câțiva metri, la cotitură, bezna s-o tai cu cuțitul! Phhh! Jap!

În spate gheare, ochi de foc! M-aprind toată: Lua-te-ar scârba! Tremur. Mi se taie picioarele, mi se urcă inima-n gât, îmi bate-n tâmpile, mi se-nfundă urechile, că nu-i mai aud nici miorlăitul bieteii jivine jignită-n amorul propriu că nu i-am recunoscut...salutul!

Dimineața. După o noapte de groază.

Cobor încet scările de la Complex pe lângă zidul de ciment umed, verzui, pe care scrie cu litere mari: *Ceaușescu Reales la al XIII-lea Congres*. Și sub text se mai poate citi: „Jos ticălosul”, „Jos dictatorul”, sub stratul de vopsea, poate voit transparent, ce amintește de protestele de la Brașov.

Sunt cu ochii-n lozinci și nu observ pe nimeni în jurul meu.

-Obosită? Iar obosită, doamnă? Ce faceți noaptea? Aud în spatele meu o voce cavernoasă, lipicioasă, a unui bărbat. Îmi pare cunoscută.

Lucrați mult! Cumpărăturile-ntr-o mână, tezele-ntr-alta...Faceți de toate...Tot singură...Tot!

Tresar. Mă-ntorc. E tatăl unei foste eleve. Îl cunosc din copilărie.

-Tot. Soțul e încă în spital, îi spun, privindu-l uimită de sclipirea necuviincioasă din ochii care mă măsoară de jos în sus.

-Hm! Doar sunteți bună și de alte cele!

Mă-ndepărtez grăbită. Netrebnicul! Abia-mi stăpânesc indignarea.

O șotie-a gândului mă ajută să mă stăpânesc: Da' cin' te pune să te gândești la ce mă gândesc eu?!

Ajung acasă și doar plasele mă privesc plângând în hohote, pe pat. Cum o să rezist când și-o vorbă doare?

*

* *

-Vin direct de la gară, îi spun Georgianeii, care mă privește cu un zâmbet adolescentin, inocent, timid, mulțumită c-a reușit să-l ajute în lipsa mea.

-Ești obosită-mi spune îngrijorată, privindu-mă, du-te la doamna Călinescu să dormi măcar 2, 3 ore. Eu mai rămân. Îmi pare că și-a mai revenit. Mănâncă, e vesel. Ai rezolvat problemele? Cu cine-ai venit la tren? Cu Lulu? Ce fac cei de-acasă?

Nici nu știu cum să fac față asaltului de-ntrebări.

-Aș fi vrut să nu-l mai deranjez pe Lulu în toiul nopții, dar s-a oferit singur să mă ajute. Imaginează-ți: ploaie, beznă, noroi. Cărarea lungă pân' la casă, pe de-o parte gardul de sârmă împletit cu volbura care crescuse-n belșug, măcăcinii crescuți în lipsa mea pe lângă gardul vecinilor, dosul casei, eu, singură cuc, doar cu fantomele din mine, pe care parcă, crengile pomilor voiau să mi le smulgă întinzându-mi negre, umbrele spre mine să mă cuprindă și-un miorlăit sinistru ca un fuior răsucit de Marțolea la miez de noapte...

Cu o cruce și-un Doamne-ajută! mă-ntorc la scrisul meu ca tot omul care știe că mai are de trăit atât cât îi trebuie să termine „pânza Penelopei” pentru a-ndepărta ultimul peșitor cel...cu coasa...

Se vede că mi-a fost dat totuși să mai țes la covorul de vise început cândva așa...în doru' lelii...

Când am plecat în Turcia, nu credeam că mă voi mai întoarce capabilă să mai pun mâna pe mașina de scris, cu atâtea: fibrilație, oboseala, accidente din trafic, inundațiile din Antalya... cutremurele...

Acum, că m-am întors, trebuie să reiau scrisul. Poate, cine știe? Experiența mea poate ar prinde bine vreunui suflet rătăcit, ca și mine, printre măcăcinii sorții. Bine că mai am încredere în om, în bine, în *frumos*, ca „sfântă lumină a binelui”, cum spune Victor Hugo.

De fapt nici nu știu unde mă voi opri. Vreau *frumosul!* Trebuie să dau pagina. De ce voi da? Schimb pagina cu o teamă ascunsă.

frumos-urâtul mi se dezvăluie, poate, în alcătuirea lui diadică.

Dar poți rămâne insensibil la frumusețea dăruirii?

Doar câteva zile, puritate, prospețimea copilăriei, energia tinereții, poate încrederea, poate pudoarea Georgianeii, au dus la o spectaculoasă revenire.

-A umblat pe coridor singur. S-a dus la baie, la toaletă nesupravegheat. Mergeam până la ușă împreună, apoi îl așteptam, îl însoțeam în salon, când ai plecat. Îmi spunea mereu: încerc singur. Ne plimbam zilnic ca atunci când eram mică. Acum stă singur pe picioarele lui, spune Georgiana.

Ochii lor sunt plini de lumină.

L-au văzut amândoi pe Dumnezeu în plinătatea Jertfei, îmi spun, cu toată bucuria trăirii momentului de regăsire, dar și cu spinele întrebărilor.

Eu de ce n-am putut obține transfigurarea?

Erau prea mulți, prea grei cei 27 de ani în care EU-TU, cu ferestrele deschise unul spre celălalt, am uitat să deschidem UȘA, să ne-nvăluie prospețimea, să simțim „bătaia de aripi” din noi.

Dar în noi aripile erau frânte! Zborul de plumb, bacovian!

Copilul! Oricum ar fi fost el! Al oricui ar fi putut fi! Ce dacă ar fi venit într-o zi acasă cu un copil în brațe și mi l-ar fi dat în dar:

-Crește-l, e-al meu, e-al nostru!

Poate cred acum asta, tocmai pentru că n-a fost să fie- E sigur! Îl iubeam.

Sunt trezită brusc din reverie:

-Doamnă, soțul dumneavoastră a căzut! În ușă, la toaletă. Fugiți!

Jenat, râde: M-am dezechilibrat, și la propriu și la figurat, spune. E pedeapsa! Nu trebuia să fumez, știu. Sper să fie pentru ultima dată. Mi-am zis singur: N-ai voie, prostule! Mi-am tăiat țigara-n două, ca să mă mint. Ce-i cu mine? De ce nu mă pot controla?

Unde mi-e voința ?

Nu-i spun nimic, nu-l privesc nici măcar muștrător. Ce rost are? Știe și singur că patima fumatului i-a fost fatală, știa urmările nocive, știa și gravitatea diagnosticului.

În privirea mea tăcută, poate și-n mila care mă copleșește vede unda de reproș. Încerc să mă ascund, dar nu sunt actor.

Mă bucur că suntem amândouă cu el. Pe ea o iubește atât de mult, încât uneori simt nevoia să mă retrag, trebuie să mă bucur că mândria lui nu e lezată de vreo observație inoportună, sau de vreo privire copleșită de milă pentru mizeria trupului care se degradează puțin câte puțin...

Ea înțelege. Înțelege prea mult pentru vârsta ei. El mai are-n privire încă duioșia unui tată neîmplinit, sau...poate flacăra jucăușă a unchiului care se târește-n genunchi pe parchet, să prindă-n căușul palmei călcâiul alb și moale al îngerășului blond, care fuge, țipând de plăcere: Fium! Fium!, sau...poate...poate...nu!...și...De ce nu?! Poate ceva...din grija bărbatului de-a nu-i fi surprinsă clipa de reverie. Doar are dreptul!...măcar atâta doar...la străfulgerarea unui vis...

De ce n-ar mai fi încă tânărul din lanul cu macii roșii ca focul...îmbrățișând dintr-o privire toate dealurile din jur...și imaginea abia conturată a adolescenței care-n hohote de râs încearcă să-și desprindă trei fire blonde, subțiri ca firele de funigiei, dintre petalele roșii...

O privește adâncit în gânduri, cu mâna dreaptă, cu degetele lungi, frumoase, mângâind ușor adâncitura din bărbie...poate, cine știe? pentru ultima oară?

O privește...o privește...până când și năluca dispare... și hohotele de râs... se duc...încet...se destramă...dispar...jos...pe apa sâmbetei...

-Te-ncurc. Știi ce greu îți poate fi. Și trebuie să mă lași singur. Mă descurc acum. Trebuie să îți vezi de catedră. De-aici numai așa așa putea să te ajut! Să-mi port de grijă singur!

-Cu catedra am rezolvat. Mă înlocuiesc colegii.

-Mă simt copleșit...Cum așa putea să-ți întorc...

Îi simt tremurul vocii pe care tot încercă-n zadar să și-o dreagă.

-Ce? Propui un troc?

Încerc o glumă, dar mi se pare prea dură și totuși trebuie să continui. Nu trebuie să-l las copleșit de emoții.

-Poftim, acum e rândul meu. Și nu-s decât câteva luni... Rândul tău a fost cândva...chiar ani...și n-am ajuns să-mi achit toate polițele. Nu era vorba? Și la bine și la rău? Acasă nu-mi plânge nimeni de dor. Întâi ne punem pe picioare...și pe-aici mi-e drumul! Când o fi să fie...

-O poliță mi-ai plătit atunci, pe loc – un duș rece.

-Iartă-mă. Mi-a fost teamă că nu rezisti oricât de bărbat puteai să te-arăți. Știam ce-mi asum. De aceea m-au prevenit doctorii de la Mureș. Am ținut secretul atâtea luni...voiam copilul....dacă-ți spuneam, te-ai fi temut pentru mine...spuneam și se termina cu bine dar...n-a fost să fie! S-a terminat cum a fost hotărât de Sus...poate...

Stătea în picioare, între pat și chiuvetă, unde-mi făceam de lucru ca să nu-mi observe ușoara undă de roșeață ce-mi trecea peste obraji și pe care eram sigură că n-aș fi putut-o ascunde privirii lui. Costel, tânărul brunet, învățăcelul, cum îi spuneam noi, gemu ușor, încercând să se întoarcă pe partea cealaltă. Mișcarea lui pusesese punct discuției noastre, care poate, era o lecție pentru un început de drum.

*

* *

Ce să-mi fac ? Puteam să mă feresc din calea mingii...

Urc încet, numărând treptele scării largi, luminoase, ce duce la etaj. Pe holul spitalului e liniște. În camera de gardă, mi s-a spus la poartă, că mă așteaptă doctorul G.D. Știu că trebuie să-i spun la ce număr de trepte apare oboseala, ca atunci, la maternitate, când s-au hotărât pentru intervenția chirurgicală.

Acum, dacă stau bine și mă gândesc, n-aș mai putea spune cum am ajuns de stau așa liniștită pe canapeaua comodă, de lângă intrarea

în camera de gardă. Privesc jenată țesătura stofei de culoarea macului și rochița de-un roșu aprins, mă învăluie cuminte, parcă, toată în cloșul bogat. Ce mi-o fi venit mie s-o îmbrac? Să fi vrut, oare, să-mi maschez paloarea? Acum simt că sunt prea aprinsă la față și-mi pare bine că medicul mai trebăluște puțin la dulap...

Se întoarce și mă privește blând:

-Spuneți, doamnă, spuneți mai departe. Ceea ce-mi spuneți e foarte interesant.

Doctorul e întors acum pe jumătate spre mine. Stă în fața ușii deschise a dulapului și mă privește intens îndemnându-mă să-i povestesc totul. Totul i se pare deosebit. Eu nu știu cum am devenit deodată așa de importantă, cum ceea ce spun poate deveni demn de interes pentru un om atât de ocupat.

Nu, omul acesta mare, vioi, atât de furios în noaptea aceea de pomină din iulie poate fi interesat de povestea unei...“micuțe doamne”cum îi place să-mi spuna? Dumnezeu știe.

Nu el m-a tras de păr din moarte? Eu ce-aș fi făcut? Nu la fel? De ce? Eu vă spun numai gândurile mele, experiența mea. Mie-mi părea atunci interesant tot ce trăiam, dar altcuiva...?

-Așa? Pe mine mă interesează. Ja? Vă e greu să vă amintiți?

-Pentru ce se străduiesc, acum, atâția oameni cu mine? îmi ziceam. Tot nu mai are rost! Copila nu mai e. Ai mei...fiecare cu rostul lui...El...am încercat să zâmbesc unui vis sfârșit.

-Aaa! Acela era „zâmbetul” cu care m-ați îngrozit?...atunci, privindu-vă..

-Când am auzit eu...da...pe masa de operație!...Stop! V-am văzut uitându-vă direct în ochii mei foarte...foarte concentrat! Mi-am revenit!

Era atâta forță în privirea dumneavoastră, domnule doctor, că nu se putea să nu-mi revin. Era aproape materială. Voința! Oare ce se-ntâmplă cu energiile astea...subtile, din noi?

Medicul se-ntoarce și se uită oarecum întrebător, c-o sprânceană ridicată a mirare:

-Moi, moi, moi! Ia, te uită?!

Oare ce-ar zice dacă i-aș spune înc-o trăснаie? Că ieri, când s-a întâlnit cu soțul meu și-au discutat despre starea mea, am simțit iar clocotul în spate, clocotul puternic al plămânului, urmat de imaginea, aproape fotografică, a chipului domniei sale? luminat parcă de-o bucurie interioară.

Ei!...Ce-ar zice! Ce să zică altul, când eu singură nu știu ce sentâmplă cu mine! Nu știu de ce nu m-oi fi gândit mai înainte să urmăresc fenomenul. Dacă tot s-a repetat de-atâtea ori..

-Sunt frumoase gândurile dumneavoastră, doamnă? Zâmbeați și...

-N-aș vrea să vă rețin, acum, că sunteți de gardă.

-Nu, nu, în caz că-i ceva urgent, domnișoara Ani, asistenta mea, mă anunță. Continuați liniștită!

-Ce s-a-ntâmplat cât eram pe masa de operație-n noaptea aceea? Eu îmi amintesc perfect când Petrică, asistentul, a atras atenția: așa s-a strecurat pe sub...Îl auzeam...Îl vedeam...și-a dus mâna la tâmplă, agitat. Vedeam luminile puternice de sus, de deasupra mea și-mi părea un candelabru al cerului și-mi treceam prin minte fulgurări mioritice..."brazi și pălținași"... "mi" „și stele făclii"...Ce mai! Toată recuzita!

-De ce v-ați oprit?

-Mă amuză un moment total diferit. De ce vă interesează ce zic eu? Mă simt atât de mărunță...insignificantă...și cantitativ și calitativ.

Doctorului i se adusese prânzul în cantități...!

-Aaa! Vă impresionează foamea mea pantagruelică!

-Vă las acum...pot să scriu...nu vreau sa vă-ncurc...

-Rămâneți, povestiți-mi tot ce vă trece prin cap. Pentru mine sunteți o ființă stenică...Eu nu sunt decât un băiețuș de 32 de ani căruia i-a plăcut Freud...

-Și...suntem la o ședință de psihanaliză? Vreți să-mi măsurați momentele mele de reverie cu freudometru?!

-Ei! Sunteți acidă, micuță doamnă!

Scânteile din ochii doctorului au tresărit jucăușe. Un început de râs stăpânit nu-mi putea scăpa.

-Ja! Îmi place cum povestiți. Mergem mai departe. O.K?

-În rezervă eram numai eu, singură. Eram în mijlocul salonului...departe de perete...stăteam pe spate imobilizată și nu puteam să-mi mișc decât ochii din tavan la pereți și de-acolo la ușă.

În mâna dreaptă, perfuzii, transfuzii, concluzii, la stânga, tot felul de ațe, sârme, cordoane, catetere, cabluri de prepoziții și conjuncții prin care eram conectată la cardiovizor. Îmi părea că formăm împreună un context demn de cel mai autentic cadru kafkian...

Urmăream fascinată jocul luminilor, mai bine zis, al luminiței albastrii de pe ecranul cardiovizorului...sărea...trăgea tot soiul de linii jucăușe. În salon era-ntuneric și luminița mă ținea trează...

Mă bucura...știam că nu trebuie să dorm. Doar născusem de câteva ore. Luminița sare, sacadat, se joacă...se joacă...se joacă...frenetic...și deodată-un hârâit! Hrrr! Hrrr! Hrrrrrr! Nu mai e aer! Hrrrr! Nu se mai joacă ăăă Hrrrr!

Un... horcăit? Dar...

-Așa face cineva când moare! Îmi trec prin minte cuvintele mamei mele.

Cineva moare-aici! Cine? Sunt singură-n salon...Hrrr! Aerul roade-n gât, zgârie! Ecranul...Hrrr! Luminița nu se mai joacă...o linie...un țiuțiu...întins pe ecranul aparatului...eu...eu?

Un sf...sfâr...șit...Întuneric...Nimic...Cât?

Nu știu cât timp să fi trecut...s-a rupt filmul.

O ușă deschisă brusc! Agitație.

Vocea doctorului Panait:

-Repede! Adrenalină pe perfuzie până vine G.D!

Nimic.

Lumină puternică. Albă, un alb neștiut, scânteietor, pur! Nu sunt cuvinte! Argintiu, ca un foc alb...râsete de copii...noi?...stropi de apă...lumina albă, caldă, învăluitoare, calmă, o bunătate pentru care nu există termen de comparație, nelumească...lasă-n urmă...dor de cer.

Cât? Acolo nu era timp! Era numai o fericire fără margini.

Doamne, cât de bine-mi era acolo !

Și, PAC! Deodată:

-Te bag...de vacă! Dacă te-a făcut maică-ta vacă, să stai la grajd!

Nu să vii tu să-mi omori pacienții!

Furia umple-ncăperea! Asistenta pierdută! Un furnicar în jur.Hm!

Acum? Un asemenea sport imposibil. Nici Nadia cu toată tehnica ei n-ar fi în stare...Doar era în noaptea campionatului de la Montreal! Tot e olimpidadă...iulie... '76.

O mișcare de rotire largă a patului pe roțile. Sunt trasă-n mijlocul salonului. Agitație-n jur. Sunt importantă! Ce rost are acum? De ce nu-mi dă pace lumea? Ce bine mi-e aici! De ce-mi tot umblă la ochi? Pleoapele! Să mă lase! Ce adânc e aici! Enervantă! Cârpa aia udă! Oof! Îmi deranjează sprâncenele! He!...chelului...tichie de.. dar ce-mi pasă! Râd! Ei nu văd că râd?! Mă strigă. Da! Aud!

-Doamnă, m-auziți? Spuneți ceva! Mișcați!

-Da, v-aud! Doar vă răspund! Dar sunt aici! E atât de adânc! Mi-e bine. E cald și plăcut aici..sunt așa de fericită: E-atâta iubire-n lumina ce mă-mbrățișează! Oare sunt copiii de la Târnăvă? Stropii de apă...

Ce fac medicii? De ce s-agită lumea?

Eu sunt doar pe pat, liniștită și le răspund, de-aici dintr-un adânc..e atât de-adânc înaltul, că de-aici încep toate cerurile..ei nu aud că le răspund! Și-i văd...în jurul meu pe toți...

Văd în jurul meu atâtea halate albe! La picioarele patului, lângă ușă, doctorul venit de la Sibiu, doctorul G.D, privindu-mă fix îmi urmărește foarte atent fața, asistenții Sanda și Petrică, Dr. Florea și Dr. Panait, îngrijorați, sunt alături, în dreapta mea. Careva mă lovește pe obraz, strigându-mă:

-Micuță doamnă, micuță doamnă! M-auziți? Spuneți ceva!

-Da! Vă aud! De ce nu mă credeți? Doar am spus că v-aud!

Doctorul Modola se așează lângă mine și-mi palpează abdomenul care...ce știu eu...aud bine?...

-Balotează! Balbotează! Zice. Așa aud eu. Transfuzia...în burtă! Trebuie deschisă:

Asistentul Petrică își duce mâna la frunte, parcă fulgerat de-un gând:

-Așa a trecut pe sub vas. Am spus atunci.
-O redeschidem. Se insistă. Insistă doctorul G.D.
Doctorul Florea e sceptic.
-Pe masa de operație se poate să...Tensiunea?
-3 cu 0!
-Sunt doar 12 ore de la operație și...starea inimii...a venelor...
-O deschidem acum! Altfel trec în raport tot ce s-a întâmplat, tot!
-Ați auzit asta atunci? Mă-ntreabă doctorul, cu o privire iute, curioasă.
-Da, v-am auzit, dar mie-mi era atât de bine acolo, unde eram...!
-Fie! Riscăm! Zice Dr. Florea. Cine nu riscă, nu câștigă! Privește spre mine, privește spre el.
El, prăbușit parcă, lângă patul meu, în stânga, îmi ține mâna într-a lui. O lacrimă o simt, caldă, pe dosul mâinii...
Îi simt sărutul fin, ca un vis, pe fiecare deget, pe unghiile mâinii...
Nu știu de unde, din ce adâncuri, ale memoriei afective, se declanșează o imagine:
Sub geamul salonului, de la maternitate, c-o seară-n urmă; pantalonul alb, de tercot, cămașa galben-lămâi, din bumbac tricotat, așa ca să-și amintească de mine, când...o fi...și canadiana, înalt, subțire, un blond-auriu, cu fața bronzată, privindu-mă lung...
-Mâine te operează, o să vedem fetița!
-Mâine să nu vii, până după! Îi spun autoritară, cum nu credeam că pot fi. Își plimbă încet pașii depărtându-se, parcă zicându-și: Ce știe ea!...
Eu: Bine că nu știi tu ce-o fi! Fie, ce-o vrea Dumnezeu!
Doar mă înțelesesem cu lumea spitalului să nu spună nimic acasă.
Îmi asumasem sarcina cu toate riscurile ei! Nu trebuia să știe nimeni prin ce voi trece, până după...Și au promis!
O forță extraordinară a declanșat în mine ca o explozie:
-Cine, dracu' mi te-o adus aici, măi prostule! Și mi-e milă de el și-i spun șoptit: să mă vezi în halul ăsta!
Mă speriu de ce-am spus...și vreau să-l văd...mișc pleoapele.
O explozie! Aud deodată râsetele izbucnind. Nu mă așteptam.

Hai, repede...

-O salvăm! Ca pe profesoara din Bazna.

Veturia, e lângă mine cu ochii înlăcrimați.

-E 12! Până la unu...o oră. Dar anestezia? Doctorul G.D e bucuros. Îi sticlesc ochii. Are luminițe jucăușe...

-Scuze, domnule doctor! Dacă nu mă transpun total nu pot povesti ceea ce-am văzut, am auzit sau am simțit atunci.

Doctorul mă privește mirat: Atâtea amănunte?!

-Duceți-vă oriunde! Spune doctorul Panait...Atât am mai apucat.

Eu nu mai văd decât holul mare, alb, halate albe, înainte de intrarea în sala de operații pentru a doua oară...patul se-nvârte în volute largi, parcă prin cer, parcă pe pământ..."păsărele mii...și stele făclii..."un candelabru imens...sala...patul alunecă prin ușa deschisă...și ochii doctorului aruncând asupra mea jeturi, jeturi de lumini...

Într-o seară, după eveniment, am vrut să știu pe cine trimitea la plimbare doctorul. Era de gardă. L-am întrebat.

-Mi-e greu să-mi amintesc, mi-a zis domnul Panait. Dacă l-ați fi văzut așa dărâmat, rezemat de zidul holului, pierdut, cu privirea albă...ați putea înțelege. Soțul dumneavoastră, doamnă, suferea îngrozitor. Nu-l puteam vedea așa.

-Duceți-vă undeva, o oră, două, până terminăm, plimabați-vă, faceți ce știți dar nu rămâneți în spital. Veniți după unu-două...

-Eu nu mai știu. Rămăsesem doar cu căldura inexplicabilă a jeturilor de lumină...Erați atât de concentrat, încât, cred că, dacă aș fi întins mâna, aș fi putut prinde fascicolele de lumină, le-aș fi putut pipăi și mi-ar fi dat certitudinea că nu alunec în hăul în care...

Pe masa de operație...Văd totul, aud totul, vorbesc de parcă m-aș teme că vorbele se bagă-n pământ. Răspund limpede la întrebări.

Doctorul se apleacă asupra mea, pipăie mâna stângă, la cot. Privește.

-Acum ce-mi faceți, întreb curioasă, un cateterism? Spun văzând cateterul.

-Vreau să văd starea venelor, pentru transfuzie. Privește uimit, n-are cum să știe că mai făcusem cândva la Fundeni unul, pentru operația pe cord deschis pe care însă, prinsă cu lucrul, n-o mai făcusem. Mi-am asumat riscul sarcinii pentru a umple un gol, poate, similar celui pe care-l resimțea în adâncul sufletului eroina din *Maternitate* a lui Sigrid Undset...

Văd că am făcut o gafă spunându-i asta, pentru că acum doctorul izbucnește într-un râs homeric:

-Moi, moi, moi! Atâtea amănunte?

-Da. Mi-amintesc și de agitația pentru tubul de oxigen care se terminase tocmai în timpul operației...și...

Se pare că trăgeam și de ultimul fir de viață din caietul Parcelor.

-Mulțumesc lui Dumnezeu că trăiți, micuță doamnă, c-a fost o noapte!...

-Da, mie nu-mi mulțumește nimeni...și-aș fi vrut să se bucure și de strădania mea cineva...Doamne! Ce-am spus!? Bine că se face doctorul că n-aude. Când ți-e dat să trăiești, trăiești ori cu voie ori fără voie...De ce-a trebuit să se termine în noaptea aceea și sângele?

-Pe asta de unde-o mai știți?

-Am aflat ulterior că s-a terminat și sângele, că-n toiul nopții au circulat două salvări care au plecat, concomitent, una din Sibiu și una din Mediaș, pentru a se întâlni la mijlocul drumului să se scurteze timpul...și nici măcar nu știu cui îi datorez cele 16 flacoane...

-V-am dat sânge de țigan, trebuie să rezistați la ceea ce vă este dat!

-Câtă zdroabă! A cui o fi fiind viața asta, domnule doctor? Uneori mă sperie. Cine e-n mine? Am eu dreptul la ea?

Medicul mă privește învăluitor. Mie mi-e jenă de faptul că nu m-am stăpânit și i-am dat drumul șuvoiului liric, reflexivității, și uite că prinde frământarea și mă ajută să depășesc momentul.

-Și? Revenim?

-Și, nimic. Apoi nimic....

O trezire în salonul-rezervă, din nou, o mână moale, caldă, o mângâiere pe frunte...și vocea:

-Petrike, de-acum 3 zile și 3 nopți lângă doamna. Schimb cu domnișoara Sanda. Nemișcați. Atenție, cu ochii pe aparate: Dar..ce zic? Știți voi...s-o vedem pe picioare!

Mă frământă ceva...Nu-i scapă. Are un spirit de observație atât de viu și mă obligă parcă cu privirea. Aș vrea să spun și nu prea:

-Fie! Am citit cândva la Bibliotecă în *Știință și Tehnică* cred...Cum a fost posibilă o a doua anestezie la un interval de numai douăsprezece ore? Îmi trece prin minte posibilitatea unei operații sub hipnoză...

Nu mai apuc să-i spun medicului asemenea trăsnaie. Medicu-i un spiriduș. Deși-i atât de mare, încât diminitivul se potrivește ca nuca-n perete dacă n-ar mai fi și spiritul.

-Chiar pe toate vreți să le știți!

-Chiar! Aș fi vrut să știu tot ce-a fost atunci. Pentru mine-i important. Eu vreau să înțeleg cum funcționează mașinăria asta a mea. Să fiu eu stăpână pe mine.

-Moi, moi, moi! Sunteți profesoară de literatură...vă place misterul...lăsați misterul să doarmă în leagăn de metafore și să dea farmec vieții. Aveți forță, stăpâniți cuvântul. Nu-i de ajuns?

Un val de bucurie mă inundă, spune cu-atâta căldură în glas încât...parcă-aș ajunge..."cetatea din vise" dar...las năluca...în „zarea pustiei”. Știu că nu trebuie să pună stăpânire pe mine nicio singură clipă.

Oare-aveam dreptul să mă simt abandonată? De-asta să nu măntrebe nimeni. Mi-e de-ajuns că mă-ntreb eu. Venea de undeva și sentimentul ăsta, dar nu trebuia să-l spun nimănui. Eram doar eu cu mine și de mine nu mă puteam ascunde. Acum mi-a scăpat un zâmbet amar și ochiului prea ager al medicului nu putea să-i scape. Trebuia să mă explic:

-Vedeți, domnule doctor, eu am terminat secția de limbă română și gramatica, sintaxa mai ales, e sora geamănă a matematicii.

Legăturile sunt logice, eu am nevoie de logică, de certitudini, altfel alunec.

Am nevoie de răspunsuri limpezi la niște întrebări care mă frământă: cine sunt? Ce sunt? Cum sunt când sunt și când nu? Unde sunt când sunt, dacă mai sunt sau nu, dacă am mai fost cândva, sau nu...să știu ce să fac cu mine...port în mine o atât de mare cocoasă, că nu știu unde mai încape.

-Aveți o fire puternică, echilibrată doamnă.

-Atunci, în moarte, aș fi putut să aflu mai mult dacă alunecam numai cu un pas mai încolo dar...a trebuit să mă întorc...Ați citit romanul lui Selimovici *Dervișul și moartea* ?...puzderie de întrebări!

Ce fac de-acum cu întrebările mele? Am să le târâi după mine toată viața, mereu temându-mă să nu iese la lumină frământarea mea.

Pentru cine? Iulia nu mai e. Știți ce înseamnă IULIA- LUMINA CERULUI-

Cine să-mi ia ruga seară de seară? Eu ce rost mai am? M-am întors să-ncurc lumea! EL?...când mi s-a spus prima dată că n-am voie să port o sarcină, mi-am dorit din tot sufletul să se întâmple ceva cu mine...poate chiar la operația pe inimă, atunci...să...dispar... să-l las pe el liber...Iubea totul, copiii, oamenii, animalele, era sănătos tun. Merita libertatea asta, pe care însă nu și-o dorea. Acuma simt că sunt un balast. Am vrut totuși un copil cu orice preț. I l-am furat! Știți ce-i asta? Dumnezeu m-a pedepsit! Ce eram eu să nu-i respect legea? Cine mă credeam?

-De ce atâta zbucium? Gândiți-vă că soțul dumneavoastră nu merită să vă vadă așa...

-Nu vede. Nu las să se vadă nimic. Sunt plată, "ca un cap de pioneză." Mi-a plăcut comparația asta...parcă...a lui Nicuță Tănase? Râdea când îi spuneam:

-Dacă mi-aș pune pe față o mască de gaze, tu nici n-ai observa măcar.

-Ei! Haideti, mai verificăm o dată tensiunea și pulsul. Stați liniștită pe canapea! Mai dau o raită prin saloane să-mi văd pacienții.

Iese val-vârtej.

Rămân stânjenită pe canapea, de teamă să nu-l rețin și cu jena că-mi deschisese sufletul mai mult decât îmi era firea...eram în triplă ipostază: profesoara, femeia, pacienta. Ultima, atât de umiltoare pentru mine.

Îmi voi scrie la noapte gândurile. Pentru cine? Poate le voi citi singură vreodată și am să mă gândesc dacă va folosi cuiva experiența mea...trăiesc mereu într-un azi al trecutului și-ntr-un ieri al lui mâine...și scame de gând mi-or umple viitorul. Va folosi oare cuiva? Fiecare cu ce-i e dat.

Baia-i la capătul coridorului, o-ncăpere largă cu duș și chiuvete dar fără draperii, încât pentru puțină intimitate, trebuie să te scoli cu noaptea-n cap să nu deranjezi programul altora. Mă bucur că-i treaz, că poate face un duș liniștit.

În baie se clatină și-l sprijin repede cu umărul. Râde -Ești mică. Aș putea să cad pe deasupra...și...totuși temelia-i solidă. Uite că am pe ce să mă sprijin. Mă-ncalț singur. Te temeai că nu mai știi să umblu. Vezi?

Face câțiva pași pe coridor ținându-se drept.

Ras, cu cămașă albă, deschisă la gât, pare întinerit cu 10 ani. Primăvara joacă luminile, vioi, pe chipul lui!

Ce-aș dori să ne-ntoarcem acasă-n Ardeal! Alții s-au mai întors pe-acasă și-au revenit. Noi nu. De ce?

Urcăm amândoi spre micul salonaș al doctorului Blându și sunăm la ușă. Așa mai merge! Ne-ntâmpină bucuros:

-Ieșiți la plimbare? Arătați bine. Mă uit la dumneavoastră, îi spune lui, privindu-l atent. V-ați îngrășat puțin.

-Miercuri voi împlini câțiva ani în plus față de câți aveam mai înainte...M-aș bucura dacă ați închina pentru mine un păhărel...

-Da, dacă nu cumva te operează. Ar fi cel mai frumos cadou de ziua ta, zic eu tatonând.

-Ce cadou, să-ți spargă cineva capul de ziua ta, ca să-ți elibereze gândurile încătușate sub țeastă. Așa cadou mai zic și eu! Zice el, amuzându-se ca de obicei pe propria-i piele.

-Brrrrr-! Se cutremură doctorul, hiperbolizând. Ooo! Acum mergeți la plimbare, cu gândurile, acolo, la locul lor.

Ieșim. Pașii parcă i se lipesc de asfalt.

O luăm pe lângă zidul spitalului, spre metrou.

E în noi o adiere de primăvară și de speranță.

Eu, care mă hrănesc ca de obicei, din amintiri, spre a putea păși în mâine, mă umflu-n pene, c-o voce nazală când suntem numai noi și-mi dau drumul: Informațiaaaa! Și ne-ntoarcem cu 20 de ani în urmă, în Bucureștiul altor vremi, văzut de pe terasa unui hotel, ca toate celelalte.

-Ți-ai amintit de doctorul Mihăilescu, de la A.S.C.A.R?

„Acum de ce v-au dat lacrimile, doamnă? De bucurie sau de tristețe când v-am spus că nu puteți avea copii?”

-Era atâta-ngrijorare în ochii medicului. Cred că numai bunătatea din vocea lui mi-a dat putere să merg mai departe. Avea un fel de aură de sfânt în momentele alea grave. Mă ocrotea.

-Da, o să mai ai nevoie de ocrotire. Era bine dacă te ascultam și urmam și Medicina. Acuma-i târziu.

-Ei ce faci ?

-M-a fluierat gândul. I-am închis ușa în nas și acum stă lungit afară și fluieră a pagubă...

Nu m-aș fi gândit niciodată să petrec Sărbătoarea Învierii în București. Nu mă simt în apele mele. Nu m-am pregătit cu nimic. Îmi pare straniu. Suntem la voia întâmplării. Nu m-am spovedit. Nu m-am cuminecat. Acasă, chiar dacă o făceam pe ascuns, o făceam. Mă strecuram ca o umbră în confesional, la Biserica Franciscană, ca și alți greco-catolici, sau reușeam să-l întâlnesc în Postul Mare pe Călugărul. Venea doar...”Sfântul de la Lăscud”-preotul Bernard-Ștef!

Acum...pe-aici...nu-ndrăsnesc să întreb pe nimeni, și poate nimeni nu-ndrăsnește să ne-ntrebe. Sunt neliniștită. Și mai e ceva! Paști în mai! Asta nu-i a bună!

Nu știi de ce tocmai acum îmi amintesc de cuvintele Ravecăi-buna: „Pe vremuri, spuneau bătrânii, copilă, că, dacă Paștile cădeau în luna mai, cântau păsările: Paști în Mai, Paști în Mai și știau oamenii că urmau vremuri grele, nenorociri mari. Ferească Dumnezeu drăguțu!” și buna-și cobora pleoapele cu evlavie peste ochii oboseți și-și făcea cruce.

Acum, în noaptea Învierii, veghez perfuziile și încerc să mă mențin trează, măcar până la celălalt schimb.

Să deschid fereastra, preț de-o amintire, menită să m-apropie, măcar așa, de sfințenia momentului.

Acasă. Învierea...Un cer adânc...îngerii și-au aprins stelele de la flacăra lumânărilor, de jos, de pe pământ...în fața Catedralei...

Toată piața Șaguna plină ochi! De ochii ciripitori! Pe la...securi... În ciuda lor, corul de pe lângă zidurile Porții Forkes izbucnește-n cunoscutul „Hristos a înviat din morți!”...

Stăm în mașină neclintiți, pătrunși de sfințenia momentului. Privesc adâncul cerului și-mi simt mărunția când deschid fereastra spre...viitor...și ce VIITOR!

Ies din spital, lăsându-l adormit. Sper să găsesc în drum, undeva, o bisericuță, ca să iau paștile, așa...ca la noi în Ardeal.

Așa-i la noi. Nu mânâncă nimeni până nu ia o linguriță de paști

(pâinea și vinul, sfințite). Măcar atâta să fac.

Preot n-am văzut. O bisericuță de care știam cândva, pare c-a dispărut. O fi avut grijă Ceaușescu de ea?

Dezolant!

E dimineață. Văd trecători dar nu văd pe nimeni pe străzi, ca la noi, venind de la biserică, cu paharul acoperit cu șervețel de dantelă albă, sau de pânză brodată și salutând bucuroși în stânga și-n dreapta: „Hristos a-nviat! – Adevărat ca-nviat!”

Ooo! Asta are...așa...un iz de sămănătorism desuet! Ce-mi vii cu el, cucoană?! Ce ți-e și cu...provincia asta!

„Închinarea-aș și n-am cui”...îmi zic folcloricește.

Lumea se grăbește spre metrou. Și eu măresc pasul. Sper ca doamna Călinescu să fi fost la biserică și să fi luat deja paștile și eu să mă întorc repede la spital.

Ajung la blocul din bulevardul Cantemir. Urc câte două trepte și doamna mă-ntâmpină cu ușa deschisă, cu bucurie. Mă strânge la piept și mă prezintă musafirilor ei așezați în jurul mesei festive: fiul, nora și nepoțica.

-N-aș vrea să stau. Mă gândesc că el mă așteaptă, că nu-și ia medicamentele.

Nu văd nicăieri paharul cu paști. Poate-aici nu-i obiceiul deși sunt ortodocși. Nu-ndrănesc să cer și nici să-ntreb. Stau ca pe spini. Mi-e teamă că, lăsându-l nesupravegheat, ar putea să cadă...

-Ei! Stai și tu la masă liniștită, că doar nu te-ai mișcat de lângă el, nici zi, nici noapte de-atâta vreme, îmi spune doamna când mă ridic să plec. E sărbătoare, doar! Să ne bucurăm și noi de oaspeți.

-Am închinat un pahar, am ciocnit și-un ou roșu, am servit și cozonac.

Îmi cer scuze și mă ridic să plec.

Dar Bombonica-mi pune într-un coș pâine, ou roșu, drob, cozonac, pască, stufat de miel.

E trecut deja de ora unsprezece și în metrou răsună metalic: urmează stația I.M.G.B!

Cobor și-o iau tremurând de îngrijorare spre spitalul 9, rugându-mă

mereu să-ntâlnesc în cale o biserică, pentru o rugăciune.

Măcar atât. Să mă rog în liniște.

Pe lângă un zid lung de ciment gri, greoi, o poartă deschisă și ușa unei bisericuțe care mă-ndeamnă să intru. Dumnezeu mi-a ascultat ruga.

Pe dreapta, prin ușa întredeschisă, pătrund în semiîntunericul din naos. Abia deslușesc niște umbre negre, un oftat adânc, dureros, și două lumânări, licărind abia, la capul mortului de pe catafalc.

Ooo, Doamne, semn rău, îmi fulgeră prin minte.

Acum, în dimineața Învierii mă-ntâmpină un sfârșit!

Începutul unui sfârșit? Sfârșitul unui început? Un început de viață în moarte, de moarte-n viață!

Un început de...mirare! întru veșnicie!

Dar mai este început dincolo? Dar mai este mirare dincolo? Dar mai sunt pași dincolo? Dar mai este ziua Învierii și într-un dincolo?

Mă împiedic. Parcă nici eu nu mai știu să merg.

Am în mână două lumânări și nu știu când le-am luat. Nu-mi amintesc. Culmea! Nu știu ce să fac cu ele. De ce le-oi fi luat? La ce-s bune? Poate trebuie să le aprind la capul celui din biserică.

Mă scutur de gânduri. Vreau să le alung și nu pot. Nu vreau să-i spun Lidiei. Ea nu și-a văzut fratele cum l-am văzut eu. Îl știe sănătos, lucid, jucăuș, coerent...așa-i bine dar..

-Gunoaiele! Iar vin gunoaiele. Pe partea asta, nu vezi?!

În camera mică, soarele își trimite razele direct pe patul în care stă el, acoperit până sub bărbie, tremurând și privindu-mă speriat...

Șed în fotoliu, cu fișele elevilor în jurul meu, pe genunchi, pe măsuță.

Îmi adusesem de lucru acasă, pentru a-l supraveghea până la momentul când vom fi anunțați că la spital e vreun loc gol.

Aveam o fereastră mai mare în orar și-am fugit cu lucrul acasă, după o sprietură zdravănă. Lipsisem doar cât eram la ore.

Îl lăsasem dormind și la întoarcere, vitrina de la canapea spartă, pe jos cioburi, el pe parchet, încercând zadarnic să se ridice se scuză:

-Am auzit pe cineva la poartă. Am crezut că-i Iulius și dându-mă jos din pat m-am dezechilibrat. Doamne, parcă-aș fi bețiv, zău! Ce-i cu mine?

-Vedem noi. La Mureș mi-au spus că ești un caz deosebit.

-Nu-ți spuneam eu?! Se fandosește trăgându-mi cu ochiul. Acum îl vegheam pregătindu-mi lecțiile.

-Gunoaiete, of gunoaietele astea, izbucnește el, privindu-mă puțin contrariat de atitudinea mea liniștită.

-Nu vezi, gunoaietele astea de pe stânga! Uite! Uite! Cum urcă! Mă-năbușe!

Se agită. Se apără. Dă din mâini, parcă-ar vrea să se agațe de ceva.

-Stai liniștit, nu-i nimic, uite, e mâna mea, o simți, nu?

Îmi las mâna moale pe fruntea lui s-o simtă și să-l liniștesc cumva.

-Am vorbit prostii iar, nu? Zâmbește jenat și mă privește încrezător.

Am avut un coșmar...dar cu ochii deschiși? Mă doare capul!

A transpirat de durere și văzându-l transfigurat mă duc după cutia cu medicamente.

Până mă-ntorc, cum-necum, e cu capul în jos...Aș zice că stă în cap!

Deschid repede cutia. E goa lă!

Abia acum îmi amintesc că s-au sistat toate importurile.

Chiar și ultimele pastile pe care i le adusese domnul Olai din Austria s-au terminat. Ce mă fac?

Căutări desperate. La Sibiu? Nu. La Timișoara? Nu. La Cluj? Nu. La Mureș? Nu.

Să apelez la elevii mei din Germania? Dar cum? Și-așa sunt suspiciuni!

Descurcă-te! Cuuum! Nu știi!

Știu că am bioenergie. Mi-a arătat Doina. Mi-o pot activa. Mi-a arătat și cum. E un psiholog excelent. Poate am noroc. Am.Palmele

mele sunt fierbinți și-l liniștesc. Și..a adormit în timp ce-mi zic încet, încet rugăciunea.

Mă-ngrozește ideea că episodul s-ar putea repeta.

Ce mai e acum? De ce ți-a trecut undă asta de tristețe pe față?

Vocea îi e vătuită. Îl aud pe el ca-n vis...îl privesc...contururile i se pierd, se destramă...se risipesc în ceață, își pierd consistența...Duc mâna la ochi, simt ochelarii aburiți. Îi șterg cu mișcări lente, voit lungit, pentru a câștiga timp. Mă privește îngrijorat. Stă întins pe pat, cu pătura ridicată până sub bărbie.

Ochiul drept mai are pleoapa puțin lăsată.

-Mă gândesc la diplopia ta. Voi ai să conduci tu mașina până acasă dar cum? Merg cu trenul. Mă întorc tot cu trenul..dar până atunci...

-Și ce dacă? Nu-ți amintești de drumul spre Beliș? Când ne-am dus la Băișoara la Dragomir? Oare ce mai fac Cornel și Eva? Nu ne-au mai sunat.

-Nu!

-Ei nu știi că suntem aici. Și le-am promis că o să-i mai căutăm și după ce-ai intrat în pensie. Atunci am insistat să mergem pentru că mi se părea Cornel prea trist când îl auzeam:

„Acum, dacă intru în pensie, n-o să ne mai caute nimeni aici. Cine-o să ne mai bage în seamă? Noi, meteorologii, am avut o viață aspră, dar frumoasă, aici, în singurătatea asta, în pustietatea albă a iernilor...

-Tot drumul am stat chircită-n mine, cu inima ca o gheară de piscică. Puteam oricând să ne răsturnăm în prăpastie...Uite, ziceai, iau între roți dunga albă și-mi potrivesc unghiul până când cele două imagini se suprapun...ajungem noi cumva.

-Și-am ajuns nevătămați la ei, la Băișoara, și-napoi acasă.

-Da, dar cu ce emoții! Și-ai început din nou cu lucrul, noaptea până târziu cu ședințele de partid interminabile, cu idioata aia de funcție de secretar. De ce n-ai renunțat atunci? Puteai scăpa!

-Ți-am spus. Trebuia să-l ajut. Știi tu...era un jurist prea bun, prea capabil...era obligat să fie membru de partid, altfel... Și nu-l

primeau pentru că făcuse taică-so închisoare politică. Și mai erau și alții pe care-i puteam să-i ajut numai așa din funcția aia păcătoasă...

Și cu ce ne-am ales și noi și alții?

ÎN ZODIA...PLOPULUI..

Da Am avut

Am avut un trup al meu.

Nu-l cerusem nici de la munți, nici de la ape,

Nici de la cer. Nici...

-O mână de ajutor? Cum nu?!

-Dar nu-i nevoie decât de-un deget...

-Eh! S-a dus toată mâna!

Și asta. Și cealaltă!

Cândva poate s-au spălat una pe alta. Dar acum...

-Cu amândouă spală-ți obrazul de mai ai cum!

Sau...?

-Aa, Nu!

Aveam și-un obraz!

Mai aveam când am văzut o oală fierbând!

Credeam că-i de nasul meu.

Biet termoplonjor!

Așa s-a-ntâmplat să-mi bag nasul unde...

-Nu-mi fierbea oala?

-N-ai nas! Asta-i!

Se pare că-mi pierdusem capul!

Acum, că tot îmi ridicasem lumea-n cap, mă tot

frământam cum să pun umărul și eu s-o dau jos.

Am pus umărul aici, am pus umărul colo...

-Pe ce umeri să-mi mai port povara?

Rămâne să-mi pun gâtul!

Nu, nu, nu! Nu-mi sucise nimeni gâtul!

Mi l-am sucit când m-am băgat cu gâtu-n jug.

....Parcă...fusesem ca lumânarea!
m-am încovoiat și-am început să-mi ciupăr gândurile negre ca
gâsca penele și să privesc prea mult în mine.
Și cu ce ochi?!
Cine spunea că „ochii sunt poarta sufletului”?
Ce porți am deschis spre lume!
Mi-am dat ochii peste cap, am mai închis un ochi,
A trebuit să-l închid și pe celălalt...
-Ce să-mi fac?!
A rămas totuși un ochi veghe....
-Mai închide și tu ochii!

Acum mi-e teamă când îi voi deschide.

Cu ce ochi voi mai privi lumea?

Merg orbecăind de dau în gropi!
Cu picioarele pe pământ tot n-am ajuns!
Mi-a mai rămas doar sufletul din mine.
Aștept doar să-mi dau sufletul și-apoi...
Oo, „dați-mi un trup voi, munților”, ca să mă pot risipi...

-Ce zici de ultima ispravă? Îl întreb arătându-i foaia mototolită
pe care-s pregătită s-o arunc la coș.
-Stai! Mă regăsesc. Dă mi-o!

Îmi fulgeră prin minte : „Nu da Doamne, omului, cât poate duce.
Nu. Tu nu poți face asta cu noi!
Scutur capul parcă, încercând să alung gândurile negre, care
atârnă ca un ciorchine undeva în creier.
Cuvintele mamei:
“-Nu lăsa să-l opereze, tu, cochilă, că din el om nu să mai face!”
Vocea ei s-a cuibărit undeva în adânc, cine știe unde și cuvintele ies

de acolo mereu, hohotind, bolbocind ca o magmă încinsă, zvârlită ca lavă din bulboana nopții...

E târziu. Întuneric. Sunt încă trează. M-aș mișca să nu cumva să cad de pe dunga patului, dar mă tem că trezesc tot salonul cu scârțâitul jalnic al sârmei de sub mine, care mi s-a înfipt în coaste. Stau mai bine nemișcată pe marginea de metal a patului, rămasă acum fără saltea, fiindcă s-a adunat toată în copaia de sub el....bine c-a rămas măcar cearceaful și metalul nu-i chiar așa de rece. Cârligele de sârmă groasă îmi intră în coaste, și la cea mai mică mișcare, durerile intră în vibrație...într-un fel de...scherzando demn de toată lauda, în concertul de presopunctură de care am parte.

Spinii gândurilor se reped la mine și îmi chinuie mintea, ținând-o trează ca și stolurile de ciori negre de afară.

Îi privesc profilul, care în întunecimea nopții apare conturat pe lumina translucidă a geamului. Seamănă cu Garabet Ibrăileanu.

Degajă liniște. Doarme dus, se pare. Sau...se preface?

Aceeași distincție, aceeași linie delicată, coborând de la fruntea înaltă, boltită, nasul ușor acvilin, bărbătesc, gropița din bărbie....

Ei! Dar ce fac? Aș fi în stare să cred c-a scris *Adela*. Cu câtă plăcere a citit-o! Ce să fac, mă răsfăț pe când el doarme dusssss.

Câte gânduri negre îmi croncăne sub țeastă! Mai aud parcă, tăind noaptea felii, vocea plânsă a mamei.

Cum am intrat eu în capcana asta? Karma? O karmă colectivă? Cine suntem noi? Nu, operației! Da, operației! E bine? E rău? Procente-viață, procente-moarte...Operații reușite! Operația n-are șanse! Dacă are o șansă, are dreptul la ea. Eu cum am avut când nu mai era nicio speranță? Ce știu și ce nu știu? Uite, alții pleacă acasă. Noi nu. Mai sunt șanse? Da? Nu?

Sigur nu-i trece nimănu prin minte că suntem cobai sau c-aș vrea răul. Cine-s eu să spun da sau nu pentru altcineva decât pentru propria-mi persoană?

Cum să hotărâsc eu pentru viața altcuiva? Cine mi-ar da mie dreptul s-o fac? E-o hotărâre care-ar apăsa prea greu pe umerii mei.

Chiar dacă aş fi eu şi tot n-aş avea dreptul să hotărăsc. Nu mi-am dat eu viaţă, nu eu mi-o iau! Am primit-o în dar, o înapoiez îmbogăţită! Altfel, nu-i găsesc rostul. Tot ce pot să fac acum, e să-l ajut. Dar cum? Lunile trec pe tăcute. E mereu sub tratament. Cât vom mai sta? Am renunţat la catedră. Nu pot ţine lumea blocată. Am comunicat inspectorului . Totuşi..colegii mă ajută. Intră în locul meu la clasă. De ce atâta sacrificiu? Şi nimeni nu se gândeşte nici la timp, nici la bani, nici la oboseală, nici la avantaje.

Ştiu, ştiu suntem oameni, suntem profesori...la necaz ne ajutăm . Şi eu aş face la fel. Dar acum stau ca pe spini.

La liceu sunt doar de la începutul anului. Cât mă pot cunoaşte ei? Şi totuşi o fac...Îmi va fi dat vreodată să-ntorc ce-am primit? O simplă rugăciune pentru fiecare ar fi măcar o lacrimă-n cer, pentru fiecare suflet generos.

O, Doamne, fă să fie!

Şi...Dacă-aş încerca puterea gândului?

Dacă..."mecanica universului e gândire"...

Ce le spuneam elevilor? Iar am capul plin de citate!

Dau fuga prin *Sărmanul Dionis* mai dau şi o fugă prin Ioana Petrescu....şi mai trec şi pe la Blaga şi...gâfâi...aşezându-mă lângă „gândirea magica” așa...upanişadic...

Am timp berechet până dimineată! Abia-mi alung durerea din coaste şi-mi ţin şi gândurile ocupate, lăsându-mi inima să bată cum vrea, cum îi vine bine...că tot nu mai am medicamente.

De acum...cum te-ai stricat așa să te repari! N-am ce-ţi face inimă, inimă. Dar...ce-mi spuneam de puterea gândului.

Privirea insistentă a fetei din prima bancă, de lângă uşă, mi s-a întipărit în minte. Dă enervată din mână. Repet citatul pe care s-ar părea că vrea să-l noteze pe fişă:

-,...,prin repetarea formulelor magice bazate pe pitagoreica cifră 7 (şi cea a zilelor creaţiunii), gândirea îşi însuşeşte ritmurile şi

puterea gândirii demiurgice...”

Stai! Stai puțin! dar eu, eu ce vreau acum?...să intru-n „posesia cifrului sacru al lumilor”? să-mi crez prin magie un univers compensator sau chiar să dau o fugă într-o altă lume din care să-mi iau instrumentele necesare să operez...Ce?

Ce pot face eu doar cu cuvântul? Încerc poate să găsesc cumva...o formulă magică să pătrund în creierul lui, să-mi focalizez gândurile...gând în gând...Dac-aș avea harta creierului lui...desfășurată...cu punctele nevralgice...

Trebuie bombardate! Celulele alea canceroase trebuie bombardate! Trebuie distruse și de-afară și dinăuntru.

Da! Dar asta trebuie să vină și dinăuntru lui!

Ce citostatic- o focalizare dinăuntru și dinafară, simultan!

Oare n-avea dreptate domnul Fendt?

-Magda, am nevoie să știu eu singur unde să acționez. Aș distruge răul cu forța gândului meu! I-aș învăța și pe copii. E rău că n-am știut din timp.

Așa-mi spusese Magda într-o zi, pe coridorul spitalului...

Poate! Sabie cu două tășuri. Ar avea puterea să se concentreze pe unu, poate doi, trei centri...dar, cât timp? După aceea cedarea n-ar fi mai distrugătoare? Nu s-ar declanșa furia cu mai mare forță de devastare? Oare deznădejdea n-ar crea un fel de băltoacă din care nu s-ar mai auzi decât vocea stinsă a durerii:

-Unde mi-e voința, unde mi-e puterea, curajul? E ceva ca un aspirator...

-Ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu-Iubire. Numai cu rațiunea nu faci nimic. Doar i-am spus zilele trecute...

-Nu e Dumnezeu! Nu e nimic! L-am pierdut dac-a fost cu mine.

-Dar iubirea unde ți-e? Ajută-mă! Eu nu vreau să-L pierd. Hai să spunem o rugăciune. Tatăl nostru...

-Îngerelul.

Îmi lăsasem capul pe perna alături, și stăteam ca doi copii de grădiniță, șoptind încet „Înger, îngerelul meu...tu fă-mă mare...tu fă-mă bine...”

El puflăie liniștit în somn. Eu spun continuu ... „Ave Maria”...
Care-ar fi formula magică pentru...gândul-laser de care am nevoie?

N-ar fi mai potrivită crearea unui câmp psihotron? Un...Egrogor!

Dar nu sunt într-o biserică, ci într-un salon de spital!

În ce lumi mă plimbă năstrușnica mea fantezie?

Bombardată cu gândul meu, celula canceroasă s-ar autodistruge prin efectul static la care o oblig...s-ar resoarbe..ar fi o explozie a gândului rău...doar cui cu cui se scoate.

Încerc să mă concentrez ca-n telepatie, de jos de la ceafă, de la baza creierului mic...Un curent ajunge să-mi vâjâie-n urechi. În auz pare ceva...ca vântul în furtună și-mi face presiune pe timpane, din interior spre exterior, în drum spre lobii superiori, iese ca un fascicol, un fuior de energie spre fontanelă...

Acum știu că mă pot concentra atât încât nu mai sunt decât o voință-fascicol, asemenea unui fulger, o lumină albă, rece, puternică, tăioasă, din creierul meu într-a lui...al lui...al lui...al lui, jeturi, jeturi de lumină, în creierul lui se absorb și pier în adânc.

Mi-așez capul pe somnul lui, pe pernă, încet mi se-nfiripă rugăciunea „Născătoare de Dumnezeu”, tiptil, gândul meu se strecoară în căușul de alături, să umple de viață, de visuri, golurile...

Mă plimb pe cărări cenușii, printre visuri neîmplinite, printre dezamăgiri și scânteieri de bucurie. Mii de celule moarte de desprind de pe fibrele tumorii, se descuamează. Nervurile se usucă...O furtună de celule uscate se iscă și trebuie să se elimine imediat...să nu cadă cumva pe locurile sfinte, niciun gând întunecat să nu umbrească...să nu...să nu...NU!

-Doamne, unde-am fost? Ce sunt eu? Ce mă cred EU? Mă cred TU? TU-EUL? Doamne, iartă-mă pentru complexul lui Dionis! Confund CREATORUL cu...creatura!

Am avut trufia să cred că-l pot vindeca de moarte doar cu forța gândului meu! Dar cine sunt eu ca s-o pot face? Nu mai am nici măcar puterea rugăciunii de când eram copilă. Mi-am pierdut

curăția și-apoi credința. Atunci CREDEAM!

Am trecut prin negări, prin îndoieli, gândul meu s-a încărcat de zgură...

Îmi furișez privirea să-i mângâi profilul abia conturat de lumina slabă de afară. În salon toți dorm. Eu nu pot să dorm. Am prea puțin timp și vreau să-mi umplu ochii de imaginea lui pentru toata viața asta și...cealaltă!

-Cveau! Cveau!

Un țipăt sfâșie liniștea nopții și-un hohot de plâns înăbușit se aude undeva într-un salon...

Eu nu plâng. Îmi șterg doar ochii umeziți să nu se-adune lacrimi ce-ar putea picura și l-ar putea trezi.

Dar ele se-ntorc în mine, se-ncheagă, primesc consistență și-mi cad ca două pietre grele în adâncul inimii.

Sunt și îngrijorată și bucuroasă în același timp!

-Vine Rodica la București să vă ajute în momentul operației, mi-a spus nana Ană să vă spun ca să fiți liniștită că aveți ajutor de nădejde. Vrea să vină ea prima. Va sta la mine, în apartamentul din Drumul Taberei, îmi dă vestea doamna Mărginean, care aflase în felul ăsta de faptul că suntem internați la spital, în București.

E o femeie plinuță, comunicativă, cu ochii jucăuși, vioi, cu obrazul rotund, plin de lumină.

Soțul ei, plecat de mult din Ohaba, ardelean așezat și cuminte se stabilise în București cu familia și-și făcea meseria de zugrav văzându-și de copii, de soție și amintindu-și de oamenii din satul de baștină.

Le oferea ospitalitate când viața îi rătăcea cumva prin capitală.

-Pentru ea-i prea mare încercarea asta, abia a născut, spun îngândurată.

-Ea s-a oferit. Zice că vă cunoaște mai bine și vă poate ajuta.

-Da, a stat la noi în timpul liceului. Am fost ceva mai severă atunci. Trebuia. Luasem în serios cuvintele socrilor: „Acum el ți-i tată, ea ți-i mamă, de ei s-ascuți ca să-ți fie ghine! Era adolescență.

Mă simțeam responsabilă de tot ce făcea, cum se-mbrăca, cum se purta, de note, de absențe...Nu credeam c-a uitat.

Văd că s-au schimbat rolurile. De Crăciun am fost la ei, la Alba. Delia era mică, abia venise pe lume, a tăcut doar atât cât să ne ducem amândouă la colindat, la spital, că doar el era fratele mamei. Noi țineam obiceiul. Ei! Apoi știu că ne-a colindat toată noaptea, cascada Urlătoarele!

-Ne bucurăm că mai sunt și tineri recunoscători în ziua de azi. Și noi avem noroc de copii buni. Fata-i studentă și încă n-am avut niciodată probleme cu ea. Băiatu-i mai mic. Încă-i ascultător. Depinde și cum ți-i crești! Noi nu i-am scăpat din mână. Am fost pe-o vorbă amândoi.

Povestim amândouă de parcă ne cunoaștem de când e lumea și pământul. Cu un firesc și o naturalețe copleșitoare, femeia desface coșul pe care îl adusese acoperit c-o păstură de in, foarte albă și scoate supă de găină și friptura și pâinea(oare cine renunțase la porție?) Acum vă las să mâncați, și pofta bună! Mai viu pe-aici până vine nană Ană.

Dă să plece dar se-ntoarce la rezezeală:

-Am uitat, vă las numărul nostru de telefon și adresa. Poate-aveți nevoie de ceva. Ne sunați și facem cumva să venim oricare până-aici.

E atât de tonică încât orice brumă de îngrijorare dispare și mie nu mi se mai pare lumea străină, rece. Poate înstrăinarea, răceala, nu era decât în mine! Doar și doamna Călinescu era săritoare și tandră. Dar eu îmi făceam atâtea probleme să nu cumva să deranjez. Poate și atâtea scrupule mă făceau să par distantă, arogantă, și lumea să fie mai reținută față de mine.

De ce nu puteam să iau lucrurile simplu așa cum mi se ofereau?

Și ce dacă mai spun și eu o platitudine!? Cred că fiecare o spune la un moment dat în viață. Fiecare o trăiește, ca și mine, și eu ca și alții.

O clipă cât o veșnicie!

A căzut, pleosc! Acolo, pe coridorul spitalului, a adormit, s-a n-tins și ce să fac? A trebuit să trec peste ea, că s-a luuuungit și n-am avut cum s-o ocolesc. Și nici acuma n-am!

Doctorul Eleon iese în sfârșit din sala de operație. Sunt ore bune de când lumea așteaptă să iese. Mă tem să-l mai stresez și eu cu problemele mele. Dar uite că vine lângă mine! De nu mi-ar auzi inima! Am impresia că toată lumea trebuie să-și ducă mâna la urechi să nu audă.

Inima mea bate atât de tare, încât țipătul ei de disperare n-are cum să nu deranjeze. Îmi ia mâna. De nu mi-ar simți pulsul! După cum bate, ar cam fi peste 200. Dar m-am obișnuit cu tahicardia. Pe mine n-ă mai sperie. Mi-e doar jenă.

-Ce-a hotărât familia, doamnă? Am înțeles că surorile-i trăiesc. Nu? Parcă și mama. O spune repede, vioi.

-Da. Mama la început n-a fost pentru operație. Nici surorile. După ce-au văzut situația, sunt de acord...Dacă nu-i altă ieșire...o șansă...Dumnezeu cu noi și cu domnul doctor Eleon! Dar ce-ați face dacă ar fi fiul dumneavoastră?

Îmi lasă mâna fulgerător. Se cutremură. E un fel de refuz al gândului atât de brusc și de categoric! L-a uluit îndrăzneala mea.

Își trece încet palmele peste ochii obosiți, șoptind încet...încet...ca-ntr-o rugăciune, ca-ntr-o respirație a cerului:

-Doamne-ajută! Spune repede, întorcându-se pe călcâi și intră-n cabinet.

Lumea se-ntoarce curioasă și poate puțin contrariată spre mine. Ce i-oi fi spus? Doar și alții-l așteptau de câteva ore! Și-acum....? Rămân și eu mută de uimire și privesc la fel, întrebătoare. Poate cred că l-am plătit, îmi zic. Văd că-i privesc fără jenă în ochi și parcă se rușinează să-mi reproșeze ceva. Atitudine ostilă se schimbă imediat în reversul ei, când mă văd plecând târându-mi pașii pe holul luuuung...luuuung până la scări...

M-apasă greu întrebările: Ce-am făcut? Am semnat un pact? Am semnat eu? O condamnare la Viață? Sau...la Moarte? Cu ce eram de acord? O viață de legumă?

Îmi fulgeră prin gânduri: eutanasia! Doamne-păzește! Dar eu n-am niciun drept! Unde rămâne ideea: măcar o șansă! Pe asta n-am dreptul să o iau.

Mă scutur de gânduri, de controverse, de îndoieli:

Lidia: medicii din Timișoara spun că operația n-are șanse.

Medicii de aici: șansele sunt mici, dar cine știe, poate vom reuși să-l salvăm...depinde cu ce ne confruntăm la deschider. Am avut și surprize plăcute. Eu nu pot să-mi închipui că și unu la sută dacă ar fi, n-ar fi șansa la care are dreptul.

-Felicia-i bine. S-a trezit din anestezie. Vorbește cu Viorel. E coerentă. A-ntrebat de fete, de tine, îi spun în șoaptă.

-De mine? Uimitor! Îmi dă speranțe!

-Da, și-a amintit că urmezi la operație. Și informaticianul de la Târgoviște e operat și e bine. Îl știi.

-La contravizită, îl întreb pe doctor de operație. Am obosit să tot așteptăm aici, în spital, să tot întreb de unul și de altul, îmi spune, parcă, epuizat.

Mă bucur că nu mă-ntreabă nimic de profesorul de filosofie din Moldova.

Îl privesc direct în ochi. Nu pot citi nimic. E inexpresiv. Cred că se stăpânește atât de bine, că nu trădează nici teamă, nici îngrijorare, nici măcar o fărâmbă de milă pentru zbuciumul pe care nu-l pot ascunde. Nu-mi pot alunga din minte scena din vara...

Plimbarea pe podul Moșnei...oboseala...ne oprim. Privim apantunecată ce-și face treaba după cum îi e rânduit, spală pietrele cărora le e tot atâta și de noi și de apă...

-Îmi mișc tot mai greu și mâna și piciorul, așa cum...cum era colega ta din liceu, care-a murit zilele trecute.

-Aaa! Ea a făcut infarct când a auzit că trebuie s-o opereze pe creier. Tu n-ai treabă cu așa ceva. Și chiar dacă-ar trebui, tu ești bărbat!

N-ai fost niciodată fricos. Eu cum am trecut peste prag? Și sunt aici.

Se prăbușesc peste noi munți de tăcere.
Se-ntoarce cu spatele la mine, fură cu privirea trecătorii, mângâie dealurile domoale, se lungește privirea pe șosea până departe, adună cerul în priviri și leeee...spală pe toate, dându-le pe...apa sâmbetei...
Cum e când timpul trece și tace?
De ce spun oamenii asta? Cine-o ști s-o spună!

Se deschide ușa salonului. Un infirmier, cu aparatul de ras, sendreaptă spre noi zâmbind:
-Păcat de-atâta aur să risipim astăzi pe jos, zice el și-mi arată și lopățica. Îl tundem bec! Spune în timp ce-și pune tacticos instrumentele pe pat...E-nainte de vizită.

Mă uit pe geam. Să nu-mi vadă ochii? Să nu-i văd eu pe-ai lui? Poate...
Pe jos se risipește părul blond, mătăsos, ondulat...nu vreau să văd și totuși...fur cu un ochi...fur cu urechea glume:
Aa! Tăiați moțul!? Unde-s nașii? Ce șuvițe! Numai bune de-un Ev Mediu!
De pus la medalion! Aveți grijă, domnuu'...sunt bune și de-un A.D.N!
-Nu cumvaa...Și doamna nu știe?
Ei! M-aș simți și eu mai...bărbat! Ce-i aia, să nu calci deloc pe de lături? Nu-i așa, nea' Mielu?

-Uite-o! A venit Rrrr!
-Rrrr! Îi zvâcnește-n ochi bucuria revederii surorii mai mici. O răsfățăm cu ipocristicul cu care-o alintam în momentele noastre de joacă, pe când era la noi, în liceu fiind.
Se privesc prin geamul coridorului.
Ea stă afară pe bancă. Pare liniștită. Are-n privire un soi de duiosie

maternă, pe care încă nu i-o sesizasem. Ce mai! E mămică încă o data!

Și încă prea proaspătă! Că mă și tem pentru ea!

El, în fața geamului, privind-o, îi face doar cu mâna.

-Să-i spun să vină înăuntru?

-Nu, ne vedem prin geam! Ce? Să mă vadă tuns Kojak?!

E-n pijama, cu halatul așezat doar pe umeri, de mine, la repezeală când ne-a chemat asistenta șefă, să mergem la sala de operații.

E-n picioare, susținut de mine, ușor, de braț.

Se uită luuung, pe geam, apoi mă privește intens de tot o clipă și se-ntoarce brusc! Pornește.

-Stai! Unde fugi așa? Te temi că nu scapi de mine?! Nu mă pupi, așa, un pic...până ieși de acolo...

Îi zic și eu, ca să nu mă aflu în treabă, așa, ca să zic ceva de teamă să nu-mi audă bubuitul inimii.

Am o senzație ciudată, de moment UNIC !

uNu

Hău NUMEN hău

Prăpastia ce mi se deschide-n jur își întinde spre mine tentaculele să-mi soarbă bruma de rațiune...

Râde. Se-ntoarce. M-atinge fulguind pe față și dispare, după ușa albă, înaltă, înaltă, până-n cer!

Mi-e ciudat până și sunetul înfundat al clanței ce se-nchide în urmă...

CLAC! CLAAAC! De ce sună așa de alb? Cât de lichid e sunetul ăsta!

Alunecă-n mine ca o apă, inodooor, insipiiiiid, incolooooor...Ba, nu!

Alb, Roșu? ALB! E totul alb! Până și irișii ochilor mi s-au albit, așa, ca ochii statuilor de ghips. Întorși înăuntru meu ochii mei decum or să vadă o altă lume, o altă față a lumii, pe care n-am știut-o, pe care n-am învățat s-o cunosc.

Așteptăm...așteptăm amândouă.

-Lasă, mă liniștește Rodica. Și mie mi-ar fi fost greu să-l strâng în

brațe fără să plâng. Mi-e greu acum să mă stăpânesc. Sunt cam slăbită acum după naștere, dar am vrut să vin eu prima, că te cunosc mai bine și te pot ajuta. Sunt mai de folos, acum ai nevoie de mai mult ajutor.

Îmi prinde mâna cu căldură, încurajându-mă.

Ușa anticamerei se deschide și asistenta ne propune să vedem la televizor desfășurarea operației. Refuzăm amândouă.

Ecranul televizorului rămâne acolo, întunecat, rece, amorf. N-ar trebui decât un gest și ochiul m-ar privi dincolo întrebător:

-Ce-ai vrea să știi? Ce-am gândit? Cum te-am trăit în mine clipă de clipă, c-ai fost prezentă în mine mereu, sau nu, poate o...absență totală, poate doar o joacă chinuitoare a destinului...cu „flori de vis și scame de lumină”... erai și nu erai tu... Oare-am vrut să-ți spun....Ți-amintești, știi, nu sunt decât un simplu călător, dar încerc primul meu zbor spre beția ochilor căprui”...

Dar eram eu? Erai și nu erai! Doar mi-ai spus că știu să visez, că pot să-mi închipui că cerul și-a aprins stelele de la...bucla-ți blondă...Ți-amintești...petecul de hârtie...am vrut să nu te mai chinui când erai confuză...visătoare...Lasă-l, domnul Man și-a spus așa...că toți înșelăm, că toți ne-nșelăm după un timp, că cel mai mare dușman e cel de lângă tine...și tu mă apărai cu prea multă înverșunare

Nu! Între noi nu putea încape decât adevărul! Chiar și când e coroziv.

Ești tu, aici, în glanda pineală? Mai știi ce zicea Descartes de glanda sufletului? Ai tu dreptul să-mi fii acolo? Acolo-s gândurile mele!

Circumvoluțiunile-astea adânci, întortocheate, mulțimea de circumvoluțiuni sunt căile mele! Mă rătăceam EU în momentele mele de revenire cu TINE, sau cu ABSENȚA ta, când te gândeam ca soarbere într-un DINCOLO acolo unde EU nu mai aveam dreptul...mi-erai atât de absentă, încât, negându-te mereu, deveneai o prezență obsedantă. Uite-acolo! Gândul care alunecă. Oprește-l! Trebuie să-l ștergi! Să nu-l duc cu mine! cât e ceasul?

Unșpe fără douăzeci! Iartă-mă! E timpul alb!

Ți-am spus cu năduf: Mi-ai îndepărtat toți prietenii! Mai știi?

Știam că era ziua ta, am întârziat la un pahar, am vrut să le arăt că nu-s sub papuc! Te-am supărat pentru că nu aveam voie, după comoția cerebrală. N-ai spus nimic. nu mi-ai reproșat nimic. Credeam că nu-ți pasă. Au rămas ascunse printre dendrite cuvintele tale: Dacă ăștia-ți sunt prieteni, atunci ar trebui să mă feliciți c-am putut face ceva, pentru noi! Te-am înăbușit acolo, în adânc, sub cenușa asta care s-a întors în mine. NU! NU! Acum e Ea! Doctore! N-o scoate! Aici e EA!

Încă mai arde! N-o vezi, domnule doctor!?! Vestală...la focul sacru!

!-Oare cât mai durează? Mă trezește Rodica, aducându-mă la realitate.

De câte ore? Dar mai contează?

Costumul vișiniu o prinde atât de bine! Formele-i sunt pline. Parcă o văd acum prima dată. Îmi pare o statuie antică. Mă tem pentru ea:

-Pierzi laptele Rrrrrr. de emoții.

-Nu mai am demult! Nu-ți face griji, primesc „Milupa”. Delia-i în grija lu' mica. Nu te mai chinui și pentru mine! O săptămână stau eu cu tine, apoi vine ea în locul meu, sau Nuța, ori Lola. Nu te lăsăm singură, Doamne de ce-o fi durând atâta? De câte ore?

-Eu...m-am pierdut...din Timp! Uite-l! Mă caută Timpul dar eu m-am ascuns aici, în prezentul ăsta-boschet-Plouă peste mine cu frunze uscate din Arborele Vieții.

-Te simți bine? Mă-ntreabă, privindu-mă îngrijorată.

-N-aveam dreptul să-i pătrund nici cu privirea, nici cu gândul în intimitatea sufletului. Creierul lui era prea bine mobilat! Era prea multă curățenie.

Se deschide o ușă. Cred că visez. O fantomă în halat alb...o fantomă cu eprubetă?...

Îmi închipui că aud, că văd, că pașii se strecoară pe coridoarele proaspăt spălate pe care alunec ușor, ușor să nu cadă...să nu cad!

De ce să cad? Ce mi-aș dori! Să nu mai știu de mine. Să nu mai știu de nimic! Măcar câteva clipe. Prea trăim intens orice moment, orice privire, orice gest al oricui. Numai așa m-ar fi crezut și pe mine cineva că chiar nu mai pot!

Nu-mi funcționau sistemele de autoconservare! Sau...prea funcționau din prea multă autoeducare?

Trăiesc într-o ardere totală orice dramă și-a mea și-a oricui, cu luciditate, cu bisturiu despicând firul în 4 în 44 în 4ⁿ...

Mintea a l b ă!

Se rupe firul!

Ceva cenușiu? Sau alb? Sau...Ce era în eprubetă?

Frânturi de gânduri...Imagini...Ceru-nstelat...Noaptea...Pădurea foșnind...dealul...luminile...becurile înșiruite până-n depărtări...izvorul...șoaptele...Dacă nu plecăm deodată? Eu am venit întâi, eu plec primul...Daaa! Nu știi? Venim pe rând, plecăm pe sărite!

Stai liniștită! Mă-ntorc cu Dumnezeu...Să nu te sperii...Să mă recunoști! Sunt EU-IDEEA! Vin să-ți spun cum e.Știi că ți-am promis.

-Vreți să vedeți proba? Tumora...Aici e laboratorul ușa aceea....

-Lăsați, lăsați că merg eu...Halatul alb, ușa, aura...doar aura...dispare dincolo

Nu mai văd decât privirea albastră a asistentei și dunga înlăcrimată albastră a ochilor...mila, Izvorul nesecat al milei?

Nu mai merit decât mila?-!

Dar respectul pe care-l impune demnitatea? Ce să mai privesc cu demnitate? D e s c o m p u n e r e a! Molozul Templului!

Implozia. Ce mai rămâne după o implozie bine lucrată? Poate numai un vuiet de plumb, vocala închisă rostogolită-ntr-o imensă pălnie căpтуșită cu consoane nazale surde și pulbere de vibrante...

Până unde e înăuntrul meu?

Îmi pare strigător la cer!

Dar cine? Ce?! Înăuntrul meu mai poate striga?

Oare tăcerile-n adâncuri nu strigă? Întoarse-n ele vocalele se pierd în ocluzii, ca-n aven, într-o dentală surdă...

Undeva, în mine e o Groapă a Marianelor...

Mă cheamă cântec de sireună...

-Știi cum ești tu?

-Cum?

-Când cânti ești ca un cocoș de munte.

-Doineam mie-mi...nu știam c-ai venit de la uzină.

-Știai că atunci când cântă cocoșul de munte poate fi vânat cu mai multă ușurință?

-Nu. Dar eu nu pot fi cocoș.

-Când cânti, poți fi ce vrei. Uiți de tine.

-Și totuși...n-am ars mâncarea. Asta-i friptură cu cântec!

-Stăteam în hol și mă uitam la tine cum bucătărești.

Sunt...toate trei...nici nu știu dacă-s acum, aici, sau numai în mintea mea...și Maria și Ana și Lidia...

Mi-au rămas vorbele...piloni. Am de ce să mă sprijin.

Au venit din Timișoara.

-Lasă, te ajutăm noi. Știm.

-Acum carnea-i aici valută forte, aici, ca peste tot. Cum ați găsit?

Pe-aici magazinele-s pustii...La noi, măcelăriile au numai cârligele atârinate și cozile...Bate vântul peste tot.

-Am cumpărat la suprapreț direct de la restaurant.

-Dar... ați dat aproape tot salariul.

-Lasă, uite-aici, ai nevoie de bani.

-Mai am pe cec.

-Ia-i pe aștia. Scoți mai târziu. Mi-i dai tu când poți...Nu-i grabă.

Lidia îmi vorbește cu tot albastrul irișilor înlăcrimați.

Nu știu dacă timpul trece prin noi sau noi trecem prin timp. Mă simt

îmbibată.

Cred că dacă m-aș privi acum, nu m-aș mai recunoaște. Îmi pare că aș arăta ca o ploscă plină până la refuz c-o apă clocotită gata să se reverse. Simt că-mi arde podeaua sub tălpi și mă stăpânesc cu greu să nu mă mișc, să par liniștită. Câte ore să fi trecut? Să fi încărunțit? Nu cred. Pe mine nu se vede nimic. Cu atât mai bine! Ce ciudat! Ceasul de la mână s-a oprit la unsprezece fără douăzeci. Îi spun Rodicăi:

-Să știi că ceva s-a petrecut înăuntru la ora asta. Am avut o senzație ciudată că el a ieșit să ne vadă. Am simțit un fel straniu de mângâiere. Uite și ceasul de la mână.

-Oo! E trecut demult.

Brusc, se deschide o ușă, și...încă o ușă! O targă...se rotește...o mână atârnă...tuburi. Perfuzii. Transfuzia în cealaltă mână... E prea multă liniște! El e prea liniștit! Și...ce-i cu butonul ăsta negru în gură? De ce nu se-agită? Ar trebui să sară! Să protesteze! Să dea din mâini! Toți erau agitați. Tu de ce nu? Băiete, ești prea cuminte!

Dar ce zic? Tu ai fost întotdeauna cuminte. Răbdător. Prea răbdător! Poate că așa te manifesti tu și acum. De ce nu-s mulțumiți medicii de cumințenia ta? Așa ești tu, controlat, stăpânit, chiar și acum.

Asta mă doare. Medicii-și feresc ochii. Or fi înlăcrimați? Ei!! Medicul Blându mă privește insistent apoi dispare cu targă cu tot. Încerc și eu să intru în camera de terapie intensivă. Simt că trebuie. Mă-mpinge ceva de la spate.

-Nu, doamnă, rămâneți afară! Mai trebuie să-i facem...Mai avem puțină treabă.

-Aș fi vrut să-i dau din energia mea. Să reziste. Ați văzut? Comunicăm și prin zid. Bine. Rămân, mă rog.

Am să-i transmit asta oricum și de la ușă. Mă reazăm de ușor. Simt că sunt privită, nu știu cum, mai altfel. Poate pentru că insist, poate că-mi văd și medicii puterea? Ori vor fi îngrijorați de starea mea? Da' de unde! Nu m-am lamentat. Nu m-am prăbușit. N-am

spus nimănuî nimic. Ori...”la beaute mitrale” să mă fi trădat?

-Aveți nevoie de energia asta, doamnă, aud o voce de femeie care mă mângâie.

E lângă mine doctorița Brădoi de la Reanimare, care îmi spune încet:

-Știu. Am trăit aceeași experiență.

Să fi pierdut și ea pe cineva drag, să fi avut aceeași forță pe care să fi dorit din suflet s-o dăruiească cuiva, spre a se simți împlinită?

Da. Cred că avea ceva de împărtășit.

Înaltă, bine făcută, brunetă, cu părul adunat într-un coc bogat la ceafă.

Ochii arzând întunecat, mă-nvăluiau c-o tristețe abia stăpânită, mocnită. Halatul alb îi pune în lumină tenul înviorat de-o energie interioară mereu strunită. Îmi trec fulgerător prin minte doctorii de la Reanimare. G.D, Nagy, Litarczek. Aceeași energie, izvorâtă din dorința de dăruire, dintr-o iubire pe care numai Dumnezeu le-a dat-o.

Stau rezemată de ușa cabinetului de la terapie intensivă și aștept să-mi pot relua veghea la căpătâiul lui. Privirea doctoriței Brădoi o simt încă așa...ca un fascicol de energie care mă susține. Ca o învăluire blândă a inimii. Simt că nu sunt singură, că mă ocrotește. Iisus scânteiează o clipă pe cruciulița discretă de aur atârnată pe lăncișorul de la gât și dispare împreună cu doamna doctor după ușa înaltă, albă, a salonului. Am certitudinea că va face tot ce-i va sta-n putere ca totul să meargă spre bine, atât cât depinde de ea, că minuni face numai Dumnezeu, și la drept vorbind...de unde nu-i, nici Dumnezeu nu ia. Așa mai zicem noi, ardelenii, când zilele ni-s numărate. Și mie mi-e de ajuns că mi-o știu aproape. Știu că suntem amândoi pe mâinile celor mai buni medici și știu că eu trebuie să fiu din nou cea mai tare. Să nu mă pierd, să dau viață din viața mea. E geamănul meu: yin-yang. Comunicarea vine de dincolo de noi. Poate chakra cardiacă la mine să fie mai mult antrenată în percepția „energiilor-gând”.

Poate de la origini, sufletele noastre vibrează la...unison. Am venit pe lume în același an, am intrat în ea poate pe-aceeași undă, pe aceeași supperstring și-am adormit în leagăn pe-aceeași muzică, în plină dramă a celui de-al doilea război într-o *Simfonie a destinului* amplificată mondial.

Mă las furată de speranțe noi și uit de mine, uit unde sunt, uit de cei din jur. Știu doar că mă concentrez în rugăciune încât simt în creștetul capului o forță de parcă-mi ia foc părul. Trebuie să-i transmit toată forța mea vitală. Trebuie să se trezească! Trebuie să reziste!

Sunt atât de concentrată încât mi se pare că, dacă cineva ar pune mâna pe mine, ar avea impresia tactilă de stană de piatră.

Cred că chakra coronară e-atât de activă, încât sunt toată un val-vârtej!

Cât simte și cât nu doctorul Blându din cât transmit eu de-afară, nu știu, dar văd că deschide ușa și mă cheamă.

Îmi pare că-n salon năvălește de undeva o muzică în tonalitatea gravă a *Simfoniei a VI-a* lui Ceaikovski. Mă simt ca un vas din care se revarsă toate apele sufletului dezlănțuit. O baterie se-ncarcă, se descarcă, se-ncarcă...Îmi ard ochii, îmi arde pielea capului, o gheară putrenică îmi strânge în pumn inima, să o stoarcă de tot, până ce, sub pleoapele închise încep să se plimbe, de la stânga spre dreapta lent, unduios, globulare forme de lumină galben strălucitor, cu trenă de lumină albă, caldă...OZN-urile mele alunecă ușor în învăluirea viorilor. Dacă deschide ochii, dacă-i deschide, dacă...dacă...

Eu deschid ochii și valuri de alb fac poante într-un straniu balet al cearceafurilor, pansamentelor, al luminii razelor de soare ce se joacă pe geam.

-Ce-i, e ceva neregulă? Aud o voce bărbătească adresându-mi-se Culmea! Să nu-mi cunosc fratele! Și tocmai acum, când relațiile noastre erau atât de calde! Ceva mă făcea, privindu-mi pe cei doi cumnați, să-mi amintesc de cartea lui I.Stone *Bucuria vieții*.

De când cu necazul, neliniștea a iradiat și-l văd și pe el îngrijorat, implicat, încercând să fie tonic, încurajându-ne mereu, ajutându-ne să ajungem aici.

Nu știi ce să zic. Îmi revin și-l privesc mirată că-l văd acolo când eu îl credeam acasă, lângă familie.

-Mă-ngrijorează faptul că nu se agită, spun. Pe câți i-am văzut ieșind din operație și trezindu-se, i-am văzut agitați, parcă vrând să sară de pe targă. El privește blând, prea blând, apoi închide ochii și eu nici nu știu de mă recunoaște sau nu.

-Fii liniștită tu! Știi că-i o fire blândă! Cum să fie acum altfel?

-Nici nu te-am întrebat când ai venit, cum? Ai mâncat ceva? Ce fac cei de-acasă?

-Am venit într-o delegație. Trebuie să plec în Bulgaria. Am plecat azi-noapte de acasă. Alexandra începe să vorbească. Ne cam trebuie un traducător. Încearcă Vlad să treacă pe postul de translator, dar la studiile înalte de grădiniță cu care se laudă, se cam lasă cu plânsete și cu scânteii. Noroc cu mamă-sa. Da, uite-l pe domnul doctor Eleon! Vă las acum, vreau să vorbesc cu medicii și-apoi plec la Minister.

Își șterge ușor obrazul, așa pe nevăzute. Eu am sentimentul că nu voi ști niciodată mai multe despre boala asta parșivă. Cum? De ce? ce s-a putut întâmpla într-un corp atât de sănătos ca al lui, să se formeze o tumoră într-un loc atât de adânc, de sensibil, de ascuns? Vital!

Doctorița Brădoi mă privește și mă invită discret, după plecarea lui:

-Am înțeles că vreți să stați și să-i supravegheați perfuziile, că ne ajutați implicându-vă, că încercați să vă inițiați în tainele terapiei...dar uite, vă las cu asistenta mea. O aveți alături. Dacă vreți să o ajutați nu am nimic împotrivă. Vă va explica tot ce vreți să știți. Și pe mine mă puteți solicita oricând. Dar trebuie să aveți puțină grijă și de dumneavoastră. E alături un pat liber. Acum așezați-vă. Mă îngrijorează acest facies mitral. Văd că zâmbiți. E-n regulă. Acum vă las. Să nu vă faceți probleme! Nu va vorbi,

dar văd că vă înțelegeți dincolo de cuvinte.

Îmi spune totul cu o naturalețe debordantă. Parcă ne-am cunoaște de-o veșnicie. Rămân uluită. Halatul alb îmi impunea cumva un respect aproape de teamă. Lumea medicilor îmi era atât de departe, de inaccesibilă, pentru mine aproape de sacralitate.

Mă lasă dusă pe gânduri...ce fel de om e doctorița asta? E oare om? Ce har i-a dat Dumnezeu să-mi simtă toate trăirile? De unde atâta putere de înțelegere?

„Și dacă singur rana nu-ți legai cu mâna ta n-ai unge răni străine” îmi spune Radu Gyr.

Să fi intuit ceva din relațiile noastre anterioare, ceva din felul meu de-a comunica cu celălalt, ceva din acel „transcens”, acel „mai mult”, inepuizabil cum zice părintele Galeriu.

Îmi pare că știe deja ce-am simțit eu așteptând împreună cu Rodica, în timpul operației, atunci, la unsprezece fără douăzeci. Mă simt oarecum dezvelită, goală, sub ochiul microscop al doctoriței.

Eram într-o stare de tensiune, într-o concentrare, mereu mărită, încât ceva se petrecea în chipul cel mai ciudat în mine. Simțeam că mi se solidifică până și sângele-n vene!

Adunată toată înăuntrul meu, simțeam cum mă pietrific, că-mi iau forța de undeva din jur, din cer, din pământ, din aer, din soare, din nori, din frunze, din iarbă, simțeam că totul se concentrează în sine-mi, că m-adunam într-un neutrino, că trec dincolo de mine, că spuneam, și-mi spunea, că eram învăluită, într-o zi de primăvară a lui '88, în mai, învăluită zic, în ceva mătășos, în ceva pentru care cuvintele erau neputincioase.

Logosul nu-și găsea întrupare-n sunete, nu-ncăpea în părți de vorbire, în propoziții, în fraze...

Venea de-acolo de unde venea, și totul devenea deodată un context-Dumnezeu, un „mediu divin” în care mi se vorbea altfel, mângâindu-mă.

El era acum „Acolo” de unde-și lua rămas bun, simțind că sărutul repede și jenat de la ușa salonului n-a fost de ajuns ca să-mi mângâie

singurătatea...

Ce păcat că pentru momentele astea nu sunt cuvinte! Ar fi o degajare, ori poate că chiar așa trebuie! Să rămână undeva în memorie, într-o desăvârșită intimitate la care ai dreptul, pentru că-i împărăția Ta!

Cât de fericit ar trebui să fie fiecare din noi, înțelegând că indiferent în ce stare te afli, la un moment dat, având cu tine comoara unor momente unicat, nimic nu te poate înjosi! Și mai ales nimeni! Ești tu! Un tu unde nimeni nu are acces, decât dacă-i permiți. Oricât de mărunță m-aș fi simțit atunci într-o lume de care depindeam, simțeam ca și acum, că sunt stăpână peste o împărăție.

Brusc! O cădere de tensiune, ca o ușă deschisă spre altceva, un gol...un fel de gol...de mulțime vidă.

Milioane de fire, ca de funigei, se concentrau la celălalt capăt al firului, acolo unde, receptorul, eram sigură că aștepta, că mă-nțelegea, că se-mplinea, după principiul vaselor comunicante!

Eram plini până la refuz de tăceri pline de sens! Pline de sfințenie! Atâtea nopți de rugăciune, de introspecții, de abstracții, de comunicări discrete în afara cuvintelor, luni de zile conectați la un fel de comunicare riscând să devină doar una de tip virtual. Eram și nu mai puteam fi noi...

Acum el era DINCOLO! Era chemat! Și nu-nțeleg de ce El și nu eu! Eram mai fragilă. Trăisem tot ce mi-a fost dat să trăiesc. După operație m-am simțit mutilată, anihilată ca...MINE!

Ce idee! Dacă s-ar face un transplant de creier? Al meu ar fi de ajuns unui trup viguros, o inimă puternică doritoare de jertfă. La 46 de ani viața i-ar fi fost înainte, toată, cu amintirile mele, cu tot...cu rugăciunile mele cu tot, cu rațiunea lui, cu emoțiile mele, cu Dumnezeu-Agape revărsat în noi...în creier?...în inimă?...în fiecare celulă. Poate abia acum ne-am fi putut cunoaște cu adevărat.

Cum ar fi spus părintele Galeriu? „că drumul spre Dumnezeu trece prin dumnezeiescul din noi...”

Cât îmi lipseau acum părintele Bernard-Stef, sau...de ce nu? - eram în București! Părintele Galeriu!

Da, dar aici e spital, aici e pustiu...aici bisericile sunt goale, întunecate...nu văd un preot, sau nu cunosc!

Întâmplarea de la Paști mă cutremură. Atâta pustietate! Să fi fost slujbă la miezul nopții? Ceaușescu nu suporta cultul, ritualul divin?

Acasă ne strecuram chiar pe furiș, luam paștile, ne rugam, ne simțeam aproape de Dumnezeu, aici se murea fără spovadă, fără sfânta împărtașanie.

Poate nu cunosc eu rosturile și nici nu îndrăznesc să întreb pe nimeni.

Mă rog în tăcere, adânc înfundată în sufletul meu, dar imaginea mortului din biserică, pe catafalc, îmi persistă în amintire ca o piață rea. Aș vrea să vorbesc cu cineva, poate cu doamna Cucui, dar mă sfiesc. Stă împietrită lângă soțul ei, acum în comă, după o scurtă revenire. De-i vorbesc de preot, poate ca și mine se sperie și i se năruie orice speranță.

Eu stau, tresar și ascult orice mișcare, orice fâșâit, orice semn de viață. Îmi sunt simțurile atât de ascuțite încât am impresia că-i pot auzi și clipitul de când stau cu privirea ațintită asupra aparatelor.

E atât de adâncit în somn de parc-ar fi...Adam...la izvoarele somnului în Grădina Edenului- Hypnos- lăsat ca pază de Dumnezeu Tatăl până la modelarea Evei, îi mângâie cu palmele moi pleoapele închise.

„Dormi tu...și lasă-mă pe mine să fiu treaz” îmi fulguie prin minte Eminescu.

-Odihna-l reface, doamnă, nu vă faceți griji, nu vă pierdeți speranța și stergeți-vă lacrima. Cumnatul dumneavoastră mi-a vorbit. M-a rugat să-l văd azi, de dimineață, și iață c-am venit. Da, ne cunoaștem. Am fost plecat la Viena. Sunt doctorul Mateiescu. Am venit abia aseară. Doamne, cât e de tânăr! Vom face tot ce putem să-și revină. Acum ștergeți-vă lacrimile. Când deschide ochii să vă vadă zâmbind.

Mă-nvăluie o căldură ciudată, vie, degajată de vocea moale, vătuită a medicului și de privirea plină de compasiune.

Pe medic nu-l mai văzusem niciodată și nici nu știam cum a ajuns cazul nostru să-i fie cunoscut.

După respectul cu care ceilalți i se adresau, îți puteai da seama că e o personalitate cunoscută în lumea medicală.

Venise de undeva să-mi întindă o mână de ajutor și mă simt copleșită de atâta solitudine.

Un bărbat poate trecut de 60 de ani. Statură mijlocie, ochii care te fulgerau și te făceau să te simți citit dintr-o singură privire până în adâncul sufletului. Mai puteam brava când îmi ghicise și ultimele fărâme ale gripei peste care trecusem și reușisem să mi le maschez, credeam eu, cu brio!

Costmul bej, peste care nu ajunsese să-ți pună halatul îi modela parcă toate trăsăturile, topindu-i-le într-o blândețe dezarmantă. Doctorul se îndepărtase târându-și pașii agale, pe cărarea străjuite de tufe de verdeață ce-și zvârleau brațele-arteziene spre trecători îmbiindu-i cu miresmele dulcege.

Se-ndrepta spre amfiteatrul de la Neurologie și părea furat de discuția doctoriței Brădoi care-i spunea:

-Am lăsat-o să-i supravegheze perfuziile. Mă uimește câtă putere are. Începe să mă îngrijoreze starea sănătății ei. M-am interesat. Și-a lăsat catedra și s-a internat aici ca însoțitoare. Soțul ei nu se putea ține singur pe picioare.

-Mda...Ce-o așteaptă! Să vedem ce putem face...

Frânturi din discuția celor doi mai sunt purtate de vântul de primăvară și câte-o vorbă, două, se mai odihnește din când în când ba pe-o creangă însoțită, ba pe-o frunză mai lată de brusture, pităită printre tufe înfoiate cu trufie.

-Poate reușesc să treacă și peste pragul ăsta amândoi.

-De câte zile a fost operat? A paisprezecea? Va fi...

-Va fi poate încă un prag de trecut. Cine știe ce vrea Dumnezeu?

Doctorul se pierde pe cărare și eu îi urmăresc silueta până conturul i se estompează ...

Mă-ntreb dacă măcar ceva din ce-am fost noi va rămâne, chiar dacă numai sub forma unei pete de culoare...

Dar mă mai poate interesa dacă rămân în memoria cuiva după trecere? Ce-ar câștiga lumea? Că-n ceea ce ne privește...

Am trăit! Cu rost...fără rost...? Dac-am făcut un cât de mic bine pe lumea asta cuiva...am trăit totuși cu rost.

Iau lighenașul de plastic, pe care abia-l cumpărasem de la prăvălioara de-alături, la ieșirea de pe poarta spitalului, pentru a-l spăla și mai iau, la repezeală, și cutia cu alifie de propolis preparat acasă de mine după rețeta farmacistului din Biertan.

Domnul Tătaru, fie-i țărâna ușoară, mi-o dăduse când abia recoltase propolisul proaspăt, spunându-mi:

-Luați-l, măcinați-l bine și într-o cutiuță de nivea, frecați-l bine, până se face o pastă maronie, cu unt proaspăt. Vedeți să faceți de undeva rost de unt bun! După ce-l spălați bine și-l ștergeți dați cu alifia asta și nu va face escare. Nici dumneavoastră nu vă chinuiți, nici domnul nu va suferi durerile cumplite, care s-ar putea ivi la apariția lor.

În salonul alăturat, un profesor universitar zace de nu știu când, gemând stins de durere. Soția-i asistentă. Îl înlocuiește la catedra. Vine, parcă pe furate, o plătește pe îngrijitoare să-l spele, să-l dichisească dar...în răni...viermii...

-Oare-o hi blăstăm? Se-ntreabă o femeie venită-n vizită. Săracă muiere-sa ui c-o bate vântu'! La asta, pe care-o plătește, nici că-i pasă!

Femeia-și face o cruce mare, largă, cu ochii-nchiși, evlavios; își scuipe-n sân, apotropaic, și se-așează cu spatele.

Mă cutremur gândindu-mă la soția celui care fusese cînva profesor poate cochec, sigur îngrijit, condamnată parcă să asiste neputincioasă la descompunerea ființei iubite.

Îi arăt cutia mea, invitând-o să-ncerce, dar:

-E prea târziu! Dac'o mai duce până mâine, poimâine! Îmi spune

mulțumindu-mi. O să-l incinerăm, șoptește încet, ca pentru sine, așa m-a rugat.

-Bună dimineața! Deschide ușa larg o infirmieră, pregătită cu toate ustensilele pentru spălat și dând din cap cu scârbă spre trupul cadaveric al bolnavului.

Închide ușa cu piciorul și-n zgomotul făcut bolnavii tresar. Măcar ne dăm seama c-au ieșit din coma profundă.

În salonul nostru ușa-i deschisă.

De-al meu mă ocup singură. Trebuie să-l spăl prin părțile intime și fac cumva să-l acopăr de ochii celor din jur.

În patul alăturat e adusă o femeie abia operată zilele trecute. E lucidă, deși-i la a doua intervenție, după unsprezece ani.

A deschis ochii și-l privește liniștită pe soțul ei, care stă-n picioare în spațiul dintre paturi.

Acesta se uită insistent la mine, deși mă vede jenată.

-Doamnă, îmi zice, noi, bărbații, prin părțile mai intime ne spălăm...

-Știu, i-o tai la repezeală. Nu-mi plac intimitățile-astea, cu atât mai puțin familiaritatea! Nu vă supărați, mă simt destul de jenată, chiar dacă suntem aici în asemenea condiții. Să ne păstrăm totuși decența!

O privesc pe soția lui, care pare a spune: Te-a pus la punct, craiule!

A trecut vizita. Asistenta-șefă rămâne-n urmă, se-upleacă să-l privească și pare uimită de miracolul vieții care se-ncăpățânează să pulseze.

-Dacă se trezește, îmi spune, dați-i să mânânce brânză de vaci cu ou și puțină miere.

Îmi fac griji. De unde să fac rost, când nici măcar un strop de lapte n-am găsit pe piață. Ce, ou! Miere?! Ha! Asemenea lux pe-o piață unde bate vântul în voie. Brânza de vaci era o raritate și-n provincie.

În curând va trebui să fie doar într-un dicționar de arhaisme.

Sunt singură. Nu m-am desprins de el niciun moment. Îi veghez perfuziile și somnul chinuit. Cu intermitențe, cu vome repetate,

scutece schimbate mereu, spălate, întinse pe calorifer la uscat.
Și iar emetiral...iar sughițul...iar voma...ziua, noaptea! De la capăt.

-Acum trebuie să-i schimb fața de pernă, mă adresez infirmierei.

Se uită la mine revoltată.

-Ați schimbat-o azi noapte, nu mai avem! E gata să mă treacă cu o aroganță afișată și cu un ochi zvârlit sub sprânceană spre mine, care-mi vâr mâna în buzunarul halatului. Ezită:

-Dar stați...stați să văd în oficiu, dacă...

Ea știe. Salivează. Pavlov avea dreptate! Și eu mă felicit în minte că n-am lipsit de la orele profesorului Barna și nici ale domnișoarei Ionescu, la liceu.

Hârtiile trec pe nesimțite din buzunarul meu în al ei, și, lucrurile se rezolvă atât de ușor! Până când? Că...vorba aia..dacă tot iei și nu mai pui la loc...să gată, cum zic ai mei.

Norocul meu că am venit de-acasă cu ultimul salariu și mi l-am împărțit după necesități: aici, pentru portar(când nu voia să-mi recunoască biletul de voie), în buzunarul din dreapta, bancnote mai mari, pentru un cearceaf de schimbat, în cel din stânga pentru o față de pernă, după vreo vomă spontană, în poșetă pentru bucătăreasa-șefă, care poate, poate mai găsește vreun ou rătăcit prin coșul vreunei preocupate cunoscute.

Ooof! Și câte! Doamne, măcar de n-ar mai fi și sughițurile astea! Nu-i nimic! Să dea Dumnezeu să mai fie de unde! Iar cuvintele mamei:

-Vezi,tu, așa-i banu', pe de-o parte scrie haida și pe-ailaltă du-te! La mine banu' n-o prins rădăcini și de-aia tăt am trăit și v-am crescut pe tăți și l-am ținut și pe tată-to, atunci, când cu țărăniștii și cu Maniu de-o fost șomer.

Ui că nu ne-am prăpădit! Tu să ai grijă de sănătatea pe care-o mai ai, ca să fie măcar unu' pe picioare, de-ajutor.

Are dreptate. Mai sunt pe picioare! Cuvintele ei mă-ncurajează. Îmi dau putere. Ce dacă mă clatin? Ce dacă mă mai rezem de capul

patului?!

Nu mă vede nimeni! Nu-ncurc pe nimeni! Sunt sus! Tonică.

Rodica intră victorioasă, ținând în mână un bol acoperit cu păstură albă, țesută-n casă.

-Cum ai intrat? Ți-a dat voie la poartă?

-Cuum? Da' ce crezi că-mi rezistă cineva la asemenea argumente? spune ducând mâna la buzunar. Hai mai bine să-i dăm de mâncare, îmi spune râzând. Ne spălăm pe rând. Du-te tu întâi. Până vii eu aranjez aici ce pot. Știi c-am avut un noroc chior! Când am plecat de-aici m-am întâlnit cu Mărgineana , bărbatu-so-i de la noi din sat. S-au mutat în București de ceva vreme. Le-am spus că nu găsim ce ne trebuie nicăieri și ei ei s-au făcut luntre și punte și nu s-au lăsat până nu au făcut rost de brânză de vaci.

-Problema-i cum să-i dăm de mâncare! Nu poate sta sus și...tuburile.

-Cu tuburile nu-i o problemă. Rezolv eu. Stai să vezi!

Mă urc în pat, mă strecor în spatele lui, îl ridic în brațe, m-așez șezând și-i rezem spatele de genunchii mei. Îl sprijinim bine și avem bucurie de-o viață pornită spre normalitate.

Îl privim amândouă încântate. Înțelege, parcă plescăie, mișcă buzele.

Îi e foame! Ne dă de-nțeles. Pentru noi-euforie! Pentru medici... !

Rodica-i mestecă în bol, cu lingurița, oul, brânza, mierea.

Eu sunt cocoțată în vârful patului, îl țin în brațe, îi feresc cablurile, tuburile, conductele și...toate burlanele alea, toate aparatele și cutiile la care-i conectat.

-Înghite! Uite că ține-n depozit! Glumește Rodica.

Îl privesc intens...așa...într-un....chinuit racursi..

Nu știe să mânânce? Nu poate? Nu-și amintește? Îl privesc. Se uită la mine lung, după ce trec eu în fața lui și înghit de câteva ori ostentativ și în sfârșit! Își dă seama? Își amintește? Se deblochează? Vrea să ne-ajute? Mânâncă! Doamne! Și mi se spunea că va muri după operație. Trăiește. Și asta-i totul pentru

noi! Esențialu-i să crezi!

Ce nu-i posibil la oameni e posibil la Dumnezeu! Cine sunt EU, Omul? Știu eu totul despre TOT? Să crezi, să crezi din tot sufletul că se poate, că Dumnezeu te-ajută! și eu cred!

Trebuie să treacă și de pragul ăsta!

-Și, dacă trece și a treia treaptă, trebuie să trăiască până la 80 de ani. Nu-i așa, Rodica?

-Așa-i! Mai trebuie și să credem în povești. Doar și-n basme-i posibil să omoare Făt-Frumos și zmei și balauri! Numai să vrei și să ai curaj și să chiar crezi că se poate.

Mănâncă, înghite încă o linguriță, încă una....și încă...spre bucuria noastră...poate de dragul nostru...TRĂIEȘTE!

Rodica pleacă la familia Mărginean.

Rămân cocoțată în vârful patului, cu umărul stâng sprijinându-i perna de care-i proptit și cu mâna dreaptă încercând să-i dau cu lingurița și ultimele resturi, când, brusc, ușa salonului se deschide.

Nu-i ora vizitelor. Intră doamna doctor Brădoi, care se-ndreaptă spre patul nostru, făcându-și cruce:

-Am mai trecut și azi, când am venit la spital, îmi spune, pe la Biserica Sfânta Maria-făcătoare de minuni-

Mie mi-e jenă că mă găsește, așa, în postura asta, și nu știu cum să-i iau cuvintele. Ca mustrare? Ca ironie? Ca simplă confidență a unui om chinuit poate de-aceleași experiențe? Dar durerea pe care i-o văd? În privirea foarte serioasă mă-ndeamnă să ghicesc OMUL din adânc.

-Am vrut să văd ce mai face soțul nostru, înainte de a pleca acasă. Mă uimiți tot mai mult amândoi...Vă ține rugăciunea, spune, închinând în urmă-i ușa.

Eu nu știu a cui rugăciune: a mea, a noastră, a doctoriței, care-și dorește, cum e firesc izbânda asupra bolii-sigur un succes răsunător-Poate egegorul format din energiile benefice stârnite de rugăciunile familiei, prietenilor, cunoștințelor, colegilor de serviciu...

Ne-a uimit cu faptul că deschide ochii, ne privește cu ochii limpezi,

înghite, mișcă încet degetele, înțelege, pare a-și aminti câte ceva...dar nu spune nimic. Și cu toate astea, tocmai când trecuse de termenele fatidice, pe care ceilalți n-au putut să-le depășească. Poate-mi permiteam deja prea mult: să cred, cu adevărat că pot să-i impulsionez zonele afectate ale creierului, că celulele purtătoare de informație preiau pe rând controlul, preiau funcțiile celulelor moarte sau ale celor extrase, prin operație. Știu că medicii s-ar amuza grozav pe seama unor asemenea trăsnăi, dar, eu pot gândi ce vreau, pot transmite hârtiei toate gogorițele unei găgăuțe care-ncearcă din răspuțeri să-și găsească o justificare strădaniilor și convingerilor că totul se poate dacă vrei cu adevărat, dacă crezi cu adevărat!

Văd că ne privește atent pe amândouă, văd că înțelege totul.

Văd, în ochii-i verzi-albăstrui ca marea, că din adâncuri meduzele-sensuri, își întind brațele să ne cuprindă. Sper să se refacă și vorbirea.

-Mă-nțelegi? Îl întreb.

Mă privește adânc în ochi.

-Dacă mă-nțelegi, fă-mi un semn pe mână cu degetele, să știu.

Îi pun mâna pe brațul care-l cam incomodează din pricina branulei, pe mâna mea.

Degetele i se mișcă ușor pe mână cu o apăsare fină.

-Mă cunoști?

...mă apasă, apoi privește, m-apasă. Știu acum, că-i orice posibil! Și Rodica de-acum îmi poate spune liniștită, că poate pleca, să-și vadă de familie și de micuța abia înțărcată, că vine mama în locul ei.

Întoarsă din Drumul Taberei, îmi spune că acum poate pleca acasă la Alba.

-Nu-mi găsesc cuvintele de mulțumire acum. Nu-s destule cele pe care le am în minte pentru a-ți mulțumi pentru cât m-ai ajutat, Rodica. N-o mai pune pe drumuri pe mama acum. Cum se descurcă ea, de-acolo din sat, să vină la București?

-Se descurcă ea. Se pune pe tren, vine direct, la gară o așteaptă a lui

Mărgineanu. Doarme la ei, în Drumul Taberei. Au un apartament frumos și doi copii mari, buni, înțelegători. Apoi...cu mulțumirile nu-ți face griji. Tu m-ai ajutat cât am fost la liceu, acum mi-a venit mie rândul. Acum vă las cu bine.

Rămânem amândoi, cu lumea noastră, din noi, cu cei din jur, care-mi devin tot mai familiari și nu-mi vine să cred că eu sunt cea care mă adaptez atât de bine situației. Cu aparatele astea da, dar...cu oamenii m-am obișnuit ceva mai greu. Cât timp puteam comunica amândoi, mă simțeam ocrotită. Cu sfatul lui îmi puteam crea în jur un cocon în jurul sufletului. De acum...rămân descoperită: un cuvânt mai dur, mă rănește, o privire tăioasă mângheață, chiar dacă trece dincolo de mine.

Doctorița Brădoi simte asta și-mi sare mereu în ajutor.

Intră-n salon:

-Ei, merge? Întrebă. Își rotește privirea pe la fiecare. Se plimbă pe la fiecare pat.

Acolo, alături, o injecție. Dincolo...! încă n-a ieșit din comă...Cam de mult timp! O privește îndurerată pe doamna care-și privește tristă soțul la rându-i, constatându-și neputința. Bărbatul e de trei săptămâni în comă profundă.

-Aici? Se-ntoarce spre mine. Aaa! Se-aude hârâitul! Trebuie aspirat.

-A fost asistenta mai înainte. L-a aspirat, îi spun.

Îmi era penibil să-i spun din nou asistentei să vină, când numai cu puțin timp fusese la noi și-a trebuit să fugă în salonul vecin.

-Da, suntem puțini, pentru atâtea cazuri grave. Haideți să v-arăt ce puteți face, îmi spune doctorița, văzându-mă derutată. Mă pot baza pe dumneavoastră, nu? Vedeți canula aceasta? Da, da e tubul pe care-l aveți acum în mână. Introduceți-l acum încet, încet fără teamă, așa, mai, mai...cu grijă, nu intră greșit! Foarte bine, foarte bine! Îl simțiți deja c-a intrat. V-ați oprit la timp. Așa, acum apăsați pe-nterupător...acolo, fără teamă. A devenit foarte sensibil. Uitați-vă la tub, e negru-marونی. Vedeți că e ca o zgură. Ce încărcat de nicotină îi e plămânul! De-asta nu putea să respire. A fumat mult!

-Da, îmi spunea că de pe la 14 ani, din liceu.

-Prea mult rău și-a făcut. Dar, vă las. Acum văd că vă descurcați și singură. Dacă se mai ivește ceva, mă-ntrebați fără teamă.

-Vă mulțumesc, doamnă doctor.

Îmi strânge mâna și pleacă.

Privesc tăvița în care se scurge un lichid vâcos, lipicios, urât, negru-marونیu, cu fire negre ce par a fi bastonașe de zgură; tăvița miroase greu. Canula se umple și trebuie să întrerup aspirarea, deși îmi fac probleme că încă n-am curățat foarte bine totul și va trebui să-l mai necăjesc din nou.

Mă miră paradoxul de-a vedea un suflet atât de curat ca a lui asociat unei asemenea poluări. Plămânul lui e tot tăbăcit!

Dar...cine știe? Poate că sufletul lui s-a retras în inimă...care bate și bate bine! O aud. E atâta liniște!

Între timp lichidul se limpezește și respirația-i este curată. Scot tubul. Îl curăț. Curăț și tăvița și m-așez alături să-l privesc cum doarme, bucuroasă că de-acum sunt scutită de neplăcerile unor posibile replici: „Doar acum l-am aspirat. Mai am și alții.”

Deschide ochii, mă privește blând, cu o imensă milă.

De ce-i e lui milă de mine? inspiră adânc, cu o satisfacție voit manifestată și expiră lung. Vrea să-mi atragă atenția?

-Ce-i?

Îl privesc îngrijorată. În ochi îi joacă luminițe, de bucurie, evident!

-Aha, îmi mulțumești? De-acum îți voi aspira tot eu plămâni. Nu te mai doare. O să-ți introduc cu grijă tubul ca să nu te rănesc, îi spun.

Din nou aceeași privire, aceeași respirație satisfăcută. Am înțeles! Nu ne mai trebuie cuvintele, cele simple, cele compuse, nu ne mai încurcăm cu derivare, cu sufixe, cu prefixe...rădăcinile rămân în noi, să ne hrănească din sufletele retrase în adâncul fiecărei celule.

Ne suntem suficienți nouă înșine. Ce ne mai trebuie lume? Zorzoane? Învelișuri?

Doar IDEEA e cratima într-o sintagmă sacră: OM-DUMNEZEU. Nu?

Aș prelungi starea asta în veșnicie. Sufletul geamăn mi-e alături. De ce mă mai tem? Să deschid ușa să intre veșnicia...da'n spatele ușii, parșiv, timpul, mă privește scurt, iute, verde-n față!

-CE ești?

-De unde-atâta dispreț? Cuuum? Nici măcar CINE?

La drept vorbind, cred că n-ar cam trebui să mă simt jignită. Nu mi-am câștigat încă dreptul la...pronumele...persoanei: CINE. Mă simt o fărâmă abia dintr-un ce înșignifiant!

Mă las furată de gramatică pentru a-mi amuți, dureroasă, conștiința...Nu vreau să mă mai gândesc la mine. Nu vreau să mă mai gândesc la noi. Mă lovesc de prea multe limite.

Cum, Doamne, să mă mai văd pe mine în timp? Cine mai sunt Eu? A adormit. Acum pot să notez toate lucrurile mărunte, de parc-aș face parte dintr-o lume din...*Aventurile lui Salvin* a lui G. Duhamel. O lume de nisip pe care talpa gândului refuză s-o mai străbată...

Îi admir mâna, cu degetele lungi, fine, care tresare ușor prin somn.

Îi simt degetele atât de vii că nu pot să-mi doresc altceva decât să i le ating în liniște,să-i simt toată viața pulsând.

Îi veghez perfuzia și-mi picură-n gând o amintire...

....-Mie nu mi-ai cusut niciodată un trandafir.

Îmi spune asta cu o ușoară tristețe-n glas, uitându-se la semnul de carte pe care-l lucrăm într-o broderie cu mătase, un modest cadou pentru medicul ce timp de nouă zile se luptase împreună cu asistenții Petrică și cu Sanda să mă readucă la viață.

-Ba da. Uite! Doi, roșii. Tu-Eu. Goblenul e pentru tine.

Îmi scot din poșetă goblenul pe care-l luasem cu mine spre a-i face o surpriză de ziua lui.Am o senzație de timp târziu, nelămurită, tulbure, o iluzie optică...fereastră unui vagon de tren ce fulgeră prin fața ochilor, o fluturare a mâinii și pânza se umezește, acul alunecă.

-Aș fi putut sa-ți urez pentru fiecare-mpunsătură câte-un an de viață,

îi spun.Cred că m-aude că deschide ochii, mă privește lung, poate trist,sau poate...?!

A! Nu! În gândurile noastre nu-ncap scame negre...

Mă descotorosesc repede de gândul rău să nu cumva să prindă rădăcini.

Perfuzia-și picură tăcerile-n noi :

-Ci lasă-te-n
voia cerului...
Voi ști atunci
că steaua noastră
E Steaua Tăcerii

Îmi scriu repede gândul pe hârtia de pe noptieră...Ce-o fi asta?

Întorc hârtia.O, Doamne! Rețeta mea pentru...Propranolol...

! –Ce-ar fi dacă v-ați așeza puțin pe patul de-alături? Vedeți, e gol pe moment.Aveți cearcăne mari sub ochi.

Tresar.E doamna doctor Brădoi.Vocea-i catifelată, blândă, m-a trezit din reverie și mi-a alungat amintirile. E lângă noi.

Nu știu de când a intrat în salon și de când mă privește matern.

O văd în halatul alb-zăpadă-aripă de arhanghel ce se-ntinde ocrotitoare deasupra mea.

Îi mulțumesc în taină ca unui sfânt în rugăciune.

Ceea ce face pentru noi, trece dincolo de materialitate.Îmi pare o meschinărie a gândi la o răsplată obișnuită...

O rugăciune în fiecare zi a vieții noastre...răsplată de suflet pentru suflet...Da, dar a trăit cineva doar cu sufletul? Îmi vine să mă joc de-a gândul zbanghiu.

-A trăit, se spune, dar DINCOLO!

E tăcere-n jur.Perfuziile merg bine.Le veghez eu pe amândouă: la noi și la patul vecin.Bine că operații dorm.Noi, îngrijitorii, facem schimb, când trebuie să ieșim din diferite motive.Acum mă doboară oboseala...

De-aproape două săptămâni n-am mai dormit nici măcar pe dunga patului, nici la picioarele lui.E conectat la aparate.Eu șed

pe scaunul de lângă noptieră și mai pot moțai după ce mă asigur c-am potrivit perfuziile. Mai ațipesc vreun sfert de oră când doamna de-alături veghează.

E joi. Afară-i lumină de iunie. Deschid puțin geamul pentru a împrăști aerul din salon. Mă trezesc total. Ies pe coridor și fac cațiva pași.

-Doamnă doctor, doamnă doctor! Aud în spatele meu o voce. Veniți puțin la noi în salon!

Mă-ntorc curioasă. O femeie micuță, de la țară, mă prinde de braț să mă ducă în salon!

-Nu sunt eu doctoriță, îi spun. Vedeți, aici e camera de gardă.

-Da' v-am văzut cu aparatele...mă iertați...n-am știut...n-am vrut...se bâlbâie femeia ce mă privește disperată auzind respirația hârâită a soțului ei. Se acuză jenată: -N-am vrut să supăr pe nimeni.

-Nu-i nimic, o liniștesc, mergeți alături și chemați asistenta.

În capătul coridorul o văd. Întâlnind cu pașii legănați ușor, pe mama(mama-soacra), în halatul mare, alb, blândă, îngrijorată, privindu-mă cu bunătatea ei de heruvim:

-Am vint aseară la București și-am tras la Mărjineni. O vint de m-o așteptat în gară de m-o dus la ei acasă. De dimineață ne-am pus pe metrou io cu nevasta și-acuma-s aci să vă văz, drajiloru.

O strâng în brațe și-i simt înăbușit hohotul de plâns pe care și-l stăpânește cu putere. Nu vrea să mă îngrijoreze și mai mult.

Intrăm în salon și mă uimește valul tonic pe care-l aduce aerul ei.

-Acum am venit să te socriescu, că nu te-am socrit niciodată!

E pusă pe glume încercând să-și ascundă îngrijorarea.

E-adevărat. Nu știu ce-nseamnă să ai „soacră“. Eram iedul cu două mame. O văd și-acum, după 24 de ani tot la fel ca la-nceput, serioasă, tândră:

-De fata asta să nu cumva să-ți bați joc, cochile, că te dezmoștienescu auzât-ai?

Eram studenți. Venise-n Cluj. A vrut să mă cunoască. Și ne-am iubit din tot sufletul amândouă.

Acum îmi sărea din nou în ajutor. Intrasem într-o familie în care mă simțeam tot atât de iubită ca și între ai mei.

Privind-o cum stă lângă patul lui și-l mângâie îmi dau seama de câtă dreptate au cei care spun că între mamă și fiu e o relație pe care Dumnezeu o sfințește în fiecare clipă. Asist la uimitoarea trezire la viață pe care o văd în ochii lui, pe care poate aș fi invidiat-o dacă n-aș fi simțit la fel ca ei.

Mama stă-n picioare lângă pat, topindu-se-n el, cu tot aerul ei proaspăt, adus de-afară, cu toată sănătatea ei de pom viguros, statornic.

Se privesc lung, duios, îl sărută pe frunte, îi mângâie fața cu alunecări încete ale palmei ce-i șterge parcă orice urmă de durere, de suferință reținută atâta amar de vreme, îi netezește cutele de pe frunte și-n mine, cuvintele romanței curg învolburânu-mi amintirile:

„A venit aseară mama/din sătucu-i de departe/ ca să-l vadă pe feciorul/ astăzi domn cu multă carte”.

Doar că eu trebuie să pun punct aici, un punct ca o proptea, ca să-mi pot opri la timp clocotul lăuntric.

-Așa-i că ți frig, dragu mami? Numa' cu pâza asta...

Biata de ea, nu-mi reproșează nimic, o spune doar încercând să-i transmită căldura ei.

Eu respectam cu rigoare indicațiile medicului:

-Acoperiți-l doar cu cearceaful.

De ce? de nece? Asta nu mai era treaba mea! Eu trebuia doar să mă supun.

Ia cu mișcări largi, încete, pătura de la capătul patului, simțindu-i fiorul, o-ntinde, îl învelește cu duioșie pe tot corpul, ca pe-un nou-născut în scutece, îl cuprinde învăluitor cu tot sufletul.

Deschisese ochii privind-o cu toate dorurile adunate-n ei, pe tăcute, cu toate așteptările ne-mplinite.

Aici eu nu mai am loc. Mi se pare firesc. Eu fusesem prea mult cu el. Viața de zi cu zi macină totul, își nisipește toate idealurile. O respirație adâncă, până-n străfundurile lumii și-un somn liniștit, mulțumit.

Acum simt cât de mult o aștepta...mai mult decât pe mine! Era al ei dintotdeauna! Și l-a așteptat, l-a așteptat!

S-a căsătorit de la 14 ani. Până la 20...ani buni, nu glumă!

-Cum îi zicea, când erau singuri?

-Prințu', Prințisoru'! parcă-așa îmi spusese.

Simt nevoia să mă retrag. De ce-o fi trebuit să mai apar și eu? Cui aș putea spune toate nedumeririle mele? Moirei, căreia și zeii i se închinău?

Hamartia a făcut pui...ne-a-mpuiat capul cu rosturile lumii și eu...chiar am crezut!

Ăsta a făcut rostul meu?! Dar eu am ieșit din...

Ei! Acum? Ce mai...!

Simt nevoia să mă retrag. M-așez pe patul de-alături și văd totul ca prin ceață; perfuzie schimbată abia acum, scutecul spălat și uscat pe calorifer...îi aud vocea departe...departe de tot...culcă-te, stau eu de veghe și tu să dormi...să dormi...ești palidă...ai nevoie de somn..și tuuu...

Doamne, cât am dormit! M-am trezit cu palpitații, speriată c-a trecut o veșnicie, fără griji, fără gânduri, după săptămânile de veghe.

Ea-i aici, lângă noi, ne privește pe rând.

El deschide ochii, o privește, mișcă din buze...

I-o fi foame.

-Uite, dragu'mamii, supă de găină! Înghite, înghite că te-neci!

Îi face semne disperate. Înțelege. Reacționează cu încetineală, dar reacționează! O dată, de două ori...Mă bucur. E un prag pe care sper să-l treacă. Aș prelungi momentul ca doctorița Brădoi să vină, să vadă și să se crucească, să se bucure de succes.

Mama-i disperată. Nu ne știe pașii, nu știe cât am progresat. Ultima dată-l văzuse pe picioare, la spitalul din Târgu-Mureș și părea refăcut. Trecuse iarna fără să se vadă.

-Din ăsta, om, nu să mai face, șohan! Spune tare privindu-l tristă.

Îi fac semne să tacă. Aude, înțelege și tot ce-am cucerit se prăbușește, așa cum se prăbușesc toate speranțele mele. Renunță

la luptă. Dar EA e mama! Nu eu!

Lumina s-a-nfiripat dintru-nceput în pântecele ei. Gânguritul EA i le-a auzit prima! Eu? Poate doar ecouri, poate nici atât!

Cred că nimeni și nimic n-ar trebui să fie mai presus decât o mamă. Ea l-a dospit, l-a copt...a umplut-o total. PRINȚUL.

Fire nevăzute se Țes din ei. Unul în altul...în ea fuiorul se toarce, viața lui...din viața ei...mai are de dăruit și..din privire!

Uite, însă, că privirea i se înțețosează...a ei?...a mea?...aud așa ca dintr-o depărtare de veacuri...

-Înghite, dragu'mamii, îngHITE! Ooo! Din ăsta om nu să mai face!

Îl privesc ca prin ceață. El parcă-i un bebeluș doar. Se strâmbă, aruncă din gură supa. Nu mai primește. Refuză viața. Adoarme.

Mama pleacă-ndurerată. Iese pe ușă privind lung în urmă.

În mine zorii se-ntunecă...simt că nu mai pot vorbi celui din mine.

Acolo nimeni nu mă mai aude. Hai, mai e un prag de trecut!

A XIV-a zi! E abia începutul lui iunie. Hai, ai trecut pragul lui 46!

-Își amintești ce mi-ai spus, atunci, demult, râzând, când ai venit de la Iași, din delegație cu Gigi AȚelean?

-Să-ți spun una gogonată! Am intrat cu Gigi să bem o bere, că ne era tare cald și o țigancă s-a ținut de capul nostru, să ne ghicească-n palmă. Ei! Am tot alungat-o noi, dar se ținea de capul lui Gigi ca scaiul. I-a zis c-o termină prost, și cam tânăr. Eu am râs. Nu s-a lăsat până nu mi-a făcut-o și mie!

-O, Doamne, ce ți-a putut zice?

-Că am să trec printr-o încercare grea pe la 46 de ani și că dacă am să scap teafăr, o să trăiesc până la 80...dacă nu...adio! și n-am cuvinte!

E liniște adâncă în salon. E-atât de profundă încât parcă, parcă m-aș crede și eu în comă dacă nu mi-aș auzi respirația...E numai respirație și somn; îmi pare că și patul a căzut în comă.

Îmi agăț și eu ochii de perfuzie să nu cad cumva în somn. În urechi e un fel ciudat de țârăit continuu al liniștii care-mi dă impresia de pânză freatică a adâncului lumii.

BUUUM!

Ușa cade?...Peretele?

Ce se prăbușește?!...Moloz...Cărămizi se rostogolosec...

!-Ce-a sărit în aer?

-La blocul operator? Microscopul?

Laserul!

-Ce laser!?Sala de-alături!

Sala de operație e lângă salonul nostru.Pe coridor, agitație!
Medici.

Asistenți. Infirmerie. Fugă pe holuri...Voci...Sunt blocată! Ce fac?

Pe fața lui nu disting nicio tresărire.Comă profundă...

-Ce-a fost? Explozie?

Se-aud șoapte: Cine să fi făcut asta?

-Nu cred s-o fi făcut cineva! De ce-ar face-o?

-Hmm! Cineva dă din cap a...suspiciune!

Treaba-i serioasă! Abia acum îmi dau seama! Bine că nu a fost nimeni în operație! Dar noi, blocați aici? Noroc că perfuzia-i pusă abia de câteva minute și încă merge bine. Până să se termine se va debloca trecerea. Sper.

Bărbații reușesc să eliberze holul...intrarea...Asistenta e-n salon.

Și doamna doctor Brătoi. Mă liniștesc. Mă-ntreb însă ce s-o fi întâmplat acolo, în adâncul lui!? Nici măcar o vibrație n-a ajuns până în adâncul lui, nici o tresărire cât de mică, nici măcar o cută.

Unde s-a retras el? Ce bine știu cum e în adâncul, adâncului, în abis, lângă Dumnezeu, în cerul cerurilor, în lumina care te-nvăluie, te soarbe...Cât de adânci sunt cerurile! Cât de mare-i fericirea ACOLO de unde nu te-ai mai întoarce niciodată! Iisus l-a-nvăluit în misterul Lui.O priceasna-mi adie-n urechi și-mi mângâie sufletul:

“Veniți la mine toți/cei osteniți/și împovarați/și EU vă voi odihni”.

Aștept și eu o mână de ajutor.Nu strig.Nu m-aud strigând! Nici un

sunset nu prinde substanța! Dar totul strigă în mine! Totul cheamă! Mă concentrez până când simt că fire de viață se răsucesc în mine, se-adună-n jurul nostru, ca un cocon din firele viermilor de mătase, în care sâmburele de viață se-agită, se eliberează, vine, răspunde la chemarea gândului.

Mă cutremură puterea gândului de-a chema și nu știu cât de mult bine fac.

O amintire fâlfâie din aripi printre gândurile mele-ntunecate:

Părinții mei, la masă, în bucătărie, după moartea lui moșu' Mitrofan:

-Când un om o pornit pe-un drum fără întoarcere, lasă-l să să ducă.

-D'apăi...Anică-i greu să te desparți, așa, ușor, fără...doar știi...

-Știu, Toadere, da' de-l întorci, nu faci bine, că-i lungеști chinu'. Dacă-l cheamă Dumnezeu drăguțu', cine ești tu, omule, să-l întorci din drum?

Ce mică eram! Și ei vorbeau de drum să nu pricep eu, care căscam gura la poveștile lor și tare-mi mai plăcea!

Uite, acum, nici eu nu știu cine sunt...Ce mai sunt eu pentru el?

De ce-aș crede că-l pot întoarce? Văd numai că nu pot face altfel.

Îl chem cu toată ființa mea.

Și ce, dacă trăim doar c-o unghie?

Și ce dacă trăim doar cu ochii?

Și ce, dacă doar un fir de păr mai mișcă vioi pe pernă?

Îmi e de-ajuns oricât!

El e în orice celulă și mie mi-e bine dacă dăinuie cât timp trăiesc eu. Nu-i tot el și în cele mai intime structuri? Viu sau...mort! Nu, nu! NEMORT! E...numai...puțin...altfel! atât!

Poate n-am mai fi decât două fire fine, fine de păianjen, răsucite și ne-am anina în rămurelele tufelor de trandafiri, așa...ca funigeei toamna și-am râde amândoi în soarele arămiu de septembrie...

Hai! Mai deschide încă o dată ochii!

Mai putem privi amândoi cum se clatină copacii de pe marginea cărării.

Uite! Și pasărea asta care s-a așezat pe pervaz, bate cu ciocul, se nfoaie, se uită...așa...zbanghiu...cu un ochi rotund, rotund, și parcă întrebă:

-Nu vrei? O fărâmă...Nu-i lumea! Eu mai pot găsi. Hai!

Se-aud clopotele de vecernie, de undeva, de la vreo bisericuță de cartier nedemolată.

E vineri spre seară. Știi că-i vineri, 3 iunie. Mai știi totuși atâta. Cineva de alături a fost externat...E rece? Sau...simt eu numai așa? Ceva parcă se scurge din mine prin degete. De ce se clatină stativul? Și patul...și chiuveta...se rotesc ușoor...ce bine c-am reușit să mă prind!

Iar oi fi având tensiunea prea mică? Mă țin să nu leșin. N-am voie! Trebuie să fiu mai tare! Mă sperie-un gând. Aș putea să cad, să trag după mine toată instalația asta și să-i scot perfuziile.

Mă țin cu mâinile amândouă de capătul patului de fier. Hop!

Sunt în poziție verticală!

De ce-mi șterg genunchii de umezeala dușumelei?!

Cred că nu-mi dau seama unde sunt. Aud doar vătuit:

-Mamă, unde-ți e cercelul? M-auzi, mamă?

-Aud. Mă crezi că nu știu?

-Uite, ți-e desfăcut și ăsta! Ieri îi aveai pe amândoi.

Ceva în mintea mea se-nfiripă...Imaginea femeii în albastru, infirmiera care o pieptăna pe bolnavă...cuvintele ei:

-Vedeți, cercelul ăsta se deschide ușor...Așa...

Îi spun vizitatoarei. Fata femeii în vârstă e doctoriță. Își internase de curând mama.

-Nu cumva i-a căzut cercelul prin pat, dacă se desfăcea ușor? O întreb.

-Dar se desfăcea greu.

-Păi...infirmiera spunea altceva ieri, pe când o pieptăna. Era valoros?

-Da, de aur. Nu se desfăcea ușor. Ieri chiar i-am verificat pe amândoi, știind că mama nu-și mai dă seama ce-i cu ea. Dar, stați,

văd că și celălalt e desfăcut...Cum? Ea nu-i în stare să-și miște mâinile. Oare femeia...infirmiera...

-Nu pot crede! Oamenii ăștia-s prea obișnuiți cu tot felul de bolnavi, prea osteniți ca să-și bată joc.

Sunt indignată, dar...mai știi? Ce să crezi?

-Hmm! Vă rog să aveți grijă de mama cât timp lipsesc eu. Sunt medic, doamnă, am văzut multe, îmi spune tânăra ieșind.

Ce să cred?

Că n-am auzit bine? Poate!

Dar dac-o fi chiar așa?

Degeaba încerc să derulez filmul...O văd pe infirmieră intrând pe ușă, o văd făcând toaleta bolnavei din patul așezat, lângă peretele opus...mă văd storcând scutecul pe care tocmai l-am spălat și aud și ciuruitul monoton al apei în chiuvetă și încerc să mă țin tare să nu adorm.

Să nu adorm! Asta-i!

În gălgâitul continuu al apei, se-aud cuvintele de laudă: Ce păr frumos, ce bine vă stă așa...Stați liniștită să vă închei cercelușul...

Mângâierea, cuvintele șoptite uniforme...dulceața din glas...

Ce bine-i să te poți lăsa răsfățată de blândețea cuiva când ești atât de dărâmat!

În salonul nostru nu-i decât lumina slabă a lămpii de carte pe care-o cumpărasem eu ca să nu mai deranjez bolnavii când trebuia să schimb perfuzia...în rest...somm, somm, somm...

Au adormit și pașii pe coridor.

Doar afară mai țipă din când în când sfâșiind coroanele copacilor, ca o văicăreală sinistră: Cveau! Cveau!

Dau frâu liber gândurilor...îmi lipsește acum biblioteca. Mi-aș ocupa mintea, poate m-ar fura *Lumea animalelor* a lui Brehm. M-ar face să-nțeleg cântecul obsedant al păsării. Cui vrea? Ce vrea să spună? De ce așa? De ce acum? Cveau, cveau! Că vreau..Că-l vreau!?

Poate că nu m-aș mulțumi, dar mi-ar canaliza gândurile pe alt fâgaș.

Dar vreau? Poate contextul în care mă aflu mă face mereu s-alunec spre *Mitologia...lui Romulus Vulcănescu...păsările mitice...păsările mesagere*” ale morții. Vreau s-alung răul. Vreau să depășesc momentul! Eu trebuie să am puterea, energia, ca să am de unde da!

Ceva s-a rupt. Am o ciudată senzație de prăpastie căscată înaintea mea, de prăbușire în golul de unde nici ecurile nu se mai întorc.

Poate că și ecurile mor...

Pentru ele de ce nu cântă cucuveaua?

Mi-arunc privirile pe geam...acolo, pe cărare, a mai rămas conturul luminos, mișcarea calmă, parcă adâncită și ea în gânduri, a medicului Mateiescu. Mi-a mai dat cumva o speranță? Sau numai mie mi se pare? M-aș agăța de orice!

-Sacroterapia! Da! Dar s-a rupt ceva! S-a prăbușit un templu. E atâta moloz! Ce mă cred eu?

-Ha, ha! Îmi râde-n urechi o replică din copilărie „Ruga măgarului nu se urcă la cer”

-Nu? De ce nu? Asinul l-a purtat pe Iisus! S-a sfințit! Eu? Mai știu ruga?

-Noesiterapia! Da! Asta poate ar merge la mine, dar nu la altul!

O! Pe ce căi ale gândului m-am rătăcit? Și? Tot nu fac altceva decât să veghez...

Mă scutur de gândurile mele veștejite...mi-am revenit acum cu totul! Îl privesc intens. Ce-mi scapă? Un fir foarte fin ne lega și-mi dădea forță. Acum...s-o fi rupt? Reușesc să mă concentrez din nou cu toată puterea. Simt că de undeva...din adâncul inimii, urcă un fluid ce devine din ce în ce mai consistent, mai puternic, pe măsură ce urcă în mine, spre piept, apoi ușor, în urechi, unde-l percep ca o bătaie, ca vâjâitul vântului și în sfârșit, în globii oculari, până la durere.

Am impresia că din ochi îmi ies jeturi de materie subtilă, capabilă să refacă legătura cu creierul lui, care-mi primește impulsurile...

Deschide pleoapele încet, cu greutate, privirea-i alunecă pe deasupra lucrurilor de parcă acuma le-ar descoperi.

Îi mângâi ușor fața fină (am învățat să-l rad), palidă, cu o undă roz, ca o părere abia, în urma transfuziei. Albul turbanului de pansament îi dă o alură de sfânt hieratic...

Gata să mă-nchin când...privirea lui se oprește deodată îngrozită în tavan, în colțul salonului.

Ceva se-ntâmplă, ceva ce eu nu pot înțelege; parc-aș citi o pagină din *Portretul lui Dorian Gray* . privirea aruncată-n tavan îl schimbă total, nu mai e el, cel dintotdeauna, calm, liniștit, încrezător...cum îl știam? Cum e...!

Ochii se-ntunecă, privirea îngrozită, fixă întâi, apoi agitată, urmărind parcă o scenă foarte dinamică. O sumedenie de riduri în jurul ochilor...ce vede? Îmi scapă, dă din mâini, se apără. De cine? Sforăie! Deschide gura, ar vrea să strige! Nu-i iese niciun sunet! O spaimă cumplită pune stăpânire pe el. Ochii se opresc holbați asupra...cuiva? Asupra CUI?

-Ce-i? De cine te aperi? Ce vezi? Sunt eu! Doamne, ajută-! Fie-ți milă, Doamne!

Îi vorbesc încet, monoton, șoptit, în timp ce cu mâna dreaptă, care mi-e de obicei mai caldă, încerc cu teamă să-i mângâi fruntea.

Îi țin mâinile între ale mele. Se lasă moale...Încet, încet se relaxează...Nu știu prin ce furtună să-i fi trecut sufletul. Singurul mod în care-l pot ajuta, cred eu, e să mă rog. Cât de mult ne-ar fi ajutat un preot!

Dar de unde?! Aici?!

M-a cam luat pe neprăgătite parcă! De fapt, nu voiam să accept ideea morții pe-aproape. Trebuia să cred în viață! Altfel m-aș fi prăbușit!

Poate că totuși... rugăciunea mea... deși... ruga păcătosului...

Trăsăturile feței lui încep să se destindă.

Un fâlfâit de aripi, ca mângâierea unui fulg...a trecut un înger.

Privirile se limpezesc. O liniște binecuvântată coboară peste noi. Aud dangățul de bronz al unei biserici din depărtare sfînșind clipa.

Hypnos îi mângâie pleoapele...mă tem să nu pună stăpânire și pe mine.

Doar eu mai stau trează în salon. Mă sprijin de chiuvetă... apa e rece; trebuie să am scutece curate, uscate pe calorifer după vizită. Trag scaunul aproape să-i pot veghea perfuzia și-i privesc fața cufundată-n somn.

-Doamne-Ți mulțumesc că s-a liniștit!

Deschide ochii, mă caută cu privirea...Irișii îi sunt de un albastru pur, limpezi, transparent. C-o blândețe fără margini, trece peste lucrurile din jur, parcă vrând să rețină toate detaliile, să le ia cu el...

Treptat își schimbă culoarea, turcoaz, verde-smaragd, apoi iar albastru intens de ape adânci...

Se opresc asupra mea, privindu-mă intens, intens de tot, lung, curios, de parcă abia acum m-ar descoperi și două lacrimi mari îl îndumnezeiesc

-Eu văd că tu te duci și că ți-e greu. Ți-s ochii-nlăcrimați și duși departe...Mai stai! Nu trece pragul care ne desparte...Sau...vrei să-mi spui ceva?

Vorbele nu prind contur. Doar tăcerile. Doar privirile...Pleoapele se strâng și strivesc sub ele lacrimile ce cad arzând în căușul palmelor.

-Nu plânge! Te rog să nu plângi! Sunt aici cu tine tot timpul.

Mâna dreapta mi-e încă umedă de lacrimile lui și stânga mi se odihnește pe mâinile lui adunate parcă a rugăciune.

Stăm așa, ruți de lume, doar noi doi, ca la-nceput, cuplu edenic într-o fericire blândă care pune stăpânire pe noi.

Nu vorbesc decât tăcerile, dar ele devin mult mai grăitoare decât tot ce ne-am fi spus în cuvinte. O comunicare eidetică.

Percep subiectele cu inima. Predicatele, cu toată mișcarea universului meu; se prind în plasa gândurilor într-un aici și acum și așa, nu în alt fel...Mai am nevoie de întrebări ca să aflu atributele sau complementele când trăiesc clipa cu toată sfințenia ei?

TU-EU! Tot timpul care mai ne este dat!

-Ce ziceai că-i timpul? Îți mai amintești că ne jucam de-a viața...

de-a moartea...de-a timpul...

-Spune repede ce-i timpul!

-Un om.

-Păi, cum?

-Așa! Timpul vine, timpul trece, timpul trece și tace...

-De ce tace?

-Că vede ce se întâmplă! Tu nu rămâi perplex? Și timpul rămâne mască!

-Vremurile vin și se duc tot cum au venit!

-De unde vin? Unde se duc?

-Da, timpul vine de nicăieri și se duce niciunde!

-Asta spuneai tu! Că eu nu vroiam să știu de „nicăieri” și de „niciunde” de... cândva...Îl culegeam doar pe „aici” și pe „acum”...Îți amintești de *Trăiește-ți clipa* a lui S. Below?

-Nuuuu! A trecut doar ca o fâlfâire de aripi. Cine?

-EA! Acum de ce nu cântă?

-Taci, taci! Las-o c-a adormit, sau s-a dus la puii ei...

-Noi mai trecem un prag amândoi...măine...în zori...scăpăm cu bine și plecăm acasă...în Ardeal...Îți era dor de-acasă! Nu?

Noaptea s-a dus să-și culce puii de-ntuneric printre ramurile copacilor; întoarsă, dă năvală peste mine prin fereastra deschisă... Somnul respiră adânc, molipsitor, rar, pe când lumina veiozei atârnă greu de pleoapele mele, picură din flaconul atârnat de stativ în canula fixată pe mâna lui, se lungește uleios, cade...una...două....

Mă scutur să nu-mi picure somnul în ochi... și.... să... adorm...

La geam doar o ușoară fâlfâire ca atingerea unui puf întunecat...mâna-mi alunecă moale peste bandajul alb.

Cred că și dorurile toate au adormit care pe unde s-au ascuns, înainte de a fi alungate. Oare de ce nu ne putem duce măcar dorul cu noi? Am avea măcar un motiv de întoarcere. Cât de cât! O justificare!

Câmpii de linii se-ntind spre cer.

În căușul palmei mele îi dorm duse gândurile și poate că și visele...

-Cerule și-a întins rădăcinile să te cuprindă, îi șoptesc în ureche. Auzi, știi ce-ți spun?

Aș vrea să mângâi cerul ...cu palmele-noptate...stelele cad pe gânduri una câte una...și în sufletul meu umbrele se-ntind...

Lasă-te-n voia cerului!

Voi și atunci...că steaua noastră e...Steaua Tăcerii.

Cu bandajul imaculat în jurul capului, cu ochii mari, închiși, buzele pline, conturul arcuit al buzei inferioare, semănând cu al mamei, îi dă aerul de o bunătate fără margini.

Gropița din barbă îi dă distincție, o notă de noblețe chipului lui frumos, de efeb. Pe chipul palid, alunița din obrazul stâng, pare mai întunecată, mă atrage și abia mă stăpânesc să nu-l ating, să nu-l trezesc cumva.

Tăcerea-mi țâraie-n urechi și amurgul adormit demult pe zări începe să încărunțească.

Se zbat în geam zorile sâmbetei de iunie...Poate-ar trebui să deschid geamul, dar nu pot să mă mișc. Stau încremenită în picioare, lângă patul de fier și nici dunga rece peste care-atârnă cearceaful mototolit nu mă mai scoate din starea de secătuire în care sunt, nici mirosul iute al săpunului de casă pe care-l țin în mână vrând să spăl, nu mă poate mobiliza.

Nu mă-ntreb, nu-mi răspund nici chiar dacă vreo întrebare dă-n mugur; nu mă mai interesează acum nici ce va fi, dacă va fi ceva cu noi...

Privesc doar perfuzia și pleoapele care stau acum închise.

Respirația-i e scurtă, se precipită.

Doamna de-alături, care-și veghează și ea soțul, spune ceva. Ce? Ceva ce eu nu înțeleg. Îmi întinde parcă un bețișor galben...care-mi alunecă-n mâini ca ceara...De ce? Ce să fac cu el?

E aceeași respirație. Chane-Stoks? Sau...cum s-o fi chemând...

Deschide gura, vrea să-mi spună ceva? Poate va vorbi! O, Doamne! Știi că trebuie să mă rog. Dar...nu mai știu cum!

Tatăl nostru...Tatăl nostru care...unde ești? NU ȘTIU! NU ȘTIU TATĂL NOSTRU! Cum nu mai știi?

Doamne, iartă-mă! Dar am spus tot timpul rugăciunea și acum nu mai știi!

„Tu Ardeal, tu Ardeaaaaal...” îmi răsună în urechi obsedant cântecul Vetei Biriș...De ce? Știu, e absurd...un preot...e aici?...

Cât sunt de răvășită! Și...cântecul ăsta obsedant! De ce-mi vine acum în minte?...Îl privesc. O respirație adâncă...Un efort de a expira ceva...ajuns în gât. O vorbă? Un su...flu! NU! NU IESE!

E-atât de greu. Fața îi se congestionează de efort și nu pot să-l ajut.

„Tu Ardeal, tu Ardeaaaal!”

Mă apăr de refren ca de o muscă supărătoare. De ce mă chinuie? Vreau să mă rog, trebuie să mă rog! Și eu nu mai știi altceva! Cum? O fulgerare!

Camera de la blocul de la garsonierele din Gura Câmpului...Parchetul care lucește... Cutia cu ceară...peria...eu...el...sfârșiți de oboesală...cântecul care ne inundă de undeva...prin fereastra deschisă...

Îl auzim pentru prima dată...

-Aș vrea să-l aud și când mor, izbucnim amândoi în același timp...

Un...preot...mai șoptesc și nici nu știi dacă cineva mă aude.

Îl privesc.

Disperată caut s-alung din minte cântecul Vetei Biriș și să-mi amintesc de cer, de pământ, de Voia Ta, de Împărăție.

Dar! Eforturi zadarnice! Uite! Ca și lumânarea asta! Se-aprinde!

Se stinge! Se-aprinde...se...Oof! E doar în mintea mea! TATĂL...!

Arde! Născătoare...Știu!

Născătoare de Dumnezeu...Fecioară...Bucură-te...ceea ce ești plină de har...Rugăciunea arde-n lumânare...Roagă-te pentru noi, acum și-n ora morții noastre. AMIN!

Lumânarea fumează...El se străduiește din răspuțeri...Îi dă drumul!

S-a eliberat! E destins...

Cineva se străduiește să-mi deschidă mâna în care țin strâns mâna lui.

-Haideți, doamnă, n-are rost! Dați-mi un număr de telefon să pot anunța pe cineva de-acasă, mă-ndeamnă o voce blândă.

Refuz să-i las mâna pe care o țin ca pe-un dar divin, prea scump pentru a-l pierde.

-E dreptul lui să stea liniștit încă două ore, m-aud zicând și mirându-mă că nici nu-mi mai recunosc vocea. Mă mir și de mine că știu.

De unde știu eu de...drept sau de nedrept?

Îi privesc fața albă, liniștită, cufundată parcă-n somn și gândurile mele alunecă de la pansamentul proaspăt schimbat, la fruntea boltită, ochii mari închiși, acoperind cu pudoare poate ultimele visuri, ultimele doruri, ultimele frustrări, poate ultimele cuvinte abia născute din magma gândurilor...De-aș fi... ce nu sunt, m-aș mai întreba oare cum se naște...Încănenăscutul?

O naștere din nemișcare...FIINȚA din Ne FIINȚA, o stare a lui A FI la NE sau NON, sau N-OM MAI FI...dar pentru asta trebuie să fi fost!

Am fost? Pe cine să-ntreb?

Cineva îmi strecoară în mâna liberă un obiect cu un luciu straniu, care-mi alunecă în podul palmei.

-Țineți, doamnă, verigheta!

-Dar trebuie să stea acolo, pe deget...merge cu..el.

-Nu! Vreți să-și bată cineva joc? Dați-mi dumneavoastră degetul.

Vă pun verigheta pe deget, mai întâi pe asta, apoi pe a dumneavoastră, ca să se poată fixa, să n-o pierdeți. Așa n-o să cadă.

Nu știu cine-i...un halat alb, o voce albă...aud ca prin vis:

-De ce n-ați dus cadavrul...?

Și vocea-i albă...și mintea mea e albă...și nu cântă...cucuveaua...pentru că e tot albă...

Ne ținem de mână strâns...Nu-i las mâna pentru nimic în lume!

Cine-i cel care vrea să-l ia?

Nu știu ce-mi tot spun femeile astea în halatele albastre...Stau în picioare, încremenită. Lângă pat!

Gândurile mele rătăcesc...au alunecat în podul palmei...ca nisipul...nu se mai încheagă...printre degete îmi alunecă vocale, se rostogolesc consoane, diftongii se înmoaie, se prelinge hiatul...hi a tu suri!

S-a rupt ceva...dar nu știu bine ce!

-De ce să-l duceți! Unde? Mai are dreptul la patul lui încă două ore...doar la 8...Puteți?

Știi că-i vocea mea. O aud doar! Mă mir de siguranța pe care o am. De unde mai știam eu ce drepturi aveam? Oare chiar mai aveam un drept să mai ocupăm un loc în spațiu? Oare mai aveam dreptul la respirație? Foloseam aer! El, nu! Dar eu? Mai aveam dreptul la viață?

Dar el...la...MOARTE? Lui nu-i trebuie aer! Ha, ha, ha! Să-ți mai ceri dreptul la ceva...ce nu-ți trebuie! La MOARTE...ceva ce nu știi CE-I!

E în jurul meu un gol imens! Îmi trebuie măcar un punct de sprijin.

Refrenul!! Cum să scap?

Ochii mă ard și nici măcar o lacrimă nu-mi spală privirile care mă ard, mi le simt nisipii...Bine că mai pot să mă uit! UNDE?...!

-Iată, doamnă, am telefonat, mă-nțelegeți? Alexandru, cine-i Alexandru? Mi-a spus să vă transmit să stați liniștită. A aranjat el totul. Vine el să vă ducă. Vine cu două mașini. Dumneavoastră scoateți doar certificatul de deces. La noapte sunteți acasă. Vă las să vă rugați în pace acum.

O privesc ca din altă lume pe asistenta firavă, delicată, de lângă mine, care mă privește lung și-mi mângâie ușor mâna care-o ține pe a lui.

Și... m-am trezit deodată ruptă de galaxia halatelor albe... și afară...

Suntem undeva... afară... pe aleea asfaltată... mărginită de copaci

Înalți, până-n cer...șterg cerul cu frunzele...împrăștie păsările care
țipă înspăimântate.

Ce s-au adunat gură-cască?! Ori, e un ritual de împlinit?

Targa alunecă ușor... ușor...doar pașii mei se mai aud... solemnii...
un ritual sacru... sunt vestală...focul sacru e-n podul palmei
mele...în care-i simt mâna de care nu m-am desprins nicio clipă...

Mâna lui mă asigură că focul sacru nu s-a stins...că nu se va stinge
niciodată. Ce-o fi *niciodată*?

Intru-n panică. Nu mai știu ce-nseamnă cuvântul *niciodată*!

O fi...altceva decât acum...? Știi tu? Ooo! Cum te-ntreb? Tu-l
trăiești altfel decât mine pe ACUM!

ACUM mai mergem încă mână-n mână pe aleea asta asfaltată, tu,
pe-o targă, te duce-un brancardier, eu...pe mine mă mai duc
picioarele...și nu mai văd decât cerul albastru...și pășesc...și-
ncerc să rotesc larg, elegant, păsările...uite și-o pană s-a scuturat
din cer pe pătura sau pânză? cu care ești învelit. Poate ca să nu-ți
mai fie frig *niciodată*!

-Mai știi tu ce-nseamnă cuvintele astea: *niciodată* și acum?

-Timpul.

-Acolo, la tine, da. Dar la mine? Aha! Ce bine că mi-am amintit!
Pe partea mea nu-s decât niște...banale...adverbe de timp! Hai să
ne privim. Privirile...Ochii tăi sunt acoperiți...așa ca la...Baba-
oarba. Vrei să ne jucăm? Pânza ți le sporește...sau poate ți le
împarte în patru...

Privirele mele urcă pe frunze, frunzele care cad de la...păsări! și
urcă pe crengi, pe florile de tei...hai mai trage-n piept aerul ăsta
proaspăt! Uite și flori de castani!

Era atunci tot o primăvară. Ne plimbam...Ieșeam de la
Operă...pășeam încet, încet în urma milițianului...și brusc! Eu:
Aa! Te doare! Și ce-mi pasă? Nu ți-am luat decât o şuviță de păr!
Așa ai zis că ai destul aur și mă pot servi și milițianul a crezut că-i
de rău...

Când s-a-ntors m-ai luat de după umeri așa de scrobite că l-a pufnit

râsul...și ce castani erau în Cluj! Până-n cer ca acum! Până la Dumnezeu!

E atâta azur în imensitatea LUI, că pot să trag de... poalele cerului și să ne-nvelim amândoi cu...cer, cu stele, cu Dumnezeu cu... toate... substantivele, verbele, cu TOTDEAUNA... cu toate AD...VERBELE... Spațiului și Timpului... și-ale TATĂLUI, ȘI FIULUI ȘI... SPIRITULUI SFÂNT.
AMIN!

Epilog

De-acum încolo noi... Care... noi ? unde încolo ? Până acum, am mers ș-am mers, cum-necum amândoi, dar de-acum... ? ÎNCOTRO ?! În partea ailaltă. Care ? Unde ? Eu nu sunt... NOI ! Eu, acum, nici măcar nu mai știu cine sunt. Eu nu știu trăi numai cu mine ! numai *pentru* mine. Va trebui să învăț a fi. Acum sunt derutată. Pașii mei se risipesc singuri pe alee.

-Aici nu intrați, doamnă ! Mă-nțelegeți ? Da. Hainele ? Le-aduceți până seara. Îl aranjăm noi.

-Dar... v-aș ruga... fără autopsie. Ce rost are ? Mi se pare o profanare. Cred că-i un doctor legist. M-asigură că nu-l desfac. Am oroare să știu că cineva-ți intră-n intimitate.

Ochii mă dor. Sunt uscați. Ceru s-a asprit. Mi se pare că văd cum se descuamează fâșii, fâșii, lumina, și mă umplu de scame... Pe-asfalt, sâcâitul nisipos al pașilor, care, cred că sunt ai mei. Măndrept spre pavilion.

E-un gol în jur... goooool. Un cuvânt pe care nu-l înțeleg, ceva care se... sparge velar... se umflă, se lărgeste, cuprinde pământul și cerul și se scurge lichid... alunecă unsuros undeva...

Sunt pe-un drum de-ntoarcere doar eu... E... U... ! SINGURĂ ! Pe aleea cu soare, pe cerul cu crengi care-l zgârie, cu frunze mustind de seve, cu... ciori cu croncănitul lor negru ce se-nvârt în ceruri, se-nvârt... se învârt nebuțatic, șoptesc, cântă, țipă !

-Te-am privit.

-Ți-am răspuns cu privirea arzătoare a soarelui...

-Te-aștept...

-Vin în unduirea fremătătoare-a frunzelor

-Te chem cu vântul...

-M-auzi în șoapta vântului...

- Am să te caut în pașii risipiți pe-alei și gândurile mele or să te-nvăluie și sufletul meu te va ocroti. Nu te teme ! Ai să mă găsești mereu.

- Risipit în soare, în aer, în vânt, în frunze, în ierburi, în ochii pisicilor,

în pâlpâirea stelelor, în somnul nopților, în cântecul apelor...
OSIRIS...

Nu sunt ISIS... Nu sunt Vitoria... Sunt doar eu și sunt aici.

Și stai cu tâmpla culcată în cuibul palmei mele.

Vrei să ne cuminecăm din tăceri? Așa știm că putem fi oriunde, oricând.

Doar suntem ! Tu ești. Eu sunt ca tu să mai fii... cât o fi să fie !

Acum nu cântă cucuveaua. De ce nu cântă ? De ce nu cântă ?

Poate-a uitat în ce registru-și începea cântecul...

La intrarea-n pavilion, în capul scărilor, doamna Călinescu mă întâmpină cu tristețe:

- Haide-n salon, mai întâi să facem ce-avem de făcut. Uite-aici papucii de casă... dă-i tu; halatul de pe capătul patului... omul se bucură. E de la țară... îi prinde bine... nu-ți fie teamă ! Nu-l jignești. Oamenii sunt săraci. Să fie pentru suflul lui. Omul înțelege. Ți-am adus și o prescură și lumânări. Dă tu tot. Împarte ! Nu te sfii ! O facem pentru odihna sufletului soțului tău.

Fac tot ce-mi spune, mașinal, pentru că nu-s în stare să mă gândesc la nimic.

Fac eforturi să mă implic. Încă sunt împietrită. Nu știu ce trebuie să fac cu mâinile astea care-mi sunt de prisos.

Puțin înainte erau o punte între viață și moarte, un du-te-vino.

Lingurița-i inutilă.

O mângâi și forma ei îmi pare ciudată. Repet cuvântul în minte. Repet cu voce tare: lin gu ri ță ! Repet până când forma cuvântului se desprinde de sens.

Ce țin în mână ? Un obiect căruia nu-i mai găsesc rostul. Ce să fac cu ea ? O-nvârt în mână.

Doamna Călinescu mi-o ia din mână cu blândețe:

- Ce faci cu ea ? Vrei s-o dai ? Uite, pune-o aici în pungă, poate vine cineva, care nu are pe moment și-i prinde bine.

-Da, un cadavru, îi spun.

-Ce-i cu tine, dragă ? E-o linguriță. Mă corectează și se uită la mine insistent.

-Uite, îmi spune, a venit nepotul tău cu mașina. Trebuie să mergi la Primăria sectorului pentru certificatul de deces și să rezolvi totul până vine fratele tău cu Ion. Mi-a spus să stai liniștită până vin ei de la București.
Cuvintele ei trec pe lângă mine fără să mă atingă.

-După ce terminați vii la mine să te odihnești puțin.
Știu că mi se adresează mie, îi simt toată căldura sufletului ei mare dar durerea m-a-mprăștiat ca pe-un parbriz spart pe-o șosea...
Mi-e greu să m-adun.

Privesc afară în curtea spitalului, îl văd pe Adrian pustiit, tăcut.
Norocul meu cu el. Cine l-o fi anunțat deja ? Tenzia, mamă-sa ?
Poate. Nu m-aș fi încumetat să-l solicit știind cât e de stresat la servicii.

-Dacă nu-l ajuți pe-un om când are nevoie, apoi degeaba-i întinzi o mână, mi-a spus pe când ne vizita-n spital, ea. Așa era ea, sufletistă ! Acum Adrian îmi sare-n ajutor. Mă privește cu tristețe și-mi deschide portiera mașinii:

-Hai, te duc peste tot, să nu-ți faci griji, îmi spune în timp ce pornește motorul.

-Sunt șocată, îi zic. Aseară la contravizită, domnul doctor Eleon, intrând în salon, foarte politicos: "Ce mai face domnul Groza ?"
Azi, se schimbă foaia ! Se adresează asistentei: De ce n-ați dus cadavru la morgă până acum ?

-E soțul meu, am intervenit revoltată. Încă nu sunt două ore. E OM ! are încă dreptul... Doctorul s-a uitat la mine lung. N-a zis nimic. A ieșit din salon.

Nici Adrian nu mai spune nimic acum; trebuie să fie atent la șosea, dar îi simt frisonul ce l-a cuprins.

Un singur subiect în trei ipostaze: pacient-domn-cadavru.
Pentru mine acum nu-i decât VIAȚA pe care o simt încă în ghiocul palmelor în care ocroteam flacăra năvălășă a lumânării ce nu voia să ardă. Ce înseamnă asta: domn-cadavru ? Ce înseamnă asta: Viața-Moartea. E... ca apa... trecem ca apa... e rece ca gheața

..., ne risipim ca aburul... și iar și iar... și atunci nici moartea nu-i altceva decât... o altă stare alotropică a vieții ! Asta înseamnă că nu s-a schimbat în esență nimic ! Ne transformăm doar puțin, subtil, în abur, în plasmă, în amintire... .

În Astral jocul nostru poate continua... Poate-n starea subtilă putem cuprinde toată informația universului și numai așa putem afla ce-i adevărata iubire... O fi asta rostul morții ?

O fi ! ... Ca să-l aflăm pe Dumnezeu ! De ce m-aș mai teme eu de...
MOARTE ?

Ce m-o fi apucat ? Bat apa-n piuă !

Ce importanță mai are-acum ce cred eu despre moarte sau viață ? Privirile-mi alunecă pe fațadele clădirilor de parcă aș descoperi azi lumea. Așa-mi alunecă și gândurile. Poate, poate dau în gropi ! Am norocul că Adrian conduce tăcut, calm, că e discret. Mă simt cam prost că-l încurc și pe el, dar ce pot face ? Vreau să-i dau bani pentru benzină și mă refuză politicos:

-Acum ai tu nevoie de ei. Nu-ți face griji ! Dacă acum, la necaz, nu te ajut, atunci când ?

Și mă las purtată peste tot... nu știu unde, nu știu cum, nu știu când.

Mă uit la bucata de hârtie din mâna mea pe care scrie, negru pe alb, "certificat de deces" și... toate celelalte... și mă mir, în gândul meu, cum de niște litere au puterea să șteargă de-acum încolo o viață de om, cu bune și rele, cu bucurii și necazuri, cu... responsabilități !

Dar ce-aș fi vrut oare să scrie ? Poate... pașaport pentru veșnicie !
Măcar rămâna o porțiță deschisă... o speranță.

Bulevardul "D. Cantemir"... 10... 19... Oprește, te rog, și, deocamdată, îți mulțumesc din tot sufletul.

-Lasă, acum, ne vedem mai târziu acasă !

Bombonica m-așteaptă în capul scărilor, în ușa deschisă larg, a apartamentului de bloc.

-Nu știi ce să fac, îi spun, mă simt pustie, că m-au părăsit și lacrimile. Am plâns tot plânsul ce mi-a fost îngăduit; nu mai am cu ce-mi răcori ochii.

-Vin ele și lacrimile când le-o fi rândul. Acum, înțelegi ? el e cu tine, altfel, dar e ! Dumnezeu atât i-a dat. Acum l-a chemat și tu nu ai dreptul să-l întorci din drum. V-ați ajutat, acum ajută-l și roagă-te pentru el și pentru tine.

-Sunt ca o piatră aruncată la voia întâmplării pe-un drum pe care nu știu cum am nimerit. Aștept să treacă peste mine o copită, apoi alta, apoi roțile; aștept să mă ardă soarele, să mă spele ploile, apoi alte copite să treacă peste mine... să crăp în tăcere, să mă sfarm în tăcere, să mă sfarm în tăcere... să crape-n mine tăcerile...

-E greu să fii sigură, dar ai datoria să lupți și să învingi greutățile pe care le ai de-ndurat. Viața s-a dovedit a fi vitregă cu tine și plină de suferințe pe care nu știu cum reușești să ți le ascunzi. Când mă uit la tine și te văd așa fragilă, îmi amintesc mereu cum zicea el, amuzat: “Iubire, bibelou de porțelan”... și tu, tu ești cremene măi fată ! Auzi, tu ?!

Știu că încercă din răspuțeri să mă mângâie, să mă susțină moral, să mă încurajeze. Acum am nevoie de-un sfat bun, de cineva care să aibă forță. Doamna Călinescu e tocmai omul de care am nevoie acum.

De-aș putea plânge, m-aș descărca și n-aș mai simți în capul pieptului piatra care-mi atârnă dureros. Nu-mi dau seama cum trece timpul și ceasul din perete bate jumătate de oră conștiincios. Stau în picioare ținându-mă de masă și mi-e greu să mai fac un pas spre canapeaua din fața mea.

Am o senzație ciudată... nu știu cum... tactilă, stranie.

Sunt singură în cameră și... totuși nu sunt !

O mângâiere. De unde vine ? Privesc în jurul meu. Nimeni !

Deodată mă-nvăluie ceva... imaterial... ceva pe care totuși îl simt. E ora patru fără 20, după masă, 4 iunie 1988. Trebuie să rețin totul amănunțit. Nu am mai avut asemenea experiențe. Poate că alții, da ! O mângâiere de sus până jos. Din creștet parcă mi se desprinde ceva... Parc-aș fi șarpe și-aș năpârli... Mă simt învăluită într-o teacă dintr-o mătase moale, caldă și totuși răcoroasă, care se desprinde de mine, dezvăluindu-mă... învăluitoare... oximoronic, așa zice, dacă n-ar trebui să spun... paradoxal ! Se rulează, se rulează de jur-împrejur și simt cum totul emană iubire și o bunătate fără margini.

Mă-nvăluie învăluindu-se-n același timp, puțin câte puțin de la creștet până în picioare. Trebuie să calc și să ies din cămașa asta în care mă simt ocrotită și de care până acum nu mi-am dat seama. Să fie aura cu care m-a învăluit el până acum ? Să fi fost amândoi, de la căsătorie până acum, la despărțire, învăluiți într-un câmp aural ca într-un cocon ? Cât eram cu el știam că nimic nu mi se putea întâmpla în rău.

Sunt singură și totuși nu sunt ! E ceva bizar ce-mi dă frisoane și totuși nu mi-e teamă ! Mă simt bine ! Sunt cât se poate de trează. Prin minte-mi fulgeră o amintire: Dacă eu plec mai repede, îți dau de știre. Să nu te sperii !

Îmi vine să-mi privesc vârful degetelor. Ce-aș putea vedea eu ? Nu-s clarvăzătoare.

Văd lumânarea pe masă (o luasem cu mine). Nu mi-a trecut prin minte să o aprind. Singurul lucru prin care poate mai comunicam era doar verigheta pe care asistenta mi-o strecurase pe deget.

Lumânarea o iau cu mine și o voi aprinde în fiecare zi, timp de o rugăciune, la 6 dimineața, luna asta, apoi în data de 4 a fiecărei luni până la sfârșitul anului și apoi în fiecare an la 4 iunie, să ardă 5 minute, până s-o termina, îi spun doamnei Călinescu, în momentul când intră în cameră și se uită curioasă la mine.

-E vreun ritual, dragă, acolo, la voi în Ardeal ?

-Nu. Dar e foarte ciudat că n-a vrut să ardă decât până am spus rugăciune " Născătoare de Dumnezeu ", tocmai când sufletul lui

își lua zborul. Apoi s-a stins și n-am mai putut-o aprinde. Mi s-a părut că e un semn. El nu știa rugăciunea. Am înțeles că asta a vrut. Poate că era calea... Am simțit un fel de liniște totală care m-a cuprins și n-am mai putut plânga. Poate nu trebuia să plâng. Că nu mai am dreptul să-i stau în drum. Ce spune popa ? “Suntem făcuți pentru Tine, Doamne ! Sufletul se-ntoarce atunci când îi e rânduie.”

Ce-aș mai putea face altceva, decât să-l însoțesc cu rugăciuni pe căile Dusului ? Mă doare că nu mai am alte atribuții decât cele ale... găinii psihopompe, când eu credeam că sunt totul pentru el, în viață și în moarte. Cine-o fi asta, cu coasă ? Să mă revolt ? Dar împotriva cui ? A datului sorții ? Moirei, și zeii i se supuneau !

-Ești lucidă.

-Da. Și luciditatea asta mă macină până la sfârșit. Am să mă izbesc mereu de-ntrebări fără răspuns ca de zidurile închisorii în care singură va trebui să mă retrag. E pedeapsa mea. Am vrut să fac TOTUL. Dar nici măcar nu m-am întrebat dacă aveam măcar dreptul ! Ce TOT să fac ? TOTUL OMULUI ? L-am făcut ? Nu l-am făcut ? TOTUL DOMNULUI ? Am vrut să-l fac ! Am vrut prea mult și m-am condamnat singură ! Nu sunt eu ! Cine sunt ? Hamartia ? Hybrisul ! CE? CINE m-a condamnat ? Trebuie să cad ! Și Dionis a căzut tocmai când gândea “Oare nu sunt eu Dumne...” I-a mai lipsit silaba sacră ! Înc-o scară ! UMILINȚA ! Am să mă cațăr mereu pe zid, OM fără astâmpăr, să mă uit peste gard în curtea VECINULUI, și s-arunc, pe furiș câte-o-ntrebare:

-Cine-s eu ? Când pot să fiu cine sunt ? Când pot să-mi stâmpăr dorul de TOT ? și CUM ?

Știu că va trebui să-mi reiau obligațiile zilnice, obiceiurile... să reintru-n normal. Așa zic toți. Așa o fi ! Dar... cum e normal ? Ce e normal ? Ce spun ? Cui spun ?

În fața mea se-ntinde fâșia pustie, cenușie, a unei existențe fără rost. Cel puțin până mai ieri îngrijeam pe cineva ! Acum ? Să mă-ngrijesc pe mine ? Dar pentru ce ? Ce să fac cu mine ? Trebuie să trăiesc pentru că... M-aș mai juca-n cuvinte... Așa... “de-a țara-n bunghi” ! cum ar zice moșu’. EXISTO ! Câte sensuri ! “a se înălța, a se ridica deasupra, a ieși (din), a se arăta, a apărea, a se naște, a exista, a fi... și... Ce ți-e și cu dicționarele ! Ia și tu ce-ți convine !

Și, dacă l-aș lua numai pe “sisto” ? SISTERE TEMPLUM !

-Mai știi ? I-a ridicat un TAJ MAHAL ! poate... din cuvinte... !

Da! Dar... “gura zice, vântu’ duce”.

Am să-l trăiesc prin cuvânt ! Trăind îl trăiesc pe el prin mine. E o datorie ! Firul care acum s-a rupt trebuie-nodat.

Dar, ce, viața cuiva e-un ciorap de dus la remaiat ?

Buuun ! Și ce să fac pentru-nceput ? Mai pot să mă mai concentrez ?

Am de predat “Miorița”. Cum să mă stăpânesc ? Să le vorbesc despre... unduire și moarte ? Ori despre viața asta care acum, cu cenușii ei mă poartă pe-o plajă pustie care nu se mai termină nicăieri și până și urmele pașilor mei se șterg sub bătaia valului...

Și pașii mei nu-mi mai vorbesc. Le-a luat valul graiului. Pereții pe lângă care mă târăsc încet nu-mi spun nici măcar: Atenție ! Te-mpiedici de teancul de lucrări pe care le mai ai de corectat !

A! Da! Aici e canapeaua... aici scaunul pe care-a stat ultima dată el. Lângă sobă.

Să fac ceva. Să-ncerc să mă concentrez. Să-l refac din noapte, sau... din spuma nopții că doar și Afrodita... din spuma mării...

Îmi adun toate puterile de la extremități... încet... spre inimă; vocale, consoane, se strâng în ritmul bisilabic, într-un troheu. Trebuie să mi-l aduc aproape, aproape, să-mi revărs energia-n bătaile inimii împreună cu rugăciunea-nvățată de la “Pelerinul Rus”, să-mi pot mâna energiile spre creier, să-mi deschid chacra din

frunte spre-a putea intra-n unduirea universului...

E noapte... stau întinsă pe canapea privind spre scaunul de lângă sobă. Scârțâie ușor... E acolo punga de plastic din care-am scos tezele elevilor. O privesc intens. Văd cum se lasă sensibil ca sub povara...

-Bine-ai venit ! murmur.

Îi simt prezența. Cum ? Nu știu. Nu mi-aș găsi cuvintele. O experiență ciudată. Materială și imaterială în același timp. E aici. Îl percep cu toți porii. Mângâietor ca o boare. Îmi simt inima liniștită și o mângâiere pe obraz.

E miezul nopții. Reușesc să trec notele-n caiet. Sigur, punga a fâșâit pentru că s-a-ncălzit puțin, dar forma pe care-o ia e exact aceea a unei pungi pe care te așezi. Știu că-i el. Nu-l văd decât cu ochii minții. Îi simt mirosul. O stare de fericire mă-nvăluie... Euforie ! Și-atât mi-e de-ajuns, dac-ar veni în fiecare seară, viața mea ar avea un sens. Poate energiile neconsumate, poate firul vieții prea devreme rupt trebuie continuat prin mine... Cochetez cu Mircea Eliade și-mi prinde bine. M-agăț de orice ca să nu cad în adâncul din mine. Simt că trece ca o adiere și-mi lasă mai departe cărările pustii...

Nu-mi rămâne-n urmă decât vocea calmă a Călugărului :

-Lasă-l, copilă, de-acum să se hodinească. Domnul l-a chemat la El. Atât i-a trebuit să fie. De-acum tu trebuie să vezi de calea pe care umbli. Una, largă, ușoară, una îngustă, grea, întortocheată... Ce alegi ?

-Și una, a mea ! Așa cum mi-o pot croi nu există ?

-Ce ți-e dat, ți-e dat ! Ai liberul arbitru.

-Dar spune-mi, Părinte, în noaptea de toamnă, cu mai bine de zece ani înainte, când l-am văzut întins pe catafalc, cu coroanele, cu tot dichisul, ce-a fost ? Premoniție ? Cum am putut trăi în viitor ? Ce mi se-ntâmpla era... neverosimil...

-Lasă, când ai să treci de 60 de ani, ai să râzi de toate. Tu vrei cu mintea să pătrunzi toate tainele...

Puțin câte puțin, imaginile și cuvintele se destramă ca un vâl fără tiv.

Rămân sfârșită-n camera pustie și mă-ntreb dacă nu se strâmbă pereții de râs c-am început să vorbesc cu ei.

De-ar fi măcar pisica ! Dar, a plecat și ea să-și caute, poate, un stăpân mai... consistent.

Vorbesc nopții, vorbesc flăcării din sobă, vorbesc imaginii din geam, vorbesc până nu-mi mai aud vorbele.

Și noaptea-i adâncă și frunzele de viță, afară se mișcă straniu, și vântul aduce cu sine cuvinte, ca niște chemări...

Consoane care alunecă cu repeziciune spre mine, se rostogolesc și m-agață parcă vrând să mă tragă afară, și vocale care se lungesc ca niște brațe de meduză : iiiii... uuuu... aaaaa... haaaiii !

Vocile de-afară sunt stranii, ademenitoare. Mi-aud numele.

Sunt cu mâna pe ușă, gata să ies. Mi-amintesc o poveste din copilărie. Mă opresc. Mă cheamă ! Parcă e și parcă nu-i el... Nu deschid ! Și bine și fac ! Mi-amintesc că nu trebuie să ies.

Sunt cu rozarul în mână. Mă rog liniștită în pat !

Aș vrea să-mi fii o boabă din rozar
Să-mi fii mereu aproape-n rugăciune
Să mi te simt aproape iar și iar...

Simt totuși cum trece timpul. Orele-astea, căroră le-aud pașii tropăind uneori prin inimă, alteori călcând tăcute pe marginea zilei ca pe buza unei prăpastii, mă năruie...

Am fost la mormânt cu Dan. Cimitiru-i pustiu duminica seara. Se mai aud în vale clopotele de la catedrală tânguindu-se-a vecernie...

Mă-nfioară buruienile cu tulpinile groase; o frunză se-ntinde ostentativ spre mine. Abia reușesc să smulg tulpinile aspre așezându-mă pe marginea mormântului, locul meu de odihnă când îmi simt imima-n gât.

Încerc zadarnic s-aprind lumânarea. Nu pot și pace ! El o aprinde. Nu mă-ntreabă de ce am vrut să vin astăzi. N-am trecut ziua și

luna nașterii pe cruce. În fiecare an am venit să aprind o lumânare și să pun flori. Au fost destule gândurile mele prinse într-o stalactită a tăcerii care an de an face tot mai mult corp comun cu piatra de-alături închipuind coloana brâncușiană...

Oare de ce ne-am dorit până și pe mormânt, când am privit cerul de la Târgu-Jiu sprijinit pe Coloană, metafora să ne petreacă-n veșnicie ?

S-arătam că suntem doi și când suntem UNU ? Sau invers ?

M-așez pe colțul capacului după ce-am șters cu un șervețel umed urma grosolană de noroi pe care-o lăsase cineva care-a trecut nepăsător peste mormânt și mă uit la flacăra ce mușcă lacomă umbra.

E mireasmă și liniște și taină, numai bine pentru o rugăciune șoptită în cadența înserării... dar... !!!

-Uite-un stol pe cer ! Negru. Gălăgios.

Jos, pe cărare, un grup de tineri cu lăzi de bere, cu acordeoane, urcă spre cavoul cu dale de marmoră, sfidător, însămânțat peste noapte parcă a unui... mort de... carton !

Interlopții își fac damblaua și pe pământ și-n cer.

-Mai știi... “semnele timpului”... “instituția respectului va intra în derivă”...

-Da, Pleșu, de pe internet... Apocalipsa la hinduși... “O ireparabilă dezordine”...

-Nu i-ar mai răbda pământul !

-Îi rabdă, nu-i rabdă, Dumnezeu știe ! Uite că nici nu pot să mă rog. Pe cavou... emfatic, de marmoră albă cu vinișoare roz, căruia doar un acoperiș strălucitor i-ar mai lipsi ca să-i țină de palat fastuos pe lumea cealaltă, s-a pus de-un festin în toată legea, cu pahare și farfurii de plastic și bocete manea:

Spune dragă tată hă, hă

De mai vii o dată, hă, hă

De mai vii acasă, hă, hă

Să te pui la masă, hă, hă...

Mărturisesc că mi s-a făcut piele de găină ! Norocul meu ! Ce mai caut la dermatolog ?

